

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 112

Dijous, 11 de març de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 72, segona i darrera reunió

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària

Declaració

institucional sobre els drets del poble del Tibet

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a gent gran, especialment pel que fa referència als casals

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política destinada a la gent gran

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme

Declaració

institucional sobre el Dia Internacional de la Dona Treballadora

Declaració

institucional sobre la situació actual de les dones afganeses

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els serveis d'urgències hospitalàries que depenen de la Generalitat de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les urgències sanitàries

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària als serveis d'urgències

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions de les forces de seguretat de l'Estat a Catalunya

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tres minuts.

1. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (Tram. 302-00235/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.) (09:33)

Presentació: Sr. Sirera i Bellés (P). 7681

— *Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds* (núm. 1) 7682

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro. 7682

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— *Esmena del G. P. de Convergència i Unió* (núm. 1) 7683

Torn a favor: Sr. Orriols i Sendra. 7683

— *Esmenes del G. Socialista* (núm. 1 i 2) 7684

Torn a favor: Sra. Geli i Fàbrega. 7684

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 7685

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín. 7686

Posició del grup presentant: Sr. Sirera i Bellés (P), que anuncia la retirada dels punts 1 i 2.b. 7687

Votació, amb l'esmena del G. P. de Convergència i Unió incorporada (10:16):
aprovada per unanimitat. 7687

2. Declaració institucional sobre els drets del poble del Tibet (10:16)

El secretari primer en llegeix el text. 7688

3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a gent gran, especialment pel que fa referència als casals (Tram. 302-00234/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (10:18)

Presentació: Sr. Ferran i Serafini (S). 7688

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 7689

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín. 7690

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Tolosana i Cidón. 7690

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré. 7690

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Hinojosa i Lucena. 7691

El Sr. Siurana i Zaragoza (S) intervé per allusions. 7693

El Sr. Hinojosa i Lucena (CiU) li respon. 7693

El Sr. Ferran i Serafini (S) intervé per contradiccions. 7693

El Sr. Hinojosa i Lucena (CiU) li respon. 7694

Votació (10:55): rebutjada per 32 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions. 7694

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política destinada a la gent gran (Tram. 302-00238/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (10:55)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC). 7694

— *Esmenes del G. P. de Convergència i Unió* (núm. 1 i 2) 7695

Torn a favor: Sr. Hinojosa i Lucena. 7695

— *Esmenes del G. Socialista* (núm. 1 a 3) 7696

Torn a favor: Sra. Geli i Fàbrega. 7696

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 7697

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Tolosana i Cidón. 7698

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré. 7698

Posició del grup presentant: Sr. Ridao i Martín (ERC), que anuncia l'acceptació de les esmenes núm. 1 i 2 del G. P. de Convergència i Unió i de l'esmena núm. 2 del G. Socialista. 7699

Votació del punt 2 (11:40): aprovat per 77 vots a favor, 7 en contra i 25 abstencions. 7700

Votació dels punts 3 i 5 (11:41:22): aprovats per 98 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció. 7700

Votació de la resta de la Moció, amb les esmenes acceptades incorporades (11:41:54):
aprovada per unanimitat. 7700

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (Tram. 302-00233/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (11:42)

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Presentació: Sr. Clofent i Rosique (S).

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Puigcercós i Boixassa.

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo.

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas.

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Popular (continuació): Sr. Curto i Casadó.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Neras i Plaja.

El Sr. Clofent i Rosique (S) intervé per contradiccions.

Votació del punt 1 (12:25:18): rebutjat per 39 vots a favor, 66 en contra i 4 abstencions.

Votació de la resta de la Moció (12:25:48): rebutjada per 44 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

6. Declaració institucional sobre el Dia Internacional de la Dona Treballadora (12:28)

El secretari primer en llegeix el text.

7. Declaració institucional sobre la situació actual de les dones afganeses (12:29)

El secretari primer en llegeix el text.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els serveis d'urgències hospitalàries que depenen de la Generalitat de Catalunya (Tram. 302-00232/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (12:30)

Presentació: Sr. Bonet i Palau (P), que, tot seguit, anuncia que la retira a favor d'un text transaccionat.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat a Catalunya (Tram. 302-00239/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (12:33)

Presentació: Sr. Benach i Pascual (ERC), que, tot seguit, anuncia que la retira a favor d'un text transaccionat.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les urgències sanitàries (Tram. 302-00240/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (12:40)

Presentació: Sra. Figueras i Siñol (S), que, tot seguit, anuncia que la retira a favor d'un text transaccionat.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària als serveis d'urgències (Tram. 302-00241/05) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.) (12:51)

Presentació: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV), que, tot seguit, anuncia que la retira a favor d'un text transaccionat.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Fernàndez i Burgui.

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

El secretari primer llegeix el text transaccionat.

Votació del text transaccionat (13:12): aprovat per unanimitat.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia (Tram. 302-00237/05) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.) (13:14)

Presentació: Sr. Tugues i Boliart (M).

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— *Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1)*

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ausàs i Coll.

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez.

Posició del G. Socialista: Sr. Vilalta i Oliva.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Iglesias i Sala.

Posició del grup esmenant: Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV), que anuncia la retirada de l'esmena presentada.

El president proposa una esmena tècnica al punt 1 de la Moció, la qual és acceptada per assentiment.

7722

Votació de la Moció, amb l'esmena tècnica incorporada (14:03:08): aprovada per unanimitat.

7722

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions de les forces de seguretat de l'Estat a Catalunya (Tram. 302-00236/05) (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.) (14:03)

Presentació: Sr. Lora i Lillo (M).

7722

— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Guitart i Domènech.

7723

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

7724

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro.

7724

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés.

7726

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camps i Rovira.

7727

Posició del grup presentant: Sr. Lora i Lillo (M).

7728

Votació de la Moció, amb les esmenes incorporades (14:50:16): rebutjada per 36 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

7728

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 72.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió amb el quinzenè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària

És a dir: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària. Presentada pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tots els grups d'aquesta cambra sense excepció considerem que és del tot necessari, també urgent, procedir a traslladar les tres presons que avui dia acull la ciutat de Barcelona. Els establiments penitenciaris que hi ha a la capital de Catalunya han esdevingut en els darrers anys vells, inadequats, com a conseqüència no només de l'augment del nombre de reclusos, sinó també del creixement de la ciutat de Barcelona al seu voltant. Unes presons que estan molt lluny d'oferir les millors condicions pel que fa a la seguretat, a l'accessibilitat i també a la reinserció i a la rehabilitació dels interns. El nostre Grup, senyores i senyors diputats, creu que per fer realitat aquest desig compartit cal que els costos de l'actuació de substitució dels tres establiments penitenciaris de Barcelona es plantegin com una operació suficient en si mateixa des del punt de vista econòmic, i això comporta, des del nostre punt de vista, la requalificació urbanística dels sòls que ocupen els establiments actuals per a l'obtenció dels recursos econòmics que permetin finançar la construcció d'uns nous establiments penitenciaris que substitueixin els anteriors.

Després de molts anys d'oposició frontal per part de l'Ajuntament de Barcelona, i més concretament per part dels membres de l'equip de govern, fa pocs dies que es va iniciar la tramitació per modificar de manera puntual el Pla general metropolità en els terrenys ocupats per les presons a Barcelona. Com saben, existeixen discrepàncies molt fortes entre el Partit Socialista de Catalunya i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i també existeix l'oposició del Departament de Justícia del Govern de la Generalitat pel que fa a aquesta modificació del Pla general metropolità, ja que aquesta modificació no contempla o no fa cap referència a la ubicació que han de tenir els futurs equipaments penitenciaris de la ciutat de Barcelona. De tota mane-

ra, senyores i senyors diputats, el nostre Grup no vol entrar en un detall, en el detall d'una qüestió que és competència de l'Ajuntament de Barcelona. Per aquesta raó avui només demanem un pronunciament d'aquest Parlament sobre la necessitat de procedir a aquesta requalificació urbanística per obtenir, d'una vegada per totes, els recursos suficients per tancar aquestes tres presons i obrir-ne de noves, més modernes, més petites i més adients per aconseguir la reinserció social dels interns.

Pel que fa al punt 2.a de la Moció, la mateixa consellera va anunciar que el Govern de la Generalitat ha adquirit la finca anomenada Can Margarit, que es troba davant de la presó de Can Brians; una finca de trenta-vuit hectàrees que acollirà una nova presó de mil cinc-centes places. Crec sincerament que tots els grups d'aquesta cambra, també el Grup de Convergència i Unió, coincidim en el fet que les macropresons, com aquesta que el Govern té previst construir a la finca de Can Margarit, no ajuden a aconseguir ni la reinserció dels interns, ni a garantir l'adequada seguretat de la mateixa presó. El tractament, la seguretat i la reinserció són elements del nostre sistema penal molt més fàcils d'aconseguir i de garantir amb presons petites. Per aquest motiu demanem al Govern que avaluï i estudiï la possibilitat de substituir la previsió inicial de construir aquest macrocentre a Can Margarit per diversos centres amb una capacitat més reduïda per poder garantir —com deia— la reinserció, la seguretat i el tractament dels interns.

La mateixa consellera de Justícia ha manifestat que per al seu Departament és molt difícil tirar endavant la idea de construir centres, per l'oposició i el rebuig de la població i dels ajuntaments a rebre en el seu terme municipal un equipament d'aquestes característiques. Nosaltres som conscients que no és fàcil, i precisament per això demanem la creació d'una comissió permanent de seguiment del Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris, integrada per representants del Departament de Justícia i de cadascun dels partits polítics amb representació parlamentària al Parlament de Catalunya. Una comissió que no serveixi només per avaluar i controlar el grau d'execució d'aquest Pla, sinó que pugui servir de debò per desencallar o, millor dit, per superar tots plegats els problemes de rebuig social i polític que es puguin anar plantejant pel que fa a les noves ubicacions dels centres penitenciaris.

El Grup Popular demana també que en el termini més breu possible es comenci a construir una nova unitat psiquiàtrica penitenciària, perquè, com deia a la interpellació, no és de rebut que les infermeries dels centres s'hagin convertit en punt de trobada dels malalts psiquiàtrics i els orgànics, amb tots els problemes que aquest fet genera no només per a la seguretat de la mateixa presó, sinó també per les dificultats que això suposa per a l'adequat tractament dels malalts mentals privats de llibertat. L'honorable consellera deia, en la seva resposta a la interpellació que el nostre Grup va plantejar en el darrer Ple ordinari, que amb tota probabilitat tindrem el projecte fet abans de l'estiu i que, si tot va bé, el mes de setembre de l'any 2000 estarà ja en funcionament. La construcció d'aquesta nova unitat psiquiàtrica és una de les prioritats del Grup Parlamentari Popular i,

7682

per tant, volem traslladar aquesta prioritat al Govern de la Generalitat.

Per acabar, senyor president, hem demanat també al Govern que estableixi mesures de coordinació entre les departaments de Justícia i de Governació per tal d'evitar fets com els que es van produir el proppassat dia 27 de gener a la presó de Quatre Camins, per tal que no es tornin, com deia, a produir. Com saben, el director d'aquesta presó va signar una ordre d'excrceració, acompanyat de la força pública, per a un intern que havia demanat un permís per visitar la seva mare que es trobava ingressada a l'Hospital de Bellvitge. Com ja vaig dir a la interpellació, els mossos no s'hi van presentar, i l'endemà el mateix director de Quatre Camins va signar una altra ordre d'excrceració, aquest cop sense el concurs dels Mossos d'Esquadra, i aquest intern va fugir. El Grup Popular és plenament conscient que no tots els trencaments de condemna es produeixen sota aquestes circumstàncies, però creiem que des del Govern de la Generalitat s'han de prendre mesures per tractar d'evitar que fets com els que acabo de relatar tornin a produir-se.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes tres grups. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, certament, a Catalunya, des del nostre punt de vista, des de la visió d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, cal impulsar des del Parlament noves polítiques, modificacions en la política del Govern de la Generalitat pel que fa a la política penitenciària, i essencialment pel que fa als centres penitenciaris de Catalunya. Nosaltres pensem que les obligacions que imposa el nou Codi penal i també el Reglament penitenciar fan imprescindible que ens dotem dels mitjans més adients per avançar en aquell objectiu, difícil però imprescindible, de la rehabilitació i la reinserció social dels presos. És indubtable també que els centres penitenciaris que tenim a Barcelona ni són adequats ni estan en condicions, i, per tant, com a tals centres han de ser substituïts.

Dit això, hem d'assenyalar, en relació amb la Moció que presenta el Grup Popular, que advertim des del nostre punt de vista una flagrant contradicció en aquesta Moció, perquè el segon apartat de la Moció planteja alguns criteris que coincideixen substancialment amb els que nosaltres hem vingut defensant des de fa molts anys, algunes vegades pràcticament en solitari o, per ser més exactes, algunes vegades conjuntament amb el senyor Oliart, que va ser un gran defensor de la necessitat precisament d'impulsar aquestes mesures a casa nostra, quant al fet que, forçosament, els centres penitenciaris, si volem de veritat que compleixin aquesta funció, han de complir uns requisits, han de ser centres

més reduïts. Com a mínim funcionalment reduïts; no hi ha obstacle perquè aquests centres puguin ser de dimensions més o menys grans, però en el seu funcionament han de ser centres perfectament delimitats i reduïts. Això no solament ho diu el nostre Grup; aquesta és una reclamació de tothom que treballa en els centres penitenciaris, començant pels directores i acabant pels funcionaris que tenen plena consciència de la seva feina i de les funcions que han de complir. Per tant, complir aquest objectiu que els centres siguin reduïts i que els centres estiguin ubicats al més a la vora possible dels punts on s'ha de produir la reinserció és per nosaltres imprescindible.

Què vol dir això? Vol dir que els centres penitenciaris han d'estar ubicats en bona mesura a la ciutat de Barcelona, a la ciutat de Girona, a la ciutat de Tarragona; és a dir, en els nuclis urbans, perquè permeten, primerament, que el pres no compleixi més enllà del que ha de complir, és a dir, que no estigui condemnat a la pèrdua de drets que no ha de perdre, i, per tant, facilitar la relació amb la família, però facilitar també sobretot les possibilitats de la reinserció mitjançant el règim obert o mitjançant altres fórmules, sobretot les que avui es contemplen en el nou Codi penal. I, en conseqüència, nosaltres pensem que en els apartats del punt segon, quan fa referència a estudiar, nosaltres voldríem ja que s'avancés realment en aquesta concreció per part del Govern que els centres penitenciaris siguin més reduïts; encaixa, com deia, amb el que nosaltres plantejem. Com també la creació d'una comissió, en aquest cas entre el Parlament i el Govern, per fer aquest seguiment. Des de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana del Parlament s'ha seguit realment la política penitenciària, s'ha fet una tasca o s'ha intentat fer una tasca de seguiment, però és indubtable que aquesta relació molt més directa amb el Govern seria desitjable.

Home, no hi ha dubte que un dels grans dèficits que tenim aquí, amb independència que se'ns hagi anunciat que el proper any pot estar molt avançat –nosaltres ho dubtem, tal com estan les coses, que això sigui possible–, és la unitat psiquiàtrica penitenciària. Aquest és un dèficit que tenim a casa nostra; a altres punts de l'Estat s'ha avançat en aquesta línia: tenen centres que nosaltres fins i tot alguna vegada havíem hagut d'utilitzar des de Catalunya, com és el País Valencià. I aquest és un dèficit, i, per tant és absolutament imprescindible que això ho impulsem. També és bo que s'estableixin o es perfeccionin o es millorin les mesures de coordinació entre Justícia i Governació.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El que nosaltres rebutgem totalment, i per això hem presentat l'esmena –i, si no s'accepta, hi anunciem naturalment el nostre vot en contra–, és que tot això es vulgui fer –i nosaltres pensem que el punt primer de la Moció diu això– mitjançant mecanismes d'especulació urbanística, mitjançant el mecanisme de dir: «Farem les presons amb els diners que obtinguem de la requalificació dels terrenys.» Amb independència que aquesta és una competència que correspon a l'Ajuntament de Barcelona –jo no voldria quedar-me únicament en

aquesta qüestió formal, que efectivament s'ha de discutir en l'Ajuntament de Barcelona-, és que en el criteri no hi estem d'acord, és que discrepem radicalment del que planteja el Grup Popular; és que nosaltres pensem que aquest és un servei públic molt important i que, per tant, ha de ser atès amb els recursos públics, amb independència que, naturalment, en els llocs on estan ubicades les presons de Barcelona, que són espais d'equipaments, puguin donar-se altres serveis públics, pugui fer-se una requalificació parcial en un sentit o en un altre; però el que no acceptem de cap manera és el que planteja aquest punt primer, aquest mecanisme, hi insisteixo, que per nosaltres, amb independència de quina sigui la intenció del Grup Popular... Però quan es diu que els recursos s'han d'obtenir per finançar tot això a partir de la requalificació, s'està apuntant clarament i decididament –entenem nosaltres– per l'especulació urbanística, i en això discrepem radicalment. Centres penitenciaris més reduïts, centres penitenciaris a la ciutat de Barcelona, però sobre la base de potenciar, millorar i, si és possible, ampliar els equipaments que tenim a casa nostra; no d'anar-los a reduir mitjançant la construcció d'habitatges en uns indrets on no són, en absolut, des del nostre punt de vista, imprescindibles, precisament per construir aquests centres penitenciaris que necessitem.

Per tot això demanem que es retiri aquest primer punt; en cas contrari, nosaltres votarem directament en contra d'aquest punt. Votarem favorablement els altres punts de la Moció, i si s'accepten les esmenes de Convergència i Unió i les esmenes del Grup Socialista també ho votarem..., essent plenament conscients que, com sol ser habitual, les esmenes de Convergència i Unió, en molts casos, pretenen, una mica, doncs, donar més facilitat al Govern perquè allargui una qüestió que, per nosaltres, és molt més urgent, però, òbviament, el que ens interessa és avançar, és impulsar el Govern, és reclamar el compliment dels seus compromisos al Govern, i per això, fins i tot agradant-nos més, en molts aspectes, el text original que les esmenes de Convergència i Unió, si les accepten, les votarem favorablement.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

També ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió. Per presentar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, no hem presentat esmena al punt 1 de la Moció, però, pel que s'ha referit el senyor Fuentes i per les converses que hem pogut tenir amb la senyora Geli, és un punt que els crea preocupació. Nosaltres, en principi, els hem de manifestar que no hi veiem..., no fem la mateixa interpretació d'aquest punt. Nosaltres no condicionem tota la inversió a què s'ha referit el senyor Fuentes, que fins i tot hi posava el psiquiàtric, a aquesta operació. Per tant, nosaltres l'abonem, o mostrem la conformitat a abonar-lo, sense cap mena d'interpreta-

ció ni d'especulació urbanística. És evident –i la consellera ho va dir aquí el dia de la interpellació– que ja existeix un grup de treball Departament de Justícia - Ajuntament de Barcelona, i aquest grup, què fa? Doncs, està estudiant o ha d'arribar a un acord respecte a aquests solars i respecte a què s'hi fa i respecte a la ubicació dels nous llocs on han d'anar les presons, no? Aquest grup ja existeix, està parlant d'alguna cosa; no crec que estigui estudiant estrictament operacions d'especulació urbanística.

Per tant, nosaltres, el que manifestem en aquest punt o el suport nostre en aquest punt, vull que quedi molt clar que l'interpretem de cara a la necessitat d'arribar a un acord Ajuntament de Barcelona - Departament de Justícia. Ho interpretem així, en base que hi ha unes localitzacions que no són idònies i que se n'han de buscar unes altres. I és evident que s'ha de resoldre quin futur han de tenir aquests espais. Però amb això no estem dient ni que es vol més edificabilitat ni que no se'n vol. Ja hi ha un equip, ja hi ha una comissió tècnica que fa això. Per tant, deixi'm fer, senyor Fuentes, aquesta interpretació, i, per tant, deixi'm allunyar una mica de la que ha fet vostè. *(El Sr. Fuentes i Navarro intervé sense fer ús del micròfon.)* D'acord.

Aleshores, hem presentat esmenes al segon punt, no tant tampoc en la línia del senyor Fuentes, de rebaixar o de facilitar la tasca del Govern –cosa que legítimament correspon a aquest Grup Parlamentari, perquè, si no, no sé qui ho faria–, però, en tot cas, sí que, en base, fins i tot, a les mateixes respostes del Departament i de la consellera, hi ha coses que estan bastant avançades, i una aprovació d'una cosa que semblés nova no seria ni exacta ni –si m'ho permeten– justa. Per tant, en aquest sentit, hem presentat unes esmenes que ens sembla que adequen més a la realitat la problemàtica que planteja la Moció, no?, que, en termes generals, senyor Sirera, també li haig de dir que nosaltres la compartim. És a dir, vostès saben que en política penitenciària hi ha una colla de compareixences sovintejades, a més de les visites a les presons; el dia 18, la setmana que ve, compareix el director general aquí a donar explicacions... Per tant, més *luz y taquígrafos*, que diuen en castellà, em sembla que no se'n poden donar, i tots vostès hi poden participar. Una altra cosa és que la complexitat del problema, els canvis en les lleis, el Codi penal, doncs, requereixin noves actuacions, i, per tant, és cert que ens hem d'anar posant al dia. Però, en termes generals, jo crec que vostès coneixen la situació penitenciària, vostès saben l'esforç que s'ha fet en aquest sentit; jo no m'hi vull tornar a referir, la consellera ho va fer, i, per tant, el dia 18 podrem acabar de completar moltes d'aquestes informacions, no?

Bàsicament, les esmenes nostres al punt 2..., estem d'acord a estudiar això, és possible que es pugui facilitar més la reinserció i la seguretat amb altres tipus d'establiments no tan grans; veurem què resulta d'aquest estudi que, com a mínim, ens comprometem a fer. De tota manera, nosaltres oferim la possibilitat que s'informés cada sis mesos sobre aquest Pla de..., que jo diria que en aquest moment és el buc insígnia de la situació penitenciària, la substitució d'aquestes dependències de Barcelona. Oferim aquesta fórmula,

però, per altra banda, també hem remirat..., que ja està creada una comissió, una delegació de la Comissió de Justícia en aquest sentit, que l'únic que s'ha de fer és substituir el ponent socialista –que en aquell moment va ser designat el senyor Oliart, que era proponent, també, i persona absolutament dedicada i vinculada a aquestes feines–, s'ha de substituir per l'actual representant del Grup Socialista, i jo diria que el nostre Grup es compromet, a través d'això que ja està creat, a agilitzar les trobades amb els representants del Departament, per poder conèixer periòdicament com està evolucionant aquest tema. D'aquesta manera ens evitariem crear una nova comissió, que no deixa de ser farragós, que no deixa de ser un problema, fins i tot, de vegades, d'assistència física per a determinats grups a més i més comissions.

La continuació dels tràmits del psiquiàtric. Jo crec que en la resposta de la consellera va quedar claríssim que ja n'hi ha de molt avançats en aquest sentit, i també ens sembla lògic que, en comptes d'establir que ja existeixen, es reforcin les mesures de coordinació entre Justícia i Governació, tenint en compte que aquest és un món problemàtic i que sempre pot passar alguna cosa. Llavors, reforçar aquestes mesures ens sembla que és adequat, i, per tant, en aquest sentit, també ens agradaria que fos acceptada l'esmena.

Insisteixo, senyores i senyors diputats, que estem davant d'un món problemàtic. Jo els puc dir que el meu Ajuntament demana plans de cooperació i plans d'ocupació només per a interns, per a exinterns, en el sentit aquest de comprovar que el treball a fora de la presó és imprescindible per intentar aquesta rehabilitació de què parlava el senyor Fuentes, que la Llei preveu i que és del tot necessària, però que la realitat és bastant problemàtica i conflictiva. I jo mateix he estat testimoni de com es reincideix en un mateix delictes, tot i haver procurat que aquella persona, durant més d'un any, tingués feina, no? Em vinc a referir amb això que, tot i mirant de posar a l'abast de la gent possibles solucions, no és un tema insignificant i no és un tema difícil. Jo diria que, en el fons, potser hauríem de començar a estudiar si el sistema és bo, si les lleis estan prou adequades, no?, perquè en realitat, hi insisteixo, és un món molt complex.

En l'espera i desig que s'acceptin aquestes esmenes, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Orriols. També ha presentat esmena el Grup Socialista..., esmenes, més ben dit. Per defensar-les, té la paraula la senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha presentat una esmena, una esmena de modificació d'un apartat del punt 2, però primer em pronunciaré respecte a la Moció presentada globalment pel Grup Popular.

Aquesta és una bona moció, excepte, per nosaltres, en el primer punt, que nosaltres votarem en contra, però

més que votar en contra demanem, ja des d'aquest moment, la retirada d'aquest punt al Grup Popular, al diputat que l'ha presentat, el senyor Daniel Sirera. Per què li'n demanem la retirada? Per tres argumentacions que ens semblen molt clares.

La primera argumentació és que si la votéssim en aquest Parlament podríem induir a una idea que és absolutament il·legal, de dir: «Necessitem especular amb el sòl per obtenir recursos per a la construcció de serveis públics.» Això ho diu; és a dir: «Modifiquem el sòl que tenim perquè es pugui urbanitzar, i, per tant, com que hi farem pisos, obtindrem diners per poder construir presons.» Això és una il·legalitat! És més, aquest Parlament no es pot manifestar, no pot votar en aquests termes. Aquí no diu que ajudem a posar d'acord..., o demanem que es posin d'acord perquè hi hagin a la ciutat de Barcelona sòls necessaris per a la construcció de nous equipaments. No, no, aquí diu: «procedir a la requalificació urbanística del sòl que ocupen els actuals establiments penitenciaris per obtenir diners». És com si diguéssim: «Escolti, alcalde de Vilanova, vengui's aquest sòl, perquè el Departament d'Ensenyament pugui construir una escola.» Evidentment, amb l'acord polític, amb l'acord ciutadà, moltes vegades, això finalment és més possible. Però aquest Parlament..., i li demanem també a Convergència i Unió que es repensi..., nosaltres no som ningú, perquè aquesta és una moció, però li demanem la reconsideració d'aquest punt, perquè podríem estar votant una il·legalitat i, sobretot, una idea difusa: que demanem especular amb el sòl perquè no tenim diners per a la construcció d'equipaments.

La segona argumentació per la qual en demanem la retirada és perquè estem fent intrusisme municipal; des de la vessant urbanística, fonamentalment.

I tercer, perquè les modificacions del Pla general metropolità han passat ja al plenari; és més, ja han passat a exposició pública. Per tant, això que estem demanant, no el que està demanant aquest primer punt, sinó el fons de la qüestió –que és absolutament legítima–, de dir: «Necessitem sòl per a la construcció d'equipaments penitenciaris», ja està molt avançat.

Per tant, ens sembla que amb aquestes tres argumentacions, sobretot amb la primera, a aquest punt, nosaltres no hi podem donar suport, i ens sembla que seria un punt a tornar a recapacitar pel Grup proponent.

Molt diferent és el segon punt. És una bona moció, amb quatre punts que nosaltres hi podem donar suport absolutament, amb alguns matisos; matisos fonamentalment des del coneixement del món penitenciari.

El primer punt, l'a, nosaltres, el senyor Joan Oliart, que ha passat a la història d'aquest Parlament per ser un gran activista polític en un món molt complex i molt marginal des del punt de vista de la ciutadania, sempre hem parlat de presons petites en la mesura que sigui possible, o unitats petites dintre presons grans, si no hi han més possibilitats. Per tant, en aquest punt, òbviament, nosaltres hi donarem suport, només faltaria! És la línia que el Partit Socialista de Catalunya ha mantingut.

En el segon punt, nosaltres anàvem més enllà. Dèiem: «Hi han determinades polítiques que necessiten un consens, i la separació de l'àmbit partidista. Probablement la política penitenciària hauria de ser un d'aquests punts.» Nosaltres sabem com és de complicada la política penitenciària, perquè tots la vivim com un fracàs de la societat. Els delinqüents són, en el fons, un haver fracassat les polítiques educatives, econòmiques, de desigualtats socials... Per tant, és molt complicat, i demanàvem anar més enllà: no només parlar de pedres –que és molt important– i de personal, sinó parlar de política. Evidentment, és una facultat del Govern, la política penitenciària, però nosaltres volíem impulsar la separació de l'àmbit partidista de la política penitenciària, i ens hi oferíem. Per tant, interpreti que la hi acceptem, nosaltres hi votarem a favor, amb independència que ens accepti o no la nostra esmena, però volíem anar més enllà, sobretot en un moment molt important, que és l'aplicació efectiva del nou Codi penal. Si no ho fem bé, la ciutadania ens demanarà tirar enrere, perquè no entendran la llibertat condicional i el tercer grau. Això s'ha de fer bé, s'ha de fer bé en el segon grau, les presons han de preparar les persones per a la llibertat condicional, i, si no es fa bé, la ciutadania, per por, per inseguretat, perquè hi han reincidents, ens demanarà tornar a tancar els interns. Per tant, és una responsabilitat molt important.

Respecte al tercer punt, res a dir. Nosaltres coneixem que la salut mental és un problema de primer ordre dintre les presons, barrejat amb un altre tema que probablement, des del punt de vista de salut mental i de salut, és substancial, que és el consum de drogues. Si vostès interpreten la unitat penitenciària, també, incloent, com nosaltres fem, aquelles persones consumidores de drogodependències que tenen trastorns de personalitat, benviguda, nosaltres sempre l'hem demanat; tot i que s'ha de dir que aquests darrers anys hem millorat l'assistència psiquiàtrica a les presons de Catalunya, i fins i tot la presó Model té una unitat psiquiàtrica que creiem que podria passar de l'aprobat, eh? Per tant, nosaltres pensem que cal una unitat psiquiàtrica, però que és cert que sempre pensant en el gruix més important, que són les persones consumidores de drogues a dintre les presons.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I respecte al punt *d*, absolutament d'acord, eh? Nosaltres pensem que hi ha hagut poca coordinació; que, probablement perquè és un cos jove, els Mossos d'Esquadra encara no han fet prou bé o no fan prou bé, sobretot, la coordinació. Per tant, nosaltres hi donarem suport.

Hi insistim, des del Grup Socialista demanem al Partit Popular, i també al Grup de Convergència i Unió, perquè hi ja han manifestat el seu posicionament a favor, que ens sembla que aquest Parlament no pot induir que volem especular amb el sol perquè no tenim recursos públics.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Poden intervenir ara, per fixar la posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president; des de l'escó mateix, si m'ho permet. La situació actual de les presons, les condicions que ofereix el seu estat i les seves instal·lacions per a la possibilitat d'una millor rehabilitació dels interns és una constant en les preocupacions d'aquesta cambra, que reiteradament, en ple i en comissió, ha anat tractant aquesta situació.

Hi ha consens en el fet que cal substitució dels centres penitenciaris de Barcelona ciutat –la presó Model, la presó de Dones i la presó de Joves a la Trinitat. Jo diria que hi ha consens a l'entorn del Pla 1997-2001, que, de fet, és la primera fase del Pla que preveu aquesta substitució, així com, almenys inicialment, preveia també la construcció d'un nou centre de preventius a la ciutat de Barcelona, la construcció d'un nou centre obert a Barcelona, la construcció d'una nova unitat psiquiàtrica penitenciària i la construcció d'un nou centre de compliment.

Dels plans plurianuals que es posen en marxa s'ha de fer l'examen a la fi del Pla, però, de tota manera, es poden anar fent avaluacions parcials per tal de poder veure les possibilitats reals de compliment. I avui, sobre el que el Pla dissenyava, hi ha previsions més esperançadores que d'altres.

Lamentem constatar com, una vegada més, en aquelles actuacions que han de fer conjuntament l'Ajuntament de Barcelona i el Govern de la Generalitat, conjuntament però en benefici de la collectivitat, els problemes sorgeixen allà on potser era previsible que n'hi hagués, però també allà on era impensable. I la història dels terrenys, ja ens la sabem d'altres àmbits. Fa un mes parlàvem aquí mateix dels geriàtrics, i els discursos eren pràcticament intercanviables.

El debat social i polític s'ha centrat en la destinació i utilització dels espais buits recuperats en desaparèixer les instal·lacions penitenciàries. En aquest sentit, estem radicalment en contra de la requalificació com a espais per a construir-hi habitatges de renda lliure, tal com reclama el primer punt de la Moció, raó per la qual hi votarem en contra. Per vestir un sant, no se n'ha de desvestir un altre, i nosaltres proposem dedicar l'espai a zones verdes, equipaments per al barri, així com, en un percentatge limitat, a l'edificació d'habitatges de promoció pública, en el doble sentit, de lloguer i compra.

Pel que fa als quatre apartats del punt segon de la Moció, estem d'acord amb el *b* i el *c*, els referits a la creació d'una comissió permanent de seguiment del Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris i a agilitar la construcció d'una unitat psiquiàtrica penitenciària.

El punt *d* es justifica a partir d'un exemple concret que el diputat proposant ens va explicar l'altre dia i que ha

7686

reiterat avui: millorar la coordinació mai no farà mai mal, i, per tant, em sembla bé.

I pel que fa a l'apartat a, el primer apartat d'aquest punt 2, filosòficament també ens sembla bé i hi estem d'acord; de tota manera, la seva formulació en aquest punt és un pèl inconcreta. Substituir la construcció d'un centre penitenciari i amb capacitat per a 1.500 interns per diversos centres amb una capacitat menor pot tenir, ha de tenir molts avantatges pel que fa a les possibilitats de reinserció, de seguretat i de tractament dels interns, tal com reivindica el text de la Moció. El que proposa la Moció, de tota manera, és estudiar aquesta possibilitat i, com deia abans, estudiar no fa mai mal, i, a més, en aquest tema cal que s'estudiï a fons, que s'aprofundeixi en aquesta qüestió, que ens sembla molt important.

I, per tant, al conjunt del punt 2, hi donarem el nostre suport.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, repassant una mica la interpellació formulada pel Grup Popular, rellegint una mica la transcripció del debat, veiem que hi havia tres elements, bàsicament, que sustentaven el conjunt de la interpellació. El primer era relatiu al problema d'infraestructures, i, per tant, al seguiment i al compliment del Pla de substitució d'establiments penitenciaris; el segon era en relació amb l'informe d'Amnistia Internacional sobre uns suposats maltractaments a les presons catalanes, i en tercer lloc, també hi havia una referència, segurament obligada, a la problemàtica derivada dels trencaments de condemna. Finalment, només dues d'aquestes qüestions, que van ser anunciades i debatudes, han estat tractades en aquesta Moció; són aquelles relatives al problema de les infraestructures i al trencament de condemnes. Per això em referiré exclusivament a aquestes dues qüestions, encara que, evidentment, hauria estat també oportú d'haver fet referència a aquesta polèmica derivada dels maltractaments.

Pel que fa al tema dels nous equipaments penitenciaris, la nostra postura, la del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, és molt clara i és coneguda, i ho és per reiterada en aquesta cambra. No hi ha dubte que aquest és un tema que presenta, com ha presentat en el passat, serioses dificultats: que si l'Ajuntament de Barcelona volia desmantellar simultàniament les tres presons de Barcelona; que si no existia, com no existeix en aquests moments, un acord per al sistema d'actuació urbanística en els solars que ocupen les presons a Barcelona; que si no es posen d'acord sobre l'eventual localització de les noves presons a Barcelona...

Però el que és obvi és que l'Administració competent, des de l'any 1984, és la Generalitat; que des de fa se-

gurament gairebé un parell d'anys aquesta Administració és víctima del retard i de la inoperància, gairebé onze o dotze anys sense invertir, i que els actuals establiments, sobretot aquells que presenten més obsolescència i més inadequació, és evident que plantegen greus problemes de convivència, també de compatibilitat amb el seu entorn i també, en definitiva, d'habitabilitat per als seus interns, i això vol dir, evidentment, un menysteniment per als objectius fonamentals de qualsevol sistema penitenciari modern.

I ara és evident que el Departament de Justícia ho vol fer tot, i ho vol fer, a més a més, en un temps rècord. Vol propiciar acords amb les altres administracions, preferentment, òbviament, amb l'Ajuntament de Barcelona; vol també obtenir un finançament a través d'allò que eufemísticament s'ha dit una «operació econòmicament suficient», que no vol dir una altra cosa que una operació urbanística de caràcter exclusivament especulatiu.

No pot ser –i amb això el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana coincideix també amb el posicionament d'altres grups– que la ciutat de Barcelona hagi de pagar per un servei públic dues vegades. Qui ha de pagar –si em permeten dir-ho col·loquialment– aquesta «festa» és la Generalitat, és el Departament de Justícia, i, com que no hi ha invertit ni una sola pesseta des de fa dotze anys, creiem que ha arribat l'hora de fer un esforç inversor, que fins ara no ha estat capaç de fer; evidentment, això vol dir no posar en marxa la maquineta de requalificar.

Per tant, Esquerra Republicana està totalment en desacord amb la formulació del primer punt de la Moció del Grup Popular. Es parla d'una requalificació, però no ens diu quin serà el sistema d'actuació concret, és a dir, quins seran els usos que es volen preveure en els solars que ocupen actualment les presons a Barcelona: si seran usos purament residencials, si hi haurà algun tipus d'equipament, si hi haurà alguna zona verda. No es concreta res.

Entenem que ja toca, com he dit, prioritzar, des del punt de vista de l'Administració, la inversió, i, per tant, ja toca de fer despesa pública. Entenem que cal desmantellar íntegrament i de forma simultània les tres presons de Barcelona, i, si a nosaltres se'ns demana l'opinió i si se'ns consulta –de fet, ja ho hem dit en alguna altra ocasió–, pel que fa a la determinació del sistema d'actuació urbanística voldríem, evidentment, evitar la construcció d'habitatges de renda lliure; voldríem la reserva d'espais de zona verda i equipaments, i un percentatge, encara que fos limitat, d'habitatges de promoció pública.

I això vol dir, evidentment, que nosaltres no estem a favor, com algun grup polític en algun moment ha manifestat, d'indultar i, per tant, de permetre la continuïtat d'un centre tan obsolet com la Model.

Pel que fa a la resta de la Moció, nosaltres manifestem la nostra conformitat amb el punt a del segon apartat de la Moció, pel que fa a la necessitat d'anar cercant alternatives a la construcció de macrocentres. En aquests moments, l'opció que prenia el nostre Pla d'establiments penitenciaris era la construcció de centres mit-

jans grans, de fins a 1.500 interns. Evidentment, les dificultats per localitzar espais i solars, sobretot a la ciutat de Barcelona, haurien de fer pensar en aquesta possibilitat, en la possibilitat de centres més reduïts.

També totalment d'acord amb el punt *b* del segon apartat de la Moció. No està mai malament que es pugui constituir una comissió de seguiment d'un pla. Evidentment, el que no pot ser aquesta comissió és una comissió innòcua, és a dir, que no serveixi per a res. I, en definitiva, també, de fet, la mateixa Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquest Parlament ja té, entre les seves atribucions, fer un seguiment i un control de l'activitat de Govern en aquest terreny, i, per tant, ja és prou garantia del compliment d'aquest Pla, però, en qualsevol cas, benvinguda sigui la constitució d'aquesta comissió. I, evidentment, també totalment d'acord, perquè és de justícia reconèixer-ho, amb el punt *c*, la construcció d'una nova unitat psiquiàtrica, que, per anunciada pels rectors i responsables del Departament, encara no s'ha concretat i no s'ha fet realitat.

Pel que fa –i amb això acabo– al trencament de condemnes, compartim la preocupació, òbviament, per l'elevat nombre d'interns que no tornen a la presó després de gaudir d'un permís penitenciari. És evident que els permisos, en atenció al Reglament i a la Llei penitenciària, correspon el seu atorgament a l'equip tècnic i, per tant, a la Junta de tractament, segons condicions objectives des del punt de vista penal, criminològic, conductual i sociofamiliar. Per això, precisament, existeix un factor i un marge de risc molt important, que no necessàriament cal imputar ni a la Junta de tractament ni als responsables de la Direcció General, i, per tant, és evident que cal reconèixer que hi ha una certa discrecionalitat i un marge de risc molt evident. Però què és el que ens planteja aquesta Moció? Vol elevar a categoria allò que és un fet purament anecdòtic, és a dir, un fet puntual de descoordinació en matèria de seguretat o policial. Entenem que no estaria plenament justificat elevar aquest fet puntual i aquest episodi a un fet, diguem, general; però, en qualsevol cas, el fet que es puguin extreure les precaucions i establir algun tipus de mesura de coordinació entre el Departament de Governació i, en aquest cas, els responsables de cadascun dels centres penitenciaris no em sembla pas malament, però en qualsevol cas alertem davant la possibilitat de despertar unes alarmes totalment innecessàries i injustificades en aquests terrenys.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres coincidim amb el què però no amb el com d'allò que ha dit el senyor Roc Fuentes pel que fa al punt 1 d'aquesta Moció.

Jo crec que no existeix cap mena de contradicció entre la proposta del Grup Popular, entre el que hi ha contingut en el punt 1 d'aquesta Moció i en el que hi ha en el punt 2. Com ha dit el senyor Orriols, nosaltres no condicionem el fet de la creació de la nova unitat psiquiàtrica o de les mesures de coordinació o de l'estudi d'unes presons més petites al fet que es requalifiquin els terrenys en què, en aquests moments, es troben les tres presons a la ciutat de Barcelona.

S'ha parlat d'especulació, i per part del nostre Grup no tenim cap mena d'intenció d'iniciar un procés especulatiu amb els terrenys que ocupen les tres presons de Barcelona. El nostre interès, l'interès del Grup Parlamentari Popular és substituir al més aviat possible les tres presons que es troben a la ciutat de Barcelona i que, com s'ha dit, no serveixen per a la reinserció dels interns.

Jo, de tota manera, agraeixo, i ho agraeixo molt sincerament, a la senyora Geli les seves paraules i el to també emprat en la seva intervenció.

S'ha dit que el punt primer d'aquesta Moció parlava de requalificació, però que no deia com. Bé, ja sé que no toca en aquest Parlament, però per tranquil·litzar els grups d'Iniciativa per Catalunya, el Grup d'Esquerra Republicana i altres grups que han parlat de requalificació, aquí tenim les alegacions del nostre Grup a la modificació del Pla general metropolità, i he de dir que nosaltres hem demanat que es destinin la meitat dels terrenys a la construcció de nous habitatges, que es destini un 30% mínim per a habitatges de protecció pública i que l'altra meitat dels terrenys es destini a equipaments i també a espais verds d'ús ciutadà.

Per tant, nosaltres ja anunciem, senyor president, que retirem el punt 1 d'aquesta Moció, per tal d'arribar a un major consens de tots els grups d'aquesta cambra.

I, pel que fa a les esmenes del Grup de Convergència i Unió, les acceptem en el sentit que ha expressat el portaveu del Grup de Convergència i Unió, i retirarem el que fa referència al punt 2.b, en el sentit de crear una comissió, si existeix aquest compromís que ha manifestat el senyor Orriols, que aquella comissió que aquest Parlament va aprovar en una resolució de l'any 96 comenci a funcionar, per tal de poder fer aquest seguiment del Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Si he entès bé la intervenció del diputat senyor Sirera, ha quedat retirat el punt 1 de la Moció presentada pel Grup Popular, ha quedat retirat; que ha quedat retirat també el punt 2.b de la Moció, i es votaran la resta de punts amb la incorporació de les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió. (Pausa.)

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Declaració institucional sobre els drets del poble del Tibet

Abans d'iniciar el debat de la moció següent, per part del secretari primer de la Mesa es donarà lectura a una declaració institucional preparada per la Junta de Portaveus.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Els i les portaveus sotasignats solliciten al president del Parlament l'assumpció i lectura al Ple de la cambra de la següent proposta de declaració institucional sobre els drets del poble del Tibet:

«Ahir es compliren quaranta anys de l'ocupació del Tibet per part de la Xina. Poc després de la commemoració del cinquantè aniversari de la Proclamació Universal dels Drets Humans, encara hem de recordar que són conculcats sistemàticament, en aquest cas, sobre el poble tibetà.

»El Parlament de Catalunya blasma qualsevol ocupació violenta, així com la persecució de què és víctima de forma reiterada i persistent la població tibetana. Per altra banda, reconeix la tasca del poble tibetà i dels seus representants en la seva lluita pacífica i democràtica per recuperar els seus drets. Un cop més, el Parlament de Catalunya reclama a la Xina que cessi l'ocupació i iniciï el diàleg per acabar amb la persecució de què és víctima el poble del Tibet.»

I segueixen les signatures dels portaveus de tots els grups parlamentaris. Palau del Parlament, 10 de març de 1999.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a gent gran, especialment pel que fa referència als casals

Iniciem ara el setzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a la gent gran, especialment pel que fa referència als casals. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Joan Ferran. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci perquè l'intervinent pugui començar la seva exposició. (*Pausa.*) Endavant.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que presentem avui és la resultant, o vol ser la resultant de la interpellació que vam tenir, i té dos punts fonamentals. El primer punt diu que el Parlament de Catalunya acorda reprovar l'actuació política global del conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas, i en particular la seva obstinada obstrucció de la política de coordinació institucional entre les diverses ad-

ministracions públiques, així com per la utilització inadequada de cabals públics en benefici i interessos de partit. I el segon punt insta el Consell Executiu a instar la Conselleria de Benestar Social a restituir immediatament els cabals públics esmerçats en la campanya d'anuncis inserits en els mitjans de comunicació.

Senyores i senyors diputats, creguin-me de veritat, sincerament, que això que fem no és un caprici, no és una fixació amb el conseller Comas, no és l'erosió del Govern per l'erosió: és la conseqüència del que considerem una actuació esbiaixada del conseller, d'invertir diners públics en propaganda partidista, i és la gota que ha fet vessar el got de la nostra paciència.

Voldria, senyores i senyors diputats, demostrar que la política desenvolupada pel Departament de Benestar Social al llarg dels anys no s'ha basat precisament a solucionar les necessitats socials d'aquest país, ni en les prioritats de l'acció de govern tampoc, sinó que, ben al contrari, la política de Benestar Social, al nostre entendre, s'ha desenvolupat en funció dels interessos i objectius polítics i electorals.

Podríem avui aquí fer un repàs, jo voldria fer un repàs, fer una mica de memòria de tot això, i els podria parlar de les loteries, per exemple, que va ser molt polèmic; els podria parlar de planificació d'activitats per a dones, que van ser molt polèmiques; els podria parlar d'errors de gestió atribuïts al conseller Comas i als seus col·laboradors. Però no ho faré. Aquestes són crítiques que s'han fet en aquest Parlament, són crítiques que pot tenir qualsevol Govern. La crítica que li volem plantejar avui es mou en uns altres paràmetres: es mou en els paràmetres d'un estil de fer política que, al nostre entendre, és partidista, d'un estil de fer política paral·lel a l'altre que és natural de qualsevol govern, però que té la seva culminació en l'article, en l'anunci que avui és subjecte a reprovació i a crítica i a les campanyes polítiques que vostès fan constantment; sobre el dèficit fiscal, per exemple.

Senyores i senyors diputats, paral·lelament a aquesta activitat que considero normal de qualsevol òrgan del Govern, n'hi ha una altra que ha estat criticada per l'oposició al llarg d'aquests anys i que dona cos a això, a aquest estil que estem denunciant: és allò dels delegats del barri, d'aquells delegats de barri tan entremaliats; és allò del «Poble amb civisme, barri amb civisme»; és allò del «Catalunya barri a barri»; és allò de les oficines de Benestar Social indicant el vot; és allò de tantes i tantes coses que no són pròpies d'un govern i que són, en el fons, partidistes.

Jo, senyores i senyors diputats, m'he permès la llibertat d'argumentar una miqueta això, de documentar-ho. I he volgut fer el repàs d'aquesta altra política, de la política que no és política de benestar social. I d'això les hemeroteques n'estan plenes. I de tots els diaris; no d'un diari, no: de tots els diaris. «Los activistas de Comas. La Conselleria ha convertido los barrios de Adigsa en un contrapoder de los ayuntamientos.» Any 93. «Los conseguidores de Comas. La ofensiva del Govern de la Generalitat en los barrios.» «Comas premiará la difusión de la doctrina nacionalista en su política de subvenciones.» Tot això fa referència a

aquestes activitats polítiques que els estic plantejant, que estan més enllà del que és la política normal d'un departament de Benestar Social.

«La oposición se rebela contra las subvenciones ideológicas de Comas.» «Jornada de reflexión de 350 funcionarios de Benestar Social en un hotel de Lloret.» Res a objectar al respecte si dos dies després no hagués sortit: «Funcionarios de la Generalitat denuncian su manipulación política por Benestar Social.» «Des de Benestar Social es demana el vot de CiU per a Igualada. I a Ripoll, i a Barcelona, amb el senyor Roca.» «Els homes de Comas, agents d'en Roca.» «Qui i com contracta i paga els autocars per omplir els mítings de CiU?» La senyora Imma Mayol dient, preguntant sobre els 125 milions que va costar un acte de Benestar Social a Barcelona, a la Festa per la Tolerància i el Civisme. «Toda la izquierda pedirá la dimisión de Antonio Comas.» I per acabar i per parlar del tema que sobre tot ens ocupa avui, que és el de les residències, unes declaracions d'Antoni Comas, que diu: «El servei als ciutadans està per sobre de les mancances de terrenys.»

Senyores i senyors diputats, no he volgut parlar de la gestió que és normal en un Departament de Benestar Social; he volgut parlar d'aquell sector..., de fer política, d'aquesta manera de fer política, que és la que ens ha portat a nosaltres a demanar la reprovació del conseller. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, nosaltres no discutim el contingut del seu anunci. Tot-hom és lliure de dir el que li sembla, de contestar el que li sembla. El que sí que denunciem és que el contingut d'aquest no s'adequa a la funció pública que correspon a un Departament de Benestar Social, a un departament de la Generalitat de Catalunya. Ens trobem davant d'una pretesa informació que en realitat és un discurs de pura provocació i enfrontament partidista. Amb algunes mentides: amb la mentida aquella que diu vostè que no li ha demanat mai el DNI a l'alcalde de Barcelona, i jo tinc el paper aquí a la carpeta, la carta en què vostès demanen el DNI compulsat de l'alcalde de Barcelona.

Senyor Comas, senyores i senyors diputats, sota la disfressa institucional s'amaga un ús partidista de diners públics, i ens trobem davant d'un estil de fer política que lliga amb tot això que els acabo d'explicar –que hi ha molta més cosa també que es podria explicar– i que fa bona una descripció d'un articulista de *La Vanguardia* que escriu molt bé, que, referint-se al conseller Comas i a la seva política, va dir: «Es un pocero de oficio profundo y de tinieblas.»

Senyores i senyors diputats, senyors de la majoria, nosaltres volem tres coses molt simples: volem que el conseller reconegui que ha obrat erròniament; volem que torni els diners de l'anunci de la Conselleria, que els torni a la tresoreria de Benestar Social; volem que redrecin la seva política per a la gent gran d'acord amb els ajuntaments. Volem que facin tot això. Són massa les coses que estan passant. Fa molt temps que estem assistint a una actuació paral·lela d'intervenció política partidista; fa massa anys, d'això.

I a mi –permetin-me que acabi–, també, passant a una altra cita d'una persona il·lustre que també va definir el

conseller Comas i aquesta política..., que consti que no és una definició en el terreny personal: és una definició de les polítiques, de la funció política que fa el conseller Comas i que fa aquest Govern en un departament que hauria d'estar adreçat a això, a solucionar els problemes i les necessitats socials dels ciutadans de Catalunya. Del conseller Comas, en Carles Barral va dir en les seves memòries: «El verdadero Comas, Comas Baldellou, estrategia a lo bruto de tantas maniobras domésticas y, finalmente, civiles...» Doncs bé, nosaltres creiem que l'estratega ha de rectificar; si no rectifica, ha de dimidir, i que aquest Parlament l'ha de reprovar, perquè la política de Benestar Social no és política de benestar social, sinó política de partit i electoralista.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha esmenes presentades. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que ho desitgin. En primer lloc, el Grup Mixt. *(Veus de fons.)* Perdó?

El Sr. Bosch i Garcia

Senyor president, havíem entès que els dos punts...

El president

Estan separats. Són separats, són dues mocions que es debaten separadament.

El Sr. Bosch i Garcia

En tot cas, no era la... Bé, en tot cas, em posiciono ràpidament, des de l'escó, en nom del Partit per la Independència, per anunciar la nostra abstenció en aquesta Moció del Grup Socialista. Entenem que la manera de solucionar els problemes plantejats no és en aquests moments la reprovació, i no volem entrar en una dinàmica de confrontació o d'alimentar aquesta dinàmica de confrontació, que bàsicament beneficia o utilitzen els dos grans partits d'aquesta cambra i que en surten, pensem, beneficiats possiblement ells, però no en surt beneficiat el servei que hauria de prestar la Conselleria de Benestar Social.

Tampoc no volem entrar a debatre a fons en aquests moments el paper de la Conselleria, donat que entenem que d'aquí a poques sessions hi haurà un debat monogràfic sobre polítiques de benestar social, en el qual allà segurament podrem aprofundir bastant en la crítica i en l'anàlisi de l'actuació d'aquesta Conselleria.

No pensem tampoc que s'hagi de demanar que es restitueixin els fons públics d'aquest anunci, perquè possiblement llavors sí que entràriem a demanar que es restitueixin tots els fons públics dels anuncis institucionals de caràcter preelectoral que en aquests moments estem patint. Possiblement, aquell anunci de la Conselleria de Benestar social és molt criticable, però també hi ha molta altra publicitat que és absolutament blasmable, i, per tant, si hem de començar una espiral de reclamar tota la restitució d'aquests fons públics, potser no acabariem. O, en tot cas, si ens hi posem, posem-nos-hi d'acord i posem-nos a treballar en aquest sentit.

7690

Però, en tot cas, no agafem només un exemple, perquè si no seria, entenem que és una actitud excessivament partidista i unilateral.

En qualsevol cas, sobre el tema de l'actuació de la Conselleria, insisteixo que ja en parlarem d'aquí a un parell de sessions en el debat monogràfic, i, pel que fa a la Moció presentada pel Grup Socialista, nosaltres, tot i coincidir en algunes crítiques, o bastantes de les crítiques, no estem d'acord en el fons plantejat, ni en la forma, sobretot, d'aquesta Moció. Per tant, en conseqüència, no hi votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana vol en aquest punt ser absolutament coherent –i m'entendran– amb el posicionament que va adoptar ja durant el debat, no només de la interpellació que dóna lloc a aquesta Moció subsegüent del Grup Socialista, sinó perquè també el Grup d'Esquerra Republicana va interpellar el Govern sobre la mateixa qüestió. I coherència vol dir que volfem parlar, com volem parlar ara –perquè després tindrà lloc el debat de la Moció subsegüent a la interpellació d'Esquerra Republicana–, sobre les polítiques per a la gent gran, i especialment pel que fa als casals, i molt centrat en la polèmica que s'ha encetat a la ciutat de Barcelona. I nosaltres, en aquesta Moció, tot i que es va parlar d'aquesta qüestió, no hi cap referència, almenys que hagi pogut veure aquest diputat, en cap moment, a aquesta qüestió.

De fet, molt legítimament –i no ho qüestionem–, un grup polític, un grup parlamentari planteja una reprovació, però, evidentment, no hi ha cap referència a les qüestions de fons. I una reprovació que té molt a veure..., perquè, a més, es planteja amb caràcter general; no només pel que fa a la qüestió de la gent gran, sinó que es planteja una reprovació que té molt a veure amb les actuacions de present i de passat de la gestió d'un departament del Govern, el de Benestar Social, i també d'un conseller, un responsable polític, el senyor Comas. I poca cosa més.

Nosaltres, ja ho vam dir l'altre dia –per tant, no és cap novetat–, no volem entrar en aquesta dinàmica –tenim la nostra pròpia Moció, després en parlarem–, plantejant qüestions de fons. Volem abordar aquesta qüestió, i ho farem de forma reposada i àmpliament durant el debat de política social que tindrà lloc després de Setmana Santa. I, a més a més, entenem que si hi ha hagut –i és possible que hi hagi hagut– una utilització partidista, arbitrària, de recursos públics, amb el famós anunci de Benestar Social, del qual els confesso públicament que tenim seriosos dubtes sobre la seva oportunitat, el que també és veritat és que hi ha hagut un grup polític, en aquest cas el grup interpellant, que, molt legítimament –però, en tot cas, ho hem de dir–, també

ha volgut judicialitzar el que és un conflicte purament polític i, per tant, ha traslladat a una altra instància, fora d'aquesta cambra, fora de la seu parlamentària, allò que havia de ser exclusivament un debat polític que calia que es dirimís en aquest Parlament.

Per tant, en aquesta dinàmica, nosaltres, evidentment, no hi volem entrar. Volem entrar en el que són les qüestions de fons, volem entrar en la problemàtica que es genera pel fet que, per exemple, a la ciutat de Barcelona, durant els últims sis anys, pràcticament, no s'ha construït cap residència pública per a la gent gran; que, segons les dades que el mateix Ajuntament de Barcelona ha facilitat i ha fet públiques, la cobertura necessària per cobrir els mínims urgents arriba gairebé a 2.800 places, tot i que la xifra idònia s'eleva a 4.000 places. Amb quins recursos es pot fer? Com ho volem fer? Volem primar els centres de dia? Volem avançar també cap a l'autonomia i la possibilitat d'assistir i ajudar la gent gran al seu domicili?

Aquestes i altres qüestions són, entenem, les que calia que avui haguéssim debatut. I entenien i creia que amb el contingut de la mateixa interpellació substanciada pel Grup Socialista, hauríem també merescut la possibilitat d'entrar en discussió en aquesta Moció. No ha estat així, i, per tant, des d'aquest punt de vista, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana s'abstindrà en els dos punts que s'han plantejat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Nosaltres volem manifestar el nostre suport, per tant, el nostre vot favorable a la Moció presentada pel Grup Socialista.

Ens agradaria poder dir o haver pogut esmenar algunes de les adjectivacions, com la d'«obstinada obstrucció», però realment pensem que és pertinent, perquè a la darrera Comissió de Política Social, on es va substanciar una proposició no de llei que havia estat presentada abans de l'agudització de la polèmica, vam poder comprovar que no hi havia voluntat política de superar aquesta polèmica que mai no hauria hagut d'existir.

Per tant, lamentablement hem d'estar d'acord amb aquesta Moció i hi donarem el suport amb el nostre vot favorable.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, sota el meu punt de vista i el punt de vista del

Grup Parlamentari Popular, haig de dir que el Grup Socialista, el PSC, ha volgut traslladar al Parlament unes picabaralles entre el diputat senyor Ferran i l'honorable conseller, o, dit d'altra manera, entre el PSC i Convergència i Unió.

Senyor diputat, aquest no és el fòrum de debat, en el qual vostès pretenen implicar-nos amb els seus *rifirrafes*. El fòrum, vostès ja l'han aconseguit fora d'aquest Parlament. Lamento dir-li que el Grup Popular no coincidim ni en el fons ni en la forma de la seva interpellació, el passat Ple, quan la varen substanciar. En la meua apreciació personal, va ser buida de contingut, plena de retrets i mancada de dades comparatives entre les dues administracions que vostès governen, a l'una i a l'altra banda o costat de la plaça de Sant Jaume. I, per tant, si vostès continuen per aquest camí, poc faran vostès per millorar la qualitat i les necessitats de la gent gran.

De les set consideracions que vostè, senyor diputat, senyor Ferran, va substanciar en la interpellació, n'escullo la segona, la qual fa referència i critica la gestió de la Generalitat, la gestió del senyor Comas, que des de 1993 no ha fet cap residència pública per a la gent gran a Barcelona, on viuen més de 311.800 persones de més de seixanta-cinc anys. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, això és cert. Altra cosa és que vostès han incrementat des del Govern de la Generalitat les places concertades, però no les públiques. Vostès no han fet del tot els deures, senyor conseller. I, miri, senyor conseller, vostès mateixos han caigut en una trampa que, a hores d'ara, se'ls gira una mica entorn seu. Mentre han discutit de terrenys, papers amunt i avall: «la culpa és teua, la culpa és molt negra», en definitiva allò del conte en castellà de *si son galgos o son podencos*, la qüestió és que ni fer ni deixar fer.

Si vostè, honorable conseller, hagués encomanat en cada sessió de Govern, com la del passat dia 9 d'aquest mes de març, a GISA, la construcció del casal de la gent gran a l'Hospitalet de Llobregat, per un import de 135 milions de pessetes, és evident que avui la situació seria molt diferent. I jo crec que és el que hem de fer: no caure en falses demagògies polítiques de *rifirrafes*, perquè aquí el que ens estem jugant són la destinació i les residències de les persones grans.

I per posar-los un exemple –perquè, senyor Ferran, vostè també va obviar certes veritats a les quals faré referència–, m'agradaria posar d'exemple l'escrit, la carta que crec que tots els grups parlamentaris haurem rebut de l'Associació de Veïns del Clot i del Camp de l'Arpa. En una carta dirigida a tots nosaltres el 23 de febrer, ens diuen que necessiten la nostra presència, i ells ens fan dos retrets, i un d'ells diu: «Des de l'any 90 estem esperant que el senyor Comas compleixi el que ens va dir i faci el centre de dia a la finca del carrer Nació, 40.» No continuo.

D'altra banda, una altra reivindicació prioritària és l'expropiació de la finca qualificada per a l'equipament públic que anomenen El Xemical i que està a Sant Antoni Maria Claret - Guinardó - Indústria. Aquesta finca havia d'haver-se expropiat, com a màxim, a finals de 1994, però des de llavors res de res, tot i les reivin-

dicacions als regidors socialistes de l'Ajuntament de Barcelona.

Per tant, vostè, senyor Ferran, en les seves consideracions va obviar que tant l'Ajuntament com la Diputació, on governen vostès, des del 1988 fins avui han disminuït, sistemàticament, els centres per a la gent gran i, per tant, el nombre de places residencials a Barcelona. De 410 i 9 centres del 1988, han passat vostès a 4 centres i 196 places l'any 1999. Per tant, vostès han disminuït també les seves places residencials de 214. I la Diputació, a través de les Llars Mundet, l'any 1988, 392 places, i l'any 1998, 277 places; s'han disminuït de 115 places. Per tant, ja ho veuen, les veritats a mitges i, de vegades, amb prou feines.

Les responsabilitats més importants són del Govern de la Generalitat, però vostès hi van al darrere. Prou temps tindrem, ben aviat, per debatre-ho, dins del monogràfic «La gestió política de govern, de present i futur, de la Conselleria de Benestar Social». És allà on hem d'apostar pel futur de la gent gran.

El nostre sentit del vot serà en contra. Vostès coneixen molt bé el nostre tarannà, des de sempre, en aquesta cambra; no cal que els ho recordi. Per tant, vot en contra al primer punt, i vot en contra, senyor Ferran, al segon punt, ja que vostès mateixos ja ho van exposar i ho han posat en mans del fiscal; sigui la Fiscalia, doncs, qui es manifesti.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, gràcies. Senyores i senyors diputats, jo pensava, senyor Ferran –honestament, eh?–, que avui començaria el seu discurs dient: «Senyores i senyors, els comunico que retiro la meua Moció.» (*Rialles.*)

En comptes d'això, ens ha fet una part, una repetició del discurs de l'altre dia, i ens ha fet la carta als reis. Ens ha dit: «A mi m'agradaria... que el senyor Comas es jubilés. A mi m'agradaria... Jo voldria...» Home! I ara, per entendre... (*Veus de fons.*) Sí, ho ha dit diverses vegades; el que passa és que vostè no està prou atenta al que diuen els seus companys, està més atenta al que diuen els de l'adversitat. (*Remor de veus.*)

El problema és que si vostè, senyor Joan Ferran, llegeix el seu discurs de l'altre dia –que és un exercici que no acostumem a fer els diputats, però que és convenient fer-lo, és pedagògic fer-lo–, si vostè el llegeix, veurà que no hi ha manera de contestar-lo, perquè vostè agafa una interpellació que era sobre casals, i ve i ens parla, no de casals: ens parla d'uns locals, deu locals. I jo pensava «ara ens parlarà de residències», però no, tampoc parla de residències. El setanta per cent del seu discurs el dedica a la persona del conseller Comas. I llavors ens explica –i ara ja comprenc què li passa– que la primera activitat parlamentària que va tenir el senyor Ferran aquí va ser una pregunta al senyor Comas. Li va

fer una pregunta, li va preguntar sobre uns apartaments tutelats. I la resposta del conseller no li va agradar. Va quedar-ne decebut. I des de llavors té una fixació: «Senyor Comas, no m'agrada. Senyor Comas...» «Li té ganes», al senyor Comas. (*Rialles.*)

La seva darrera intervenció, és aconsellable llegir-la, perquè és tot un compendi de desorganització de discurs. Perquè, escolti, vostè no va parlar, en cap moment, del problema bàsic que ens portava, que nosaltres creiem que ens portava, que era la solució d'aquell problema de residències per a la gent gran. No va parlar d'això. Li va ser igual. A vostè li interessava dir allò que va dir, que a mi em va espantar, però vaig dir «s'ha equivocat d'escenari». Diu: «La política de vostè, senyor conseller, és la política del *pelotazo*» –ho va dir en castellà. Escolti, però això del *pelotazo* no s'ho va inventar el Solchaga, en una època, i per a unes altres coses? No era possible que la Conselleria de Benestar Social es dedicés a fer una política del *pelotazo*. No, la política del *pelotazo* és una cosa que vostès van inventar, i referida a una altra cosa.

Com dic, el setanta per cent del seu discurs va estar dirigit al conseller Comas, al qual va dir sectari, que es dedicava a fustigar, que es dedicava a molestar, que es dedicava..., etcètera. Però, ni en això va ser original, perquè els seus companys això ja li ho han dit, i coses a vegades més grans li han dit al conseller. Per tant, no l'afecten perquè ja hi estem habituats, i no ens afecta perquè hi estem habituats.

Del tema en concret, vostè, re de res l'altre dia, re de res avui.

Però jo li vull, com a mínim, aclarir una qüestió per a la seva tranquil·litat, perquè a vegades quan vostè intervé, com que hi posa tanta passió, fins i tot em preocupo per la seva salut psíquica. Dic, aquest home agafarà una cosa que... (*Remor de veus.*) Bé, d'acord, perquè el veig tan nerviós, que a vegades penso «aquest home tindrà un cobriment». (*Rialles.*) Però, perquè d'una vegada per totes vostè estigui tranquil, escolti'm (*veus de fons*)... –una feridura, això, eh?, en termes mèdics, és això–, perquè estigui ben tranquil i sàpiga de què va parlar l'altre dia i quina és la situació real, miri, li lleigeixo un paràgraf que és il·lustratiu. Diu: «En primer lloc, cal que es produeixi la construcció dels equipaments en aquells solars dels quals la Generalitat ja té la cessió» –diu–, «és a dir, la residència del carrer de Carbonell, número 4; de l'avinguda de l'Alzinar, 32; el Centre de Dia i Casal d'Avis del carrer Enric Casanovas. El mateix..., el consell plenari del proper 19 de febrer va adequar la cessió del solar de Vila i Vilà.»

Aquesta és una carta que diu que hi ha quatre locals a disposició del la Conselleria, quatre, i un de condicional, el del carrer Vila i Vilà, perquè només hi ha l'acord de l'Ajuntament. I aquesta és una carta, senyor Ferran, datada el 4 de març, signada pel senyor Clos, que vostè deu conèixer. És a dir, de tots aquells deu locals de què vostè parlava, de tots aquells deu territoris –carta del senyor Clos, 4 de març–, quatre locals. El paràgraf següent, per ser justos, diu: «A més, en teniu dos per a disminuïts»; és una altra història. De residències d'avis, quatre, carta del senyor Clos. Tot aquell discurs, tot allò

dels deu locals, terrenys, no sé què, amb què ens va «apabullar», res: quatre. Punt.

Ara podria ser una mica cruel i continuar llegint, perquè... –però no ho faré, només li ho anuncio, només–, perquè aconsella al conseller que incompleixi la normativa. Diu: «Escolti, no té els terrenys; al carrer Siracusa estem expropiant encara. Però, miri, faci vostè ja el projecte, vagi fent...» Home, no, el projecte no es pot fer. (*Remor de veus.*)

Senyor alcalde de Lleida, vostè d'això en deu fer el mateix que fa el seu col·lega: anar fent coses i, la normativa, deixar-la de costat. (*Veus de fons.*) No és vostè qui provoca; si vostè estigués calladet, no passaria res. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Guardin silenci, si us plau, perquè el debat pugui continuar amb ordre.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Després hi ha... (*Remor de veus.*) Jo, si em descompta el temps, no tinc presa. Vostès poden anar fent. Ni em posen nerviós, ni res; o sigui, vostès mateixos...

El president

Continuï, continuï, senyor diputat.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president, per la seva empara.

El primer punt de la seva Moció és evident –és evident. Vostè, després del discurs de l'altre dia, avui havia de fer això, dir: «Escolti'm, jubili's»; li ha faltat la frase textual aquella de «*váyase*, senyor Comas»; no s'ha atrevit a dir-la, però és igual. Ara, jo li vull dir una cosa perquè vostè no esmerci més esforços, no esmerci més esforç en aquesta línia. Miri, el senyor conseller Comas té el recolzament dels partits de la coalició, té el recolzament sense fissures del Grup Parlamentari, té el recolzament del Govern, però a més té una cosa que és més important: és que té el recolzament de la gent, aquella gent a la qual ell es dirigeix, la seva política es dirigeix, per a la qual va ser creada Conselleria, per atendre la gent, i la gent el recolza, i quan ell va a un barri, el reben i el rebem bé, i fa conferències als barris perquè té l'obligació de fer-les.

I, finalment, el darrer punt. Ja li hem dit, el darrer punt de la seva Moció; però, és clar, vostè... En aquest tema sí que no entraré massa, perquè em fa una mica d'angoixa, perquè vostè el segon punt, que a més avui hi ha posat aquest èmfasi de dir: «Tornin els calés...» Escolti, miri, senyor Ferran, mentre hi havia el debat, aquesta polèmica, vostès, quatre pàgines d'anuncis dels serveis magnífics que fa l'Ajuntament vers la gent gran; vostès fa quinze o vint dies que fan un anunci de Barcelona, que ja se'n compleixen tretze anys... –per cert que el dilluns encara va caure una façana al carrer Mallorca, 449. Han vist que aquests anuncis ara, que fan vostès a la tele, aquell d'aquella senyora honorable que va pel carrer i diu: «Gràcies a Déu, ara puc parlar fluixet, per-

què als carrers ja no hi han cotxes, ara només hi han ocellets»; jo vull saber on està aquest carrer que només hi han ocellets per anar a veure'l. (*Rialles.*) O aquell altre d'aquells nens que diuen: «Quina llàstima, ja no podem jugar perquè ara tots els carrers estan plens d'arbres» —no poden, pobres nanos, jugar—; voldria també anar a aquest carrer. I sap vostè que estem amenaçats perquè s'han reservat per valor de 140 milions de pessetes espais televisius, se'ls han reservat amb l'amenaça de dir-nos quants carrers s'han asfaltat a Barcelona; doncs, ara tindrem una campanya de més de 140 milions de pessetes en una sola cadena de televisió que ens dirà cada cantonada que s'ha asfaltat.

Escoltin, tornin tot això a les arques de l'Ajuntament, tornin tot això i no parlin d'un anunci que, en tot cas, no vull continuar perquè ara això deu estar *sub iudice*. A vostè li agrada això de judicialitzar la vida parlamentària, hi estan habituats, els agrada tot això, la batalla de veure qui arriba primer al jutjat... Molt bé, doncs, ja no parlaré més d'aquest anunci, perquè la judicialització del tema ens porta al màxim respecte als jutges, i ells diran què és el que s'ha de fer. Però li adverteixo que és un terreny perillós, perquè ja li dic que ara podríem cada setmana, cada dia, retreure'ns anuncis d'uns a altres. I aquell va ser un anunci que jo crec que legítimament el conseller va decidir fer-lo perquè era l'única manera de clarificar una situació per la qual parts interessades estaven confonent la ciutadania de determinats barris de Barcelona. Per tant, crec que va...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Aquí acabo.

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació de la Moció. (*Remor de veus. El Sr. Siurana i Zaragoza demana per parlar.*) Em demana la paraula el diputat senyor Siurana. Per què me la demana? Mig minut per al·lusions.

El Sr. Siurana i Zaragoza

Sí. Simplement per referir-me al cas de Lleida, ja que s'ha invocat aquí la meua condició d'alcalde. L'Ajuntament de Lleida, al seu dia, va cedir els terrenys que havia hagut d'adquirir comprant-los a l'Incasol, del que era l'antic polígon de Santa Maria de Gardeny, per fer una residència geriàtrica. La va finançar el Ministeri de Benestar Social, la meitat, i l'altra meitat, la Conselleria. La sorpresa nostra és que, quan se va acabar el geriàtric, lo que es va fer va ser traslladar l'antiga residència geriàtrica de la Diputació sense crear ni una plaça nova a la ciutat de Lleida, amb la inversió que havia fet l'Ajuntament pel sòl, i, a més, en aquest període no se n'ha creat per part de la Conselleria cap plaça a Lleida, i a més, a més a més, tots los residents de Lleida han d'anar als pobles.

El president

Ha transcorregut el seu temps, senyor alcalde.

El Sr. Siurana i Zaragoza

Per tant, és un cas típic d'anomalia del comportament de Benestar Social. (*Remor de veus i aplaudiments. El Sr. Hinojosa i Lucena demana per parlar.*)

El president

Senyor Hinojosa, per què em demana la paraula?

El Sr. Hinojosa i Lucena

Home, senyor president, està claríssim per què —està claríssim per què. Aquest senyor alcalde que s'ha sentit alludit no ha estat alludit. (*Veus de fons.*) Que no és un senyor?, que no és un senyor? (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, expliqui al president per què em demana la paraula, no dialogui amb els diputats.

El Sr. Hinojosa i Lucena

No, perquè el senyor alcalde, l'excel·lentíssim senyor alcalde de Lleida, senyor Siurana, acaba d'introduir un debat que jo no he propiciat. Ha aprofitat no sé quin argument per parlar ell de Lleida. Si vol fer un debat sobre Lleida, doncs, estem a la seva disposició per fer-lo, però no m'invoci a mi, que jo no l'he mencionat; és ell que m'estava molestant, i li he dit que callés.

El president

Perdoni, perdoni. L'allusió a l'alcalde de Lleida l'ha sentit tot l'hemicicle.

Continuem el debat... Perdó. (*El Sr. Ferran i Serafini demana per parlar.*) Senyor Ferran, per què em demana la paraula?

El Sr. Ferran i Serafini

Per contradiccions, senyor president, per contradiccions òbvies.

El president

Per contradiccions? Mig minut per contradiccions.

El Sr. Ferran i Serafini

Dues contradiccions, senyor president, i amb menys de mig minut. El senyor Hinojosa ha dit que jo m'havia inventat allò de la dimissió del senyor Comas. Jo voldria dir-li al senyor Hinojosa que les meves fonts van ser fonts del Consell, de persones del Consell Nacional de Convergència i Unió, i en el mes en el qual encara no se sabia el calendari polític vostès van demanar la dimissió de cinc consellers, entre els quals estava el conseller Comas. (*Remor de veus.*)

Segona contradicció, senyor president, i acabo. Està a la llum de tothom la diferència entre el que és propaganda institucional pura i legítima, que poden fer totes

7694

les institucions, d'aquella que és partidista, com la que ha pagat el senyor conseller Comas amb cabals públics. *(El Sr. Hinojosa i Lucena demana per parlar.)*

El president

El senyor Hinojosa em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, aquesta vegada molt cordialment per aclarir-li al senyor Ferran que no existeix el Consell Nacional de Convergència i Unió; només és de Convergència.

El president

Moltes gràcies.

Acabat definitivament el debat, procedirem a la votació de la Moció.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 32 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política destinada a la gent gran

Procedirem seguidament al dissetè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política destinada a la gent gran. Presentada pel Grup d'Esquerra Republicana; té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Ridao. *(Remor de veus.)*

Per favor, guardin silenci perquè el diputat pugui començar la seva intervenció.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja he dit fa alguns instants, quan debatíem la Moció del Grup Socialista, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana havia presentat també la seva Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política destinada a la gent gran. Sempre és oportú parlar de les polítiques sobre la gent gran, encara que sigui precisament en el context o arran d'una polèmica lamentable sobre la deficient..., o sobre la manca d'equipaments per a la gent gran a la ciutat de Barcelona. I sense anar més lluny, per exemple, el mes de juny passat vam substanciar també alguna interpellació i alguna moció, fins i tot una sessió informativa del conseller de Benestar Social després del III Congrés Nacional de la Gent Gran.

De fet, aquesta recurrència a debatre aquestes qüestions al Parlament no és casual: el segment de població de més de seixanta-cinc anys a Catalunya ha crescut molt en els darrers anys. L'índex d'envelliment oscil·la entre una mitjana del 16 al 17%, i en algunes comarques del país fins al 25%. La taxa, a més a més, de sobreenvelliment arriba a quotes fins al 42% de la població

major de seixanta-cinc anys. I això és obvi; tots els paràmetres que coneixem ens indiquen que, a més a més, aquestes dades aniran a més i que l'anticipació de l'edat de jubilació i l'increment de l'esperança de vida portarà aquestes persones a disposar evidentment de més temps lliure, però sobretot, per desgràcia, que existeixin cada vegada més persones grans en situació de risc de dependència econòmica, de dependència social i física i, per tant, de necessitat que, en definitiva, s'incrementin els recursos en matèria sociosanitària per raó tant del seu deteriorament físic i psíquic com per la pèrdua progressiva dels espais socials, dels recursos econòmics i, fins i tot, deguda a la solitud que en molts casos es troben.

I certament, tot i la magnitud d'aquesta problemàtica que acabo de descriure, nosaltres constatem –i ho fem amb certa preocupació– la subsistència a Catalunya de dèficits molt importants des del punt de vista de la garantia d'aquestes persones, el seu accés a més i millors serveis assistencials sociosanitaris, a la llar, als centres de dia, a les residències assistides, que en molts casos es troben sota mínims, a pesar dels avenços considerables que s'han fet. I això no ho diem només nosaltres, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sinó que és una constatació, per exemple, que consta en les conclusions del III Congrés Nacional de la Gent Gran.

Centrem-nos exclusivament, per exemple, en el cas de la ciutat de Barcelona i la seva comarca, el Barcelonès, que és el que ha desfermat aquesta viva polèmica que hem viscut fins al dia d'avui en aquest Parlament. Per exemple, en el cens de 1986 la població del Barcelonès era de 2.435.000 persones, 315.000 de les quals de més de seixanta-cinc anys. Estimacions que ens remunten a l'any 1995, per tant gairebé deu anys més tard d'aquella dada: 2.162.93 habitants –una disminució de gairebé 300.000 persones–, però, per contra, l'increment de la població de més de seixanta-cinc anys s'ha incrementat de l'ordre de gairebé de 400.000 persones. La conclusió, per tant, és que el Barcelonès ha perdut habitants, però ha augmentat, en canvi, i ha augmentat de forma molt substancial, el nombre de persones de més de seixanta-cinc anys. Amb caràcter general podem, per tant, concloure que, si la població de més de seixanta-cinc anys s'incrementa cada any a un determinat ritme, la població major de vuitanta anys, l'índex de sobreenvelliment, a més a més, ho fa a un ritme molt superior: l'any 1990, de l'ordre del 3,5%; actualment estariem pràcticament en el 5%.

I, és clar, a Barcelona, on s'ha suscitat aquesta polèmica –i ho deia abans amb motiu de la Moció del Grup Socialista–, durant els sis anys constatem que no s'ha pràcticament construït cap residència pública per a la gent gran; que, segons les mateixes dades facilitades per l'Ajuntament de Barcelona, la cobertura necessària per cobrir els mínims urgents arriba a 2.767 noves places, tot i que la xifra idònia gairebé abasta les 4.000; que, malgrat això, tant l'Ajuntament com la mateixa Generalitat s'han vingut culpant mútuament durant aquests anys de la no-construcció d'aquests equipaments geriàtrics, i, per tant, en conclusió, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, en el seu primer punt de la Moció, planteja la necessitat de potenciar al

màxim el diàleg entre les diverses administracions –òbviament, l'Administració local i la de la Generalitat–, per tal de millorar la relació entre aquestes i agilitar, en definitiva, allò que interessa, que és la prestació de serveis conjunts per atendre adequadament les persones grans.

És evident també –i això ens preocupa, i per això ho hem plantejat en el segon punt de la Moció– que hi ha en aquests moments incògnites, i molt serioses, sobre aquesta qüestió i sobre la voluntat política del Departament, i també de l'Ajuntament de Barcelona, però molt especialment de l'Ajuntament, de superar aquesta qüestió. Per exemple, un recent informe de l'ICASS, lliurat a les entitats que integren el Consell de la Gent Gran, doncs, assegura –i encara no tenim la certesa del motiu– que la Generalitat no té obligació legal en matèria de residències de gent gran, en aquelles comarques de més de cinquanta mil habitants, d'assumir directament aquesta atribució. Que les llistes d'espera, per exemple, el mes de maig de l'any passat, eren de 601 persones, que, segons informacions del mateix Departament, el gener eren de 199, i que en l'actualitat, sembla ser, a partir d'aquell informe lliurat al Consell de la Gent Gran, són 250 persones; en què quedem?, és a dir, aquí hi ha una evident contradicció. Que els retards que en aquests moments s'estan donant a la ciutat de Barcelona són que 200 persones grans han hagut, per exemple, de sortir de la ciutat per aconseguir o per anar a cercar una plaça en un geriàtric públic dependent de la Generalitat, per tant, en altres municipis de l'entorn de la ciutat, i que, si a aquestes 800 persones hi hem de sumar les 250 que actualment es troben en llista d'espera, evidentment, la situació és greu. I no només això, sinó que hi ha, evidentment, una manca de dotació econòmica i pressupostària, perquè, mentre els municipis rebran 280 milions per mantenir 2.900 places, pel que fa exclusivament a la xarxa pública, la que depèn de la Generalitat, proporcionalment, aquesta dotació econòmica és molt inferior.

Evidentment, això ens planteja –ja ho discutirem, segurament, en el debat de política social que tindrem aviat– la necessitat, també, d'impulsar globalment la negociació amb el Govern de l'Estat per a la consecució d'un model de finançament global més satisfactori dels nostres serveis socials. Però el que és evident també és que cal fer un esforç inversor, que fins ara no ha estat possible, per part del Govern de la Generalitat. I, evidentment, aquesta és una qüestió que ens preocupa. I nosaltres entenem, i continuem entenent, i ho plantejarem aviat, quan sigui possible –que ha de ser, o havia de ser, en el marc del nou Pla integral per a la gent gran, que, després de més de set anys de vigència, ja amenaça obsolescència, gairebé amb dotze programes que no són adequats–, doncs, voldrem tornar a proposar que aquest Parlament doni un clar mandat en aquest sentit al Govern, i entenem que ha de ser, per tant, en el marc de la revisió d'aquest pla que es defineixin quins són els grups de risc i quina és la previsió i l'assignació també quantitativa dels recursos necessaris per atendre la part del territori d'aquest país que sigui.

I aquesta és una qüestió transcendental perquè, a pesar dels bons auguris que se'ns han donat per part del con-

seller Comas pel que fa a la desaparició de les llistes d'espera –una desaparició que espero que sigui realitat aviat a les demarcacions de Tarragona, Girona i Lleida–, aquest compromís es manté, i es manté d'una forma molt vaga i molt imprecisa, pel que fa a la demarcació de Barcelona, i especialment a la ciutat de Barcelona, i pel que fa també a qüestions importants, perquè el nombre de places residencials, prop de 38.000, com és sabut, i més de 10.000 places públiques, entenem que no és una cobertura suficient, i perquè el traspàs, per exemple, del Servei d'Ajuda Domiciliària, del SAD, manté unes ràtios, pel que fa a les hores de dedicació, entenem, molt preocupants. I si hem de parlar, per exemple, dels habitatges tutelats, després d'una certa quarantena, després d'un període de temps en revisió per part del Departament, entenem que no s'ha impulsat aquesta qüestió amb l'empenta i amb l'entusiasme que hauríem desitjat o hauríem volgut.

Per tant, en aquest sentit, senyores i senyors diputats, el que hem volgut és abordar, ni que fos d'una manera fragmentària o parcial, la qüestió relativa a la política destinada a la gent gran; ens emplacem, en definitiva, també, per abordar aquesta qüestió de forma més aprofundida en el debat sobre política social que hi haurà, i en aquest sentit els demanem també el seu suport i vot favorable dels quatre punts que planteja aquesta Moció, que d'una o altra forma he intentat desgranar durant la meua intervenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes, en primer lloc, el Grup de Convergència i Unió. Té la paraula, per exposar les seves esmenes, el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Molt breument, per posicionar-nos respecte a la resta de punts de la Moció, i per defensar unes petites modificacions que ens hem permès fer i oferir al Grup d'Esquerra Republicana, en el punt 2 i el punt 4.

En el punt 2, nosaltres ja voldríem atendre, ja voldríem poder votar favorablement que en un any es pogués resoldre el problema de la construcció de les residències necessàries per evitar la llista d'espera a Barcelona, però vostè sap, senyor Ridao, que no és possible. Encara que poguéssim fer miracles, aquest no es pot fer. No es pot fer perquè la construcció de residències requereix més temps. Nosaltres li demanem més temps; li demanem que sigui al llarg de la legislatura propera que es pugui resoldre aquest tema. Li haig de dir que, de totes maneres, encara que puntualitzem en la nostra esmena «tota la legislatura propera», el compromís del conseller està molt en la línia d'acabar abans de finalitzar la propera legislatura, però permeti'ns que manifestem aquest límit dels quatre anys propers per resoldre aquest tema de residències, que a vostès i a nosaltres ens preocupa.

Ens hem permès també modificar una mica el punt número 4, perquè vostès diuen «abordar la definició legal dels serveis socials». Nosaltres diem «avançar». Voldríem que vostès fossin comprensius amb la nostra esmena i l'acceptessin, perquè aquest és un debat que algun dia..., que, de fet, la societat està fent, i que algun dia potser haurem de fer, i és el debat de quins són aquells drets socials que no estan contemplats en la Constitució ni en l'Estatut, i que és un debat que hi ha a Europa i que hi ha a Espanya, i hem d'anar avançant en la línia de definir quins són aquells drets essencials que han de tenir una resposta automàtica de l'Administració quan el ciutadà els demana. I aquest és un camí llarg, és un camí que va començar al segle XIX, que va començar amb Bismarck, que va continuar amb Beveridge, i ha tingut enllaç amb la nostra Constitució del 78. Hem d'anar avançant; es van començar a reconèixer determinats drets —drets a la jubilació, dret a la sanitat, dret a l'ensenyament, dret...—, però no s'ha arribat encara a aquells altres drets que nosaltres, molts de nosaltres, sentim com a drets, però que no estan en la legislació com a tals, i no estan en les polítiques globals dels estats com a serveis a què s'hagi de donar resposta immediata després de la petició del ciutadà. Sí que són drets que les administracions concedeixen amb polítiques puntuals als ciutadans, però en això s'haurà d'anar avançant i s'haurà d'anar concretant quins són aquells que hauran de ser incorporats al dret constitucional, per entendre'ns. Per això ho diem, perquè amb «abordar» semblava que era «no hem fet res, comencem a fer-ho»; nosaltres diem «avancem, continuem avançant», perquè ens sembla més lògic, donat que sí que s'ha fet, però també donat que s'ha de continuar guanyant terreny en aquest camp dels drets dels serveis socials per a les persones, que els permeti una millor qualitat de vida en aquest futur llarg de vida que, afortunadament, ens espera als ciutadans.

Gràcies, senyor president... Espero que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sigui receptiu i ens accepti aquestes esmenes, i en aquest cas, naturalment, votariem favorablement la resta de punts, en els quals coincideixen els desitjos d'Esquerra Republicana i els nostres.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Socialista ha presentat tres esmenes de modificació o d'addició a alguns punts, però, si em permeten, faré una valoració global de la Moció.

Nosaltres, evidentment, amb el fil conductor de la interpellació que va substanciar el diputat Jordi Portabella, i amb la Moció avui presentada pel company diputat Joan Ridaó, hi estem d'acord. Hi estem d'acord perquè palesa coses que durant divuit anys de govern de Convergència i Unió no s'han fet prou, o s'han fet, per nosaltres, erròniament, o —el que és molt pitjor— no s'han

fet, i de vegades, en política, l'omissió és molt important.

El primer punt, «potenciar el diàleg entre les administracions locals per tal de millorar la relació amb aquestes», és obvi. Nosaltres sempre hem volgut..., hem potenciat, hem pensat que el que cal és planificar conjuntament. Curiosament, una de les acusacions reiterades pel Partit Socialista al Govern de la Generalitat, i sobretot en política social, és que l'àmbit territorial «municipi» no existeix. Quan fan un pla d'actuació social, regionalitzen les necessitats i les seves propostes, ni tan sols comarcalitzen —i menys municipalitzen— el territori, l'àmbit territorial «municipi», i, en conseqüència, el govern local té un menysteniment per la política social. I això ha portat a molts conflictes. Per tant, absolutament d'acord en el primer punt.

En el segon punt, no podem estar-hi d'acord. No podem estar-hi d'acord, amb cordialitat, senyor Ridaó: nosaltres no podem demanar, no podem aprovar un punt que digui que acabarem amb les llistes d'espera en un any i li donem la mà, li diem que ho faci el Govern. Sap per què? Perquè les llistes d'espera, tal com estan, no reflecteixen les necessitats. Segon, demanar que en un any no hi hagi llistes d'espera, què vol dir? Vol dir propiciar que el mercat faci determinades residències de baix cost, i, per tant, nosaltres ja li'n pagarem una part. Nosaltres no hi podem estar d'acord, perquè, de fons, el que plantejem és que el que no ha fet el Govern en divuit i dinou anys és fer un pla plurianual d'inversions i de finançament. No pot ser que, quan jo vaig a Nou Barris, ens discutim per una residència i no sapiguem quan la farem —ara sembla que la farem aviat. O quan anem a Castelló d'Empúries, o a Sant Feliu de Guíxols, o al Montsià. Un Govern que en dinou anys no ha sabut portar al Parlament, o des de la iniciativa de govern, un pla d'inversions municipalitzat —en acord o en desacord amb els ajuntaments, perquè és cert que a vegades molts ajuntaments tenen una visió local del tema: tothom vol en el seu municipi els recursos—, un Govern que no planifica és un Govern que fa, va fent en la immediatesa. Per tant, nosaltres demanem que en tres mesos..., ho tornem a demanar, perquè ja ho vam demanar el 97. Curiosament, no tenim memòria, ni recent. En aquest plenari, jo mateixa vaig presentar una moció subsegüent que deia: «Fem amb els ens locals un pla de finançament dels serveis socials i un pla plurianual d'inversions», i ho vam aprovar, i vam demanar al Govern que amb la Federació de Municipis i amb l'Associació de Municipis es posessin d'acord. Ho discutíem en el moment en què la Federació de Municipis va votar en contra del Pla d'actuació social i, en primera instància, els consells comarcals de l'Associació Catalana de Municipis es van abstenir. Què vol dir? Vol dir, senyor Joan Ridaó, que nosaltres no hi podem donar suport; no hi podem donar suport perquè seria propiciar una mala política. Demanem que, en tres mesos, que encara tindrem aquesta legislatura, fem això. En tot cas, ho haurem de fer des de l'oposició amb vocació d'alternativa, però nosaltres hi votarem en contra si no accepta la nostra esmena.

Al tercer punt, estem d'acord; una altra crítica per omissió al Govern de la Generalitat. En molts temes ha

actuat com a partit polític. Se'ns pot dir que nosaltres hem donat suport al Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol; és cert, però, com a Parlament de Catalunya, podríem haver liderat un acord a l'Estat, o millorar l'acord que tenim amb l'Estat, de finançament. I no ens enganyem: en l'últim debat de pressupostos, les companyes del Partit Socialista Obrer Espanyol van demanar augmentar el Plan concertado, i no ho vam aconseguir, amb els vots en contra de Convergència i Unió. Per tant –per tant–, siguem realistes: el que aquí cal és liderar, des del Parlament de Catalunya, amb el seu Govern al davant –és evident–, un nou model per al finançament dels serveis socials per a Catalunya i per a l'Estat espanyol.

Al quart punt, aquesta necessitat, la compartim també amb el senyor Rafael Hinojosa, ens fem nostres les seves paraules: en allò que la Constitució o l'Estatut d'autonomia defineixen com uns drets però no amb garanties, hem de legislar quins són els drets socials dels quals les diferents administracions són responsables, i també quin és el paper de la ciutadania. Hi estem d'acord; però també ens hem de recordar que en absència d'una llei orgànica marc, igual que passa amb la Llei general d'ensenyament, o amb la Llei de la Seguretat Social, o amb la Llei sanitària, el Parlament de Catalunya, el Govern de la Generalitat podia haver legislat, perquè té competències plenes d'alguns drets, i no només deixar-ho tot amb «segons disponibilitats pressupostàries». Per tant, tampoc cal dir que, com que no hi ha una legislació estatal... És que precisament es va considerar que els drets socials eren competència autonòmica.

Estem d'acord a avançar –«avançar» deu voler dir «concretar»–, hi donarem el nostre vot favorable encara que s'accepti l'esmena de Convergència i Unió. Es tracta d'avançar. Ens ho recordava l'Informe del Síndic de Greuges l'any passat; ens ho recorda enguany el Síndic de Greuges, però, molt més enllà que això, ens ho recorden els ciutadans. Ens diuen: «Però ens heu portat a una confusió: tinc dret o no tinc dret a una plaça de residència pública?» I els hem de dir que és cert que entre tots tenim una certa indefinició de responsabilitat política, perquè, en canvi, quan em pregunten: «Tinc dret a un llit d'hospital per operar-me d'una hèrnia?», li hem de dir: «Òbviament, que vostè hi té dret. És més, té dret a exigir l'agilització per al seu procés.» En canvi, és cert que tenim una certa indefinició, però també és cert que el Govern de Convergència i Unió, amb l'última Llei de serveis socials, no va avançar o va avançar molt poc en la definició dels drets.

En el cinquè punt, hi estem d'acord. Hi estem d'acord sempre que, si les vacances o el termalisme passen a ser una competència del Govern de la Generalitat, no ens tingui una visió excloent del territori; tot a la inversa: que la gent que vulgui anar a un balneari de Granada hi pugui anar; és més, que pugui anar a Andorra, potser, o que pugui anar..., en la construcció d'aquesta Europa social. És a dir, volem competències que ara té l'Estat per a Catalunya, però no tinguem una visió excloent de les competències. Les competències que ara té l'Imerso en matèria de gent gran són competències per ampliar el marc de les possibilitats. No fem allò de:

«Volem competències...», però finalment va en detriment de la ciutadania.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto a aquesta tribuna per manifestar el nostre suport, el nostre vot favorable a la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

És una moció que, a diferència de l'anterior, que hem discutit fa un moment, entenem que afronta el tema de la manca de places per a gent gran a Barcelona –ja molt parlat i molt discutit i molt debatut–, l'afronta d'una forma positiva i amb propostes de solucions; algunes propostes de solucions que ja hem vist altres vegades en aquest Parlament i, desgraciadament, no sempre amb prou èxit, però, en qualsevol cas, no està de més que es tornin a recordar.

També votarem a favor de la proposta d'aquesta Moció si s'accepten les esmenes del Grup Socialista i, fins i tot, si s'accepten les de Convergència i Unió, perquè entenem que tant unes esmenes com les altres són en pla positiu, volen avançar i posen les bases per resoldre aquesta mancança de places per a la gent gran a Barcelona. En qualsevol cas, també voldria subratllar la diferència de to entre les esmenes socialistes i la Moció que s'ha presentat abans, i la diferència de to entre la diputada que ha defensat les esmenes i el diputat que abans ha defensat la Moció socialista. En qualsevol cas, són diferències de to que em sembla que s'haurien de tenir en compte.

També voldria remarcar el fet que ens posicionem com a partit que en aquests moments formem part del govern de l'Ajuntament de Barcelona. Amb els socis de l'Ajuntament compartim segurament moltes coses, i per això formem part del govern, però evidentment no les compartim totes; mantenim un marge prou ampli de llibertat per poder tenir posicionament propi. I en aquest tema, tot i coincidir amb les demandes municipals ja conegudes, no hem estat d'acord –i això ho diem aquí i ho hem dit a l'Ajuntament– amb el to o amb el contingut de les expressions fetes i de la campanya organitzada –jo crec que per les dues bandes– en el tema dels casals d'avis a Barcelona.

Per tant, el nostre posicionament, en aquest cas, com he dit, és positiu a una moció que demana, per una banda, que es potencii el debat entre el Govern i els ajuntaments, un debat que, com s'ha demostrat, no ha existit en alguns casos, o ha estat molt deficient; demana que es resolgui la manca de places residencials, potser amb un text una mica massa genèric, que possiblement l'esmena socialista concretaria molt millor, però, en qualsevol cas, es reclama aquesta resolució de la problemàtica. També la Moció demana o reclama que se cerqui

finançament de l'Estat, que es defineixin quins serveis socials són essencials i, per tant, gratuïts, i quins poden ser subjecte de contraprestacions –un tema en el qual sembla que tots estem d'acord, però no s'acaba mai de fer res en concret–, i també sol·licita el traspàs de l'Imsero, un tema, aquest de l'Imsero, que ja nosaltres, en una moció presentada el mes de juny de l'any passat, demanàvem, que no va ser aprovat perquè se'ns va dir que era una cosa que estava a punt de caure; han passat bastants mesos i no sé pas si ha arribat a produir-se o no produir-se, però, en qualsevol cas, es reitera una petició que ja s'havia fet anteriorment.

Aquests tres últims punts possiblement serien més motius del debat monogràfic que farem ara a l'abril sobre la política de benestar social del Govern, o també, en algun cas, motiu de discussió en la Comissió d'Estudi sobre el Finançament del Sistema Català dels Serveis Socials, una Comissió que aprofito per dir que reprendrà els seus treballs ben aviat, per poder intentar acabar tota la feina encomanada per aquest Ple abans d'acabar la legislatura.

Bé, si s'aprova aquesta Moció o part d'aquesta Moció d'una forma unànime o, si més no, molt majoritària, pensem que podem avançar o posar elements positius per resoldre sense crispació la problemàtica de la manca de places per a gent gran a Barcelona. Crec que podem començar a posar el debat al lloc i al nivell d'on –n'estem segurs– no hauria d'haver sortit mai, sempre amb la voluntat positiva de cercar les solucions i evitar crispacions o discussions, que em sembla que poden beneficiar possiblement alguns partits polítics, però no beneficien la nostra societat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Iniciativa per Catalunya - Els Verds manifesta el seu pronunciament pel que fa a la Moció subsegüent a la interpellació presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Faré el nostre posicionament punt per punt, perquè no és homogeni, no és igual per al conjunt de la Moció.

Pel que fa al primer punt, tot i que és una declaració d'intencions, però, com que són bones intencions, nosaltres hi donarem suport.

En el punt 2 mantenim reserves, per dos temes. Un, per la formulació de «realitzar gestions oportunes per tal d'oferir...» Nosaltres entenem que qui governa en el seu àmbit de govern i de competència no realitza gestions, sinó que senzillament governa; ens sembla una formulació poc encertada. Però, sobretot, l'emplaçament al termini d'un any crea una situació, com molt bé ha explicat la senyora Geli, de possibilitat de provocar la creació de serveis, amb una certa urgència, que no

tinguessin garanties de qualitat ni de control suficients. Per tant, aquí sí que nosaltres ens sumarem al vot favorable si vostès accepten l'esmena presentada pel Grup Socialista.

Pel que fa al punt 3, també entenem que l'esmena del Grup Socialista el millora en tant que el concreta, però no hi posem una objecció *sine qua non*. Per tant, hi donaríem el suport tant si vostès l'accepten com si no.

Pel que fa al punt 4, nosaltres entenem que s'intenta una qüestió que ha estat repetida moltíssimes vegades per tots els grups de l'oposició –i ara veig que també pel Grup del Govern–, que és la necessitat de reconvertir això que s'entén com a drets graciabls, quan es tracta de drets de benestar social o de servei social, i convertir-los en drets, diguem-ne, exigibles. Per tant, entenem que és un punt que, amb una formulació més o menys genèrica, intenta abordar una qüestió repetidament reclamada per nosaltres i altres grups de la cambra. En aquest cas, sigui quina sigui la posició del Grup, d'acceptar o no acceptar les esmenes presentades, nosaltres també hi votaríem favorablement.

Finalment, pel que fa al punt cinquè, la formulació de sol·licitar el traspàs de les competències que actualment gestiona l'Imsero a Catalunya suposem que fa referència a les que queden pendents, que són els programes de termalisme social i l'ampliació de les vacances de gent gran. En aquest cas, nosaltres també hi estem d'acord i hi donaríem suport.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, vaig escoltar la interpellació que el senyor Jordi Portabella, en nom del seu Grup, d'Esquerra Republicana, va substanciar en el passat Ple, i, la veritat, haig de dir que em va agradar –em va agradar perquè va donar dades, va ser crític, crític constructiu–, i, doncs, de resultes de la seva interpellació, avui el que se substancia i es posa en consideració per a la votació, sota el nostre punt de vista, és una bona moció.

Però, dit això, comprendrà, evidentment, que hi han unes certes discrepàncies, discrepàncies que el Partit Popular, doncs, té amb Esquerra Republicana. I, tot i que, com li deia, considero que és una bona moció, no coincidirem en el punt cinquè i en el punt tercer. Per què?

Doncs, miri, en el punt primer, totalment d'acord que hem de potenciar el diàleg. Nosaltres sempre hem estat en aquesta línia que des de les administracions locals s'ha de fer quelcom i, per tant, hem d'ajudar al màxim per millorar la relació i perquè es pugui fer més àgil la prestació dels serveis conjunts de cara a les persones grans. Per tant, el trobem un punt molt encertat, al qual donarem el nostre suport.

En el punt segon, en el qual vostès demanen «realitzar les gestions oportunes per tal d'ofertar, dins del termini d'un any, les places públiques de residència», tot i que és un temps una mica just, nosaltres estem més d'acord en el punt que vostès defensen que no pas, fins i tot, en l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió. Per què? Doncs, mirin, si ens hem passat un temps, i un temps prudencial, criticant, uns i altres, si era cert que mancaven o no mancaven places de residència, mentre el conseller deia que no en faltaven, hem pogut constatar entre tots que sí que manquen aquestes places de residència. Si manquen vol dir que entre tots hem de fer un esforç perquè en el temps més breu possible puguem endegar aquest programa, que fins i tot la senyora Marina Geli fa una estona comentava. Per tant, si hem de parlar de tota una legislatura i no s'indica quan de la legislatura, vés a saber quan i com, si serà al començament o si serà al final, mentrestant, tindrem el problema per resoldre. Per tant, nosaltres estem d'acord en el punt número 2.

Quan vostè parla del número 3 –amb el qual li hem manifestat que no coincidíem–..., doncs, mirin, no hi coincidim, i fins i tot no coincidim ni amb l'esmena presentada pel Grup Socialista. Vostè demana «impulsar la negociació amb el Govern de l'Estat», i és clar que sí!, hi estem d'acord, «per a la consecució d'un model de finançament més just», i tant que sí! Perquè tots, suposo, lluitem per millorar la justícia social. Per tant, totalment d'acord. Mai fem prou per la justícia social; sols cal veure Catalunya, un milió de pobres, l'exclusió social... Per tant, crec que és difícil moltes vegades buscar el punt mitjà. Però sí que li voldria dir, il·lustre diputat, que quan s'ha parlat –i se'n parla en una esmena que li presenten– del Pla concertat, jo li voldria comentar que el Govern de l'Estat ha fet un gran esforç, del 96 cap aquí, pels programes socials i el Plan concertado, com molt bé diu aquesta esmena. No sé si l'acceptarà o no, però jo li volia comentar que, fixi's bé, el Pla concertat que ha estat dintre d'aquests 22.627 milions de pessetes, les quals es distribueixen entre totes les comunitats autònomes..., Catalunya és la segona, la que rep més pel nombre d'habitants –per tant, estem en aquests moments a 3.415 milions de pessetes–, mentre la primera, i per nombre de ciutadans, és Andalusia, que està a 4.328 milions. Però, alerta, que els voldria dir –i em dirigeixo a Convergència i Unió– que des de l'any 1992 fins al 1996 totes aquestes partides varen estar congelades. És a partir del 96 que aquestes partides avancen d'una forma molt important i en la qual totes les comunitats autònomes, i en especial Catalunya..., per tant, des del Govern de Convergència i Unió en la seva negociació, estan totalment d'acord amb la distribució aprovada, que, tal com els he esmentat, ha quedat de la següent manera, doncs, que per a Catalunya ens vénen aquests 3.415 milions. Podem, evidentment, demanar més. És cert. Potser de cara a l'any vinent el Govern és qui negocia aquestes partides. I han fet i s'ha fet molt i molt considerablement.

Per tant, tot i que estem d'acord que hem de fer més i hem de demanar més per tenir més justícia social –com vostè pot comprendre, i ho trasllado al Grup d'Esquerra Republicana–, nosaltres, en aquest punt, no podem estar-hi d'acord, pel que els acabo de manifestar.

És evident que estem d'acord en el punt quart; veiem bé fins i tot l'esmena presentada pel Grup de Convergència. I, evidentment, jo crec que no calen grans explicacions, perquè les discrepàncies estan en els diferents models, el model que vostè políticament defensa i el nostre model, en el qual, en el punt cinquè, no els donarem suport.

Senyor president, li demanaria, doncs, si poguésser, votacions separades del punt tercer i cinquè del contingut de la Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pel que fa a l'esmena número 1 del Grup de Convergència i Unió, és aquella típica i tòpica esmena del «continuar fent», de «continuar fent» –en aquest cas– «les gestions oportunes per tal d'ofertar...» En aquest cas, el text de la Moció que havia presentat inicialment Esquerra Republicana, a través del seu diputat Jordi Portabella, plantejava la necessitat d'ofertar en el termini màxim d'un any les places públiques de residència per a persones grans necessàries a la ciutat de Barcelona.

Quan parlem de places públiques, estàvem parlant i hem d'entendre... –i amb això contesto la senyora Geli quan manifestava la seva contrarietat–, estem parlant de places públiques, les que depenen directament de l'ICASS i, per tant, del Departament de Benestar Social; no incorporem aquí ni les places concertades, ni les que són de titularitat municipal. I com hem parlat i hem dit de forma insistent que, així com l'esforç privat de les entitats d'iniciativa social i dels mateixos municipis ha estat molt important, i les ràtios que en aquests moments hi ha són molt superiors a les que el mateix Departament té, és evident que calia un esforç inversor. I en aquest sentit el que plantejàvem era un increment substancial de les places públiques pròpies dependents de l'ICASS. Per això plantejàvem aquesta qüestió i a més fixàvem un termini prudencial d'un any.

En qualsevol cas, l'esmena primera de Convergència i Unió demana continuar fent les gestions necessàries i també fixa un termini, un termini que entenem que és superior al que plantejàvem nosaltres; planteja de solucionar definitivament aquest problema durant la propera legislatura. És possible també que en el termini d'un any no fos possible de la manera que havíem plantejat inicialment nosaltres les coses. Per tant, anuncio que aquesta primera esmena del Grup de Convergència i Unió serà acceptada.

Pel que fa a la segona esmena, que és la que plantejava el Grup de Convergència i Unió, és avançar en la definició legal d'aquells que són els drets essencials. Nosaltres entenem –i és una qüestió que l'hem plantejat sovint en aquesta cambra– que cal arribar a aquesta definició, que és una exigència que s'ha plantejat des

7700

de diversos àmbits, i especialment ens agrada citar l'Informe del Síndic de Greuges de l'any passat i també d'enguany, en què insisteix en la necessitat, arran de la polèmica suscitada per l'entrada en vigor del Decret de preus públics, que cal avançar cap a una definició legal. Que l'àmbit competencial no és estrictament el de la Generalitat; que segurament pel que fa als serveis socials, desgraciadament, depenem d'un marc legal estatal és evident. Però el que és evident també és que hem d'avançar cap a una definició i concreció d'aquells que són drets universals, gratuïts, de la mateixa manera, de manera anàloga que passa, per exemple, amb el dret a la sanitat o amb el dret a l'ensenyament. Per tant, entenem que aquesta esmena redueix, en part, la intensitat de la nostra proposta inicial, però, en definitiva, és molt millor que el que fins ara hi havia. Per tant, la concreció d'aquest compromís d'avançar en la definició d'aquests drets.

Pel que fa a la primera esmena del Grup Socialista, que té a veure amb el punt segon al qual ja m'he referit, nosaltres hem dit també més d'una vegada que cal una concreció i cal també un compromís econòmic i financer del Govern de la Generalitat. Ho vam dir en relació amb l'aprovació del Pla d'actuació social; ho hem tornat a dir durant el debat d'aquesta Moció. Però el que és evident, senyora Geli, és que el fet que hi hagi d'haver un compromís inversor i una concreció pressupostària per part del Govern de la Generalitat no treu que la formulació de la nostra Moció pel que fa a instar o demanar al Govern de la Generalitat que hi hagi una voluntat d'acabar amb aquest problema en un termini prudencial –i parlem de la propera legislatura–..., ens sembla, evidentment, una qüestió prou satisfactòria.

És evident –i amb això acabo– que la segona esmena del Grup Socialista concreta millor la formulació inicial de la nostra Moció. És evident que calia una referència –era obligada– al Plan concertado i al Plan gerontológico. I és evident –i amb això em refereixo al plantejament fet pel Grup Popular respecte a la necessitat de reclamar un millor i més ampli finançament de l'Estat–, és evident, i tots els estudis així ho demostren, que són 12 o 14.000 milions de pessetes dels que eventualment correspondrien al Govern de la Generalitat que no vénen de Madrid pel que fa a la diferència amb altres comunitats autònomes. Per tant, en aquest sentit, ens sembla absolutament necessària la millora d'aquest finançament global.

I, pel que fa a la tercera esmena del Grup Socialista, és evident que hi estem d'acord i que cal revisar els drets dels ciutadans en relació amb aquells serveis socials que s'entenen que són essencials. És aquesta una qüestió, precisament, que ens ocupa de manera important en els treballs de la Comissió de Finançament dels Serveis Socials. I, per tant, entenem que el marc...

El president

Se li ha acabat el temps que...

El Sr. Ridao i Martín

Perdó, ja acabo. Que el marc adequat és precisament aquesta Comissió. Per tant, en aquest sentit, jo l'empla-

ço que continuem treballant en el marc de la Comissió, i, per tant, des d'aquest punt de vista el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana li donarà suport.

El president

Senyor Ridao, per concretar i facilitar les votacions, vostè ha acceptat les dues esmenes del Grup de Convergència i les esmenes 2 i 3 del Grup Socialista. És així?

El Sr. Ridao i Martín

He acceptat les dues esmenes de Convergència i Unió i la segona esmena, la que porta el número 2, del Grup Socialista. Únicament i exclusivament.

El president

La 3, no? L'última del Grup Socialista, no?

El Sr. Ridao i Martín

La 2.

El president

Només la 2. D'acord.

Peticions de votacions separades, n'he rebut una del Grup Popular, que són els punts 3 i 5. Alguna petició més de petició separada? El Grup Socialista?

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, senyor president... Ah!, perdó. El Grup d'Iniciativa demanaria votació separada del punt número 2 –Iniciativa per Catalunya – Els Verds.

El president

I el Grup Socialista? (*Pausa.*)

Per tant, votarem primer els punts que ens han demanat a la votació separada. Primer el punt 2, després el 3 i 5, i després la resta de la Moció amb les esmenes incorporades. Ho repeteixo: primer el punt 2, després els punts 3 i 5, separatament, després la resta de la Moció amb les esmenes incorporades. És d'acord?

Iniciem, per tant, la votació. Primer punt, el punt 2 de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquest punt de la Moció, punt número 2, ha sigut aprovat per 77 vots a favor, 7 en contra i 25 abstencions.

Votarem a continuació els punts 3 i 5 de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut aprovats per 98 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

I votarem seguidament la resta de la Moció amb les esmenes acceptades per part del Grup proponent.

Iniciem la votació.

La resta de la Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme

Passem al debat del divuitè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme; presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Josep Coflent.

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci perquè el senyor diputat pugui començar la seva intervenció.

El Sr. Coflent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista presenta avui a consideració del Parlament de Catalunya una Moció com a conseqüència de la interpellació que vam presentar en el darrer Ple, on vam tenir ocasió de debatre amb força profunditat amb el conseller d'Indústria, Comerç i Turisme aspectes relacionats amb la gestió de la seva Conselleria, i avui els proposem un fet que no és habitual del nostre Grup, que és que vostès acordin la reprovació del conseller Subirà i, al mateix temps, acordin també que es trametin a aquesta cambra, per al seu coneixement, quins han estat els fets irregulars i quina documentació és la que falta, i acordin també que aquest Parlament puguem estudiar el que és el projecte Prisma.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per què presenta el Grup Socialista aquesta Moció? Quines són les raons? Mirin, el conseller Subirà rep en herència per a la seva refosa l'antic Departament de Comerç, Consum i Turisme; i rep, al meu parer, una herència important, de saldo francament positiu, no només atribuïble a obres importants, a la gestió d'una única persona, sinó que jo diria que a la de tots plegats. Ha estat la gestió d'aquesta cambra i també la del Govern, però especialment d'aquesta cambra, dotant de tots aquells instruments legislatius, tant el consum, com el comerç, com el turisme, molt importants perquè els sectors poguessin evolucionar de forma positiva. La situació del consum, del comerç, del turisme heretats pel senyor Subirà va raonablement bé, i a més a més, tenint en compte la conjuntura econòmica del moment, especialment bé.

Per tant, quan el senyor conseller s'apropia de la bona situació del sector per justificar la seva –al nostre entendre– deficient gestió, no és just amb els anteriors gestors. Rep una bona gestió en molts aspectes i rep un important pressupost. El senyor conseller, durant tres anys, ha dilapidat la possibilitat pressupostària: ja no hi ha pressupost. De tal manera que vostès poden haver comprovat, senyors i senyores de la majoria, amb el contacte amb els diferents sectors, que el sector s'ha sentit, tant el consum, com el comerç, com el turisme, també la indústria, maltractats en el fons i en la forma. En el fons perquè s'han eliminat molts recursos i molts programes, i en la forma... I a mi m'estranya, perquè el senyor Subirà és una persona d'una extraordinària bondat en el seu tracte, però diuen que se senten maltrac-

tats; a mi se'm fa difícil d'entendre, perquè si algú tracta bé especialment a tothom és el senyor Subirà, que només té paraules amables. Per cert, avui no hi és.

Deia que ha rebut una bona herència que ha dilapidat, el senyor Subirà. Això seria motiu per al Grup Socialista suficient com per presentar-los a vostès el suggeriment, la petició de reprovació de la política de la Conselleria, però, escolti'm, vostès ens ho han estalviat. Ja ha estat la direcció de Convergència qui ha dit, en un comunicat públic, que sollicitava el relleu, entre altres, d'aquest conseller. Això ha sortit, i no ha sortit suficientment desmentit. Per tant, per què? És que vostès hi poden coincidir i hi coincideixen. I no cal que ho hàgim llegit a la premsa; en la relació entre nosaltres, la gent que estem en el sector, parlant uns i altres, ha estat motiu permanentment de converses, que totes elles van en el mateix sentit. Per tant, la reprovació respecte de la gestió del senyor Subirà, vostès ens l'estalvien, vostès no la votaran, però vostès també, com nosaltres, l'han fet evident, l'han fet necessària. Entre altres raons, pensin –jo els ho deia en el debat de política pressupostària– que un dels encerts, una de les meravelles del conseller Subirà és com ha ressuscitat el pont aeri per als empresaris del nostre país.

Bé, el conjunt de la política del senyor Subirà és clarament negatiu. Ara, els deia: «Això no és motiu suficient, al nostre entendre, perquè nosaltres presentéssim una moció de reprovació.» Quins han estat els fets més importants? Home, doncs, ha estat bàsicament el fet de les irregularitats. I hi tornem a insistir, i vostès ens tornaran a insistir que han tramès tots els expedients, han tramès les auditories a la Sindicatura de Comptes. Escoltin, això vostès no ens ho poden continuar dient, perquè no ens ho podem creure, si no és que tota tramesa a la Sindicatura de Comptes ve precedida d'indícis de delictes o d'irregularitats. És cert, això? Quan vostès envien a la Fiscalia..., perquè es fiscalitzin els comptes del conjunt d'administracions i d'organismes és perquè hi han indicis d'irregularitats?, és perquè hi han presumptes delinqüents? No! Vostès, per què ens diuen això? Perquè ha comès un error, el senyor Subirà. I és que rep una herència complicada en l'aspecte de la gestió quant a les irregularitats. Tant és així, que comet un encert i un error alhora. L'encert, quin és? Demanar un dictamen sobre la tipificació de les irregularitats. L'error que comet és no fer cas de les recomanacions del dictamen, que és portar-ho als tribunals, i convertir-se en part en el procés, que també se'ls recomana.

Durant el debat de la interpellació vaig insistir al conseller Subirà sobre si era cert el nou episodi de la desaparició de documentació. I ahir vostè, senyora Trini Neras, ens va donar una satisfacció, perquè per primera vegada vam sentir per part d'algú relacionat amb el Govern que, efectivament, havia desaparegut documentació, però, clar, vostè encara ens va incrementar, probablement involuntàriament, la nostra preocupació. Perquè, quan desapareix documentació, home, hom pot pensar raonablement, i sense activar la corda de la mala intenció, que hi ha moltes coses a amagar. O fer desaparèixer documentació, tolerar o no haver pogut evitar que desaparegui documentació, no és també un delicte? Es prefereix el possible delicte en la desaparició o

7702

en l'encobriment o en la negligència de la desaparició, abans d'assumir els costos del que realment pot contenir aquesta documentació.

Però, clar, ahir la senyora diputada ens diu: «Escolti'm, ja hem fet coses, eh? Ho hem denunciat. I, per a la seva tranquil·litat, el que ha desaparegut no era només d'això.» Doncs, què més ha desaparegut? —què més ha desaparegut? Eren per casualitat els papers de les subvencions al turisme de neu? Era això? Eren, per exemple, els diners pagats al senyor Betoret quan se'l va cessar? Era alguna cosa relacionada amb el forat deixat també pel senyor Betoret a l'època del senyor Molins? Què més ha desaparegut? Què més cal per reprovar el conseller?

Jo sóc dels que creuen que la immensa majoria que estem en el món de la política i en el món de l'Administració som honrats. Tots som honrats, menys uns —molt pocs. Ara s'ha obert una ombra de dubte extraordinàriament ampla sobre massa gent; entre altres, per l'actitud del Govern; entre altres, per l'actitud del senyor Subirà. I l'actitud del senyor Subirà cada vegada apunta més amunt. O és que en el Govern això no s'ha tractat? O és que el senyor Pujol no en sap res i no hi té res a dir? Aleshores, si són tan valents com perquè el director de Turisme surti públicament a dir..., no allò que també diu: que no es veu amb cor de gestionar-ho, que no se'n surt, que això no va. No, no: diu que estaven pensant-se portar els anteriors gestors als tribunals; ho diu. Com es pot dir això i, després, fer el que vostès han fet?

A vostès els consta —i no són paraules meves— la definició que fa el pare del senyor Cogul sobre l'actitud del senyor Cogul, director general del Consorci. No els repetiré l'adjectiu que li dedica, a ell i a la seva dona. Però, escoltin, vostès són molt conscients que l'ombra de les irregularitats presumptes, que podien haver estat rumors, o que fins ara no podíem considerar-los d'altra manera que com a rumors, ara prenen cos. I ara la netedat amb què no dubto que actua el Govern de la Generalitat, necessàriament, ens exigeix la dimissió del senyor Subirà. Exigeix que vostès, senyors i senyores de la majoria, facin l'esforç que tenen l'obligació democràtica de fer davant dels electors, de deixar clar i evident davant de l'opinió pública catalana que vostès també, com tots, no permetran la subsistència, la permanència, d'actituds delictives irregulars en el món de la gestió dels interessos públics. I ens ho devem nosaltres, ho devem als nostres electors i ho devem a aquesta immensa majoria de treballadors, de funcionaris dels departaments, que actuen amb la més absoluta legalitat i interès a fer una bona feina.

Per tant, senyores i senyors, avui no em faig gaires il·lusions que vostès aprovin aquesta Moció de reprovació, però, no fent-ho, vostès ens estan obligant i ens obligaran —i ho farem— que contínuament n'hàgim d'anar parlant, perquè això continuarà apareixent, apareixent i apareixent. Resolguin vostès el que no ha sabut resoldre el senyor Subirà en el seu dia, quan no va fer el que se li recomanava que havia de fer. Perquè, fins i tot considerant que poguéssim estar encertat en alguna de les seves decisions, l'ombra que plana en el perquè fa marxa enrere també ens preocupa; la pregunta del per-

què no s'hi han atrevit continua subsistint. Què estan amagant vostès? Què contribueixen a amagar vostès?...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps senyor diputat.

El Sr. Coflent i Rosique

Senyor president, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Coflent. En aquesta Moció no hi ha presentada cap esmena; per tant, correspon ara la intervenció dels grups. Començarem, si ho desitja, pel Grup Mixt, el senyor Salvador Morera. Té la paraula.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Li puc assegurar que el Grup Mixt sempre té ganes d'intervenir quan, en tot cas, li pertoca.

Bé, en primer lloc, dir que aquesta és la cinquena vegada que el Ple d'aquest Parlament veu aquesta qüestió, i que probablement, com he pogut llegir —no, segur— a l'ordre del dia de la comissió corresponent, doncs, ben aviat tindrem l'oportunitat de debatre per sisena vegada sobre aquesta qüestió. I un té la impressió que, com més s'acosten les eleccions, amb més intensitat debatem aquesta qüestió, perquè hi ha algun grup en concret que li pot interessar des del punt de vista polític aquest tema.

Jo ja vaig dir ahir d'una forma molt clara que ens preocupa molt el fet que s'hagin perdut uns documents —que ahir es va constatar que, realment, potser no coincideix amb les dates i amb el temps que diu el senyor Coflent, però sí que ha passat alguna cosa—, i nosaltres estem d'acord que han passat massa coses en aquesta temàtica, en aquest tema, com perquè, per exemple, es pugui crear finalment una comissió d'investigació, o perquè el Govern actuï per aclarir alguns aspectes. Ara, d'aquí a demanar per tercera o quarta vegada —jo ja n'he perdut el compte—, senyor Coflent, la reprovació del conseller del ram, ens fa l'efecte, des del punt de vista polític, que, la veritat sigui dita, no té cap sentit. Per què? Li ho diré molt sincerament. Perquè, la reprovació, jo penso —i d'altres diputats— que no serveix absolutament per a res. N'he viscut moltíssimes, des dels focs forestals i en d'altres ocasions, i la veritat és que, si produeix alguna cosa és que aparta l'efecte real del que es busca. Si hi han responsabilitats penals o possibles responsabilitats penals, jo ja ho he dit vint-i-cinc vegades: escolti, de dret allà on pertoca, hi ha el camí fet i les possibilitats legals per poder-ho fer, però intentar buscar o embolicar més la qüestió per altres interessos..., la veritat és que nosaltres no hi jugarem.

I, sincerament, em fa l'efecte que el mateix redactat del punt 1, em sembla que no és precisament gaire exitós, quan el que diu vostè, senyor Coflent, és «reprovar la política del conseller per la seva negligència davant la desaparició de nombrosa documentació». Home, sincerament, em sembla que no hi ha cap conseller de la

Generalitat ni de cap altre govern que la seva política consisteixi a amagar o fer desaparèixer documentació. En tot cas, hi ha responsabilitat d'algú, si finalment se sap; però em fa l'efecte, sincerament, que que es digui amb aquesta terminologia, des del nostre punt de vista, em sembla que és poc encertat.

Això no treu que a partir d'aquesta preocupació que nosaltres sentim, com d'altres grups polítics, doncs, puguem votar a favor del segon i del tercer punt que vostè planteja, perquè, bé, són qüestions que, en tot cas, tenen sentit comú, tenen interès, i ens fa l'efecte que van realment a allò que pertoca en aquesta qüestió.

Ara, ho repeteixo, pel que fa al primer punt, com ja vaig anunciar ahir, que nosaltres no estem per aquestes qüestions de reprovacions que no serveixen absolutament per a re, nosaltres no hi volem jugar.

Res més, i moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Morera. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el diputat que els parla no volia pujar a l'estrada, volia fer-ho des de l'escó estant; però, veient la darrera intervenció del Grup Mixt, m'he sentit motivat per pujar, no? Perquè, clar, quin és el problema? El problema no és que aquí n'hàgim de parlar sis, set, vuit, nou vegades. És a dir, suara hem estat parlant de la problemàtica de Benestar Social i tots som conscients que hi ha continuat, no? I el problema no és que s'acostin eleccions, perquè, quan aquest diputat, el Grup d'Iniciativa per Catalunya o també el Grup dels Socialistes vàrem denunciar irregularitats en el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, no ho fèiem en clau electoral. I ho dic sincerament. Potser la problemàtica de Benestar Social l'hauríem d'aparcar en aquest estadi, però en el cas de Turisme de Catalunya no és una problemàtica electoral, perquè ve de lluny. I ve de lluny perquè no és només un problema de comptabilitat, un problema de desaparició de documents, un problema que a l'oficina de representació de Moscou, Kíev i Riga, doncs, en aquests moments no apareixen les xifres ni la comptabilitat de cap tipus; no és un problema que el Casal de París, en aquests moments, ja hi ha un diputat del Grup Mixt, el senyor Fidel Lora, que ja ha fet un reguitzell de preguntes per demanar una sèrie d'irregularitats que es detecten al Casal de París, casal català al qual nosaltres vam donar suport i donarem suport a la idea, perquè ens sembla molt positiva, però això no obsta que en puguem criticar en el seu moment la gestió i el funcionament. Hi ha irregularitats també en el model de funcionament de Turisme de Catalunya. Ahir, quan vàrem demanar la comissió d'investigació els tres grups, en aquest cas de l'oposició, Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana, el Partit dels Socialistes, el que fèiem era demanar, en definitiva, que Turisme de Catalunya tingués un tipus de seguiment, perquè creïem que hi havia irregularitats, i denunciàvem

des d'aquesta estrada, des del Grup d'Esquerra, el mal funcionament de les empreses públiques, que no és, com diem, si posem en el platet de la balança, per flexibilitat de contractació, no és per tenir més capacitat d'adaptació als mercats, sinó perquè diem que pesa més, en definitiva, la sensació que tenim d'opacitat, sovint, o d'escapar-se al control d'aquesta cambra o d'aquest Parlament.

Per tant, nosaltres entenem que els tres punts que presenta el Grup Socialista són oportuns; hi donarem suport. Deien abans que és la sisena i serà la setena, segurament, perquè en seguirem parlant, però nosaltres entenem que el més greu de tot plegat és que en aquesta cambra hàgim de parlar de temes com aquest. I en això sí que coincidiria amb el Grup Mixt: el greu és que hàgim de parlar de problemes com aquest. I a tots ens agradaria parlar de turisme –a tots. Perquè, realment, la política que està portant el Departament, en aquest cas, i la Direcció General, no és la millor possible, però, tristament, sovint hem de deixar pas al que és la problemàtica del turisme i hem de parlar de situacions com aquestes. Situacions com aquestes, reconegudes per la Sindicatura de Comptes; reconegudes, en definitiva, pel mateix sector turístic; reconegudes pel món, en definitiva, a l'entorn del Departament.

I, per tant, nosaltres coincidirem que els tres punts són oportuns, hi donarem suport, perquè creiem que fins que no s'aclareixi, no posem llum sobre aquesta situació, difícilment podrem parlar de temes importants i necessaris, com és la política turística d'aquest país.

I aprofito per dir que, a més a més que tot això és preocupant, la política turística d'aquest país, la que porta si més no el Govern de la Generalitat, en aquests moments és absolutament, jo diria, un zero a l'esquerra. I ho és perquè el més trist de tot és que estem fent seguidisme de Madrid. Plans d'excel·lència turística: la Generalitat «va a roda» del que està fent la Secretaria d'Estat. Pla Futures: la Generalitat «va a roda» del que fa la Secretaria d'Estat. Xarxes telemàtiques: ens hem hagut de connectar al que s'ha fet des de la Secretaria d'Estat del Govern espanyol, per la incapacitat de fer alguna cosa aquí. Clar, és a dir, aquesta és la sensació: quan nosaltres som una potència turística, resulta que hem d'anar fent seguidisme del que es fa des de l'Estat. I veus, precisament, coses d'això a les autonomies, com a Andalusia, que, escolti, ens està passant la mà per la cara pressupostàriament, amb capacitat d'iniciativa i, en definitiva, guanyant noves quotes de mercat.

Per tant, és a dir, tristament, hem de parlar aquí de la situació de les irregularitats que es donen, de la desaparició de documentació, de l'opacitat de l'empresa pública. Hem assistit ja a la dimissió del director de Turisme de Catalunya. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya..., algú deia, d'allà: «Vagin a la justícia.» Ja hi hem anat! La justícia ja fa la seva via, però això no obsta que hàgim de parlar de les irregularitats que es donen. I tant de bo puguem tancar aquest període, puguem tancar aquest període de parèntesi que s'ha donat i puguem tornar a discutir sobre la negligent política en matèria de turisme que està portant el Govern de la Generalitat.

7704

Res més, doncs. El Grup d'Esquerra Republicana donarà suport a la iniciativa del Grup dels Socialistes en aquesta Moció subsegüent a la interpellació que es va produir del debat de turisme.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Puigercós. El torn ara per a la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula, per fer-ho, el senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la reflexió que aquest diputat es fa prèviament a la seva intervenció és quina és la tasca d'una cambra com aquesta. I ens sembla que per obligació –per obligació– nosaltres hem de denunciar allò que creiem que no és correcte i perseguir-ho fins a les seves darreres conseqüències. Si això a algú li molesta, demanem excuses per les molèsties personals, però mai per l'actitud política, que em sembla que és la nostra i la que hem de fer; se'n parlarà les vegades que calgui. D'altra banda, aquest és un tema, senyors, que no es pot parlar que sigui electoral. El diputat que els parla, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ho porta a aquesta cambra el mes de maig de l'any 98; per tant, han passat molts mesos. Parlar d'electoralisme en això és forçar les coses. Cadascú que es justifiqui com vulgui, però no hi ha electoralisme.

Segona qüestió: els vaig a demanar ja excuses prèvies de respecte personal per a tots vostès, però, naturalment, senyors, nosaltres tenim una valoració política a fer, i així l'exercirem. Respecte personal per a tots els diputats, però, políticament, criticarem allò que creiem que hem de criticar.

Senyores diputades, senyors diputats, aquí ens trobem amb un fet que no explicarà els fets, però sí les proves, sí les proves evidents. És un fet que jo he denominat escandalós –«escandalós» és allò que crea malestar, que sorprèn l'opinió pública–: 900 milions en cinc anys, amb un pressupost de 20 milions. I és escandalós perquè són irregularitats continuades durant set anys, i amb això es crea escàndol. Quan aquest diputat consultava el que veia, no s'ho creia, però hi era. I hi era en set auditories de la Intervenció General de la Generalitat; en set, no en una, set auditories. I hi era en set auditories de la firma externa Audiec. Per tant, no és una opinió dels diputats que els parlen: està constatat, reiteradament, en set ocasions, amb auditories. Nosaltres no parlem d'opinions, nosaltres parlem de fets comprovats en unes auditories; que quedi clar per a tots els rengles de la cambra.

Però no és només això. Hi ha un dictamen d'un advocat encarregat per la mateixa Conselleria que diu: «Escoltin, denunciï que aquí hi ha indicis de delictes.» Ho diu el dictamen. És clar que el conseller diu: «Escolti'm, jo ja envio això a la Sindicatura.» Ho envia tot d'ofici; vostè no ha fet res que no faci en altres casos. No s'excusin amb això. Què més ha fet vostè, a part d'això? Què més ha fet vostè, a part d'això? Res. Fins al moment, res. Escudar-se en una sindicatura que vin-

drà amb uns informes d'aquí a mig any o un any, i, bé, esperar a veure què passa. Això és el que vostès han fet; parlem clarament d'aquest tema. Tenim indicis racionals i tenim proves, no opinions –hi insisteixo–, proves en set auditories, tant de la Intervenció com de l'exterior. I hi ha un dictamen. I, davant d'això, què ha passat? Doncs, miri, no passa res –no passa res. És clar que els grups de l'oposició demanem unes responsabilitats polítiques; mancaríem a la confiança dels nostres electors si veient aquests fets reiterats nosaltres no féssim res; com vostès ho faran si un dia governem nosaltres i es troben en aquesta situació, exactament igual ho faran. O és que no ho faran, vostès?

Mirin, les preguntes que aquest diputat es planteja són tres. Proves, al nostre judici, n'hi ha. Si hi han proves i són fets reiterats, primer, per què aquests fets reiterats no es van solucionar abans que passés tant de temps?, per què es van consentir tant de temps? Segona qüestió: si es van consentir i no s'han solucionat, per què no s'han solucionat, aquests fets? I tercera qüestió: hi ha raons, que no coneguem en aquest Parlament, que portin que aquests temes no s'hagin solucionat ja com s'haurien de solucionar? Hi ha raons ocultes? Quines són aquestes raons? Afecten persones conegudes el fet de pagar viatges a l'estranger, el fet de pagar factures al portador, sense barrar i sense comprovant? Afecten noms que van sortir en mitjans de comunicació de fa ja més de set i vuit anys, al senyor que se li van pagar 9,8 milions de pessetes, sense barrar i al portador, sense comprovant? Què hi ha darrere de tot això, senyores diputades, senyors diputats? Aquesta cambra té l'obligació d'esbrinar-ho i demanar responsabilitats polítiques, i, vostès, senyors de la majoria, serien aquells a qui els interessaria que això s'aclarís, perquè això ens fa mal a tots, i més a vostès, que tenen responsabilitats polítiques.

Mirin, ha arribat el tema a un punt que jo m'atreveixo a dir quelcom que a vostès no els agradarà –referint-me a la majoria–, i ho sento. Ha arribat a un punt, aquest tema, que arriba a demanar responsabilitats i arriba a implicar el Govern de la Generalitat en ple i el seu president, perquè estem davant d'un fet reiterat que l'oposició hem portat amb proves, ha sortit a la premsa, etcètera, i ningú pren accions polítiques. Hi ha un president d'un govern que, naturalment, ha de valorar això i actuar en conseqüència. No sentim, almenys des de l'opinió política del nostre Grup, que hi hagi hagut una resposta política adequada a aquest fet. Parlo de la política; la judicial, ja es veurà.

I ens temem, senyor Clofent, que, tot i que nosaltres donarem recolzament a la seva reprovació, perquè em sembla que hi ha motius suficients... El tema que la Sindicatura emeti el seu informe, que ho creiem molt convenient, no implica que les responsabilitats polítiques es poden depurar a partir d'uns fets que són coneguts i són comprovats. Doncs, nosaltres donarem recolzament a les seves tres propostes, el nostre Grup, però ens temem que un altre cop –i perdonin vostès– funcionarà el bloc de drete, i un altre cop, i un altre cop, i un altre cop, reconeixent la gran tasca que algun grup d'aquesta cambra ha fet per esbrinar anteriorment fets complicats –reconec que he dit «la gran tasca»–, un

altre cop el bloc de dretes ens dirà que no, senyor Clofent. Ho lamentem –ho lamentem. Pensem que esbrinar això seria bo i que el conseller Subirà, per no haver solucionat aquests fets, amb la desaparició de què s'ha parlat i que ha comportat la dimissió també del director general de Turisme de Catalunya, el seu màxim executiu, doncs, no ha fet el que feia, i creiem que, merescudament, es mereix la reprovació. Entre altres coses, avui no és aquí present amb nosaltres.

Excusin vostès, senyores diputades, senyors diputats, per aquest debat tan agre; als diputats, a vegades, no ens agrada això. Això ve de lluny, no és electoral, ve de lluny. Vostès, dient que no, han fet que s'arribi a la situació a què ha arribat. El poble de Catalunya decidirà, i cadascú haurà s'assumir les seves responsabilitats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Molt bé, senyor Novella. Ara és l'hora de la intervenció del senyor Víctor Ros, en nom del Grup Popular. Té la paraula.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, demanar a la presidència que el dos últims minuts de la meua intervenció els consumirà l'illustre diputat senyor Curto.

El vicepresident primer

Sí, sí, vostès es poden repartir el temps, si volen.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, anem a veure, d'aquest tema, en portem parlant força temps, i jo crec que això no és negatiu, sinó que és positiu. I és positiu en el sentit que s'han presentat..., quasi ha sigut un debat monogràfic de turisme, podríem dir. En allò que són les propostes presentades pels diferents grups de la cambra, el que han sigut els posicionaments d'altres grups, el que han sigut esmenes, per exemple, del Grup Parlamentari Popular, en aquest sentit, i, per tant, en aquest sentit també proposicions no de llei que s'han portat a terme en comissions i que, per tant, han enriquit realment el debat. I s'han tret postures molt positivistes en aquest sentit, com és el tema –jo vull recordar-ho aquí especialment– tant de la Moció d'Esquerra Republicana com de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en el sentit de la creació de la Llei de turisme; o sigui, a portar en marxa, a portar endavant, dir que es porti a terme la Llei de turisme, que, com tots vostès saben, doncs, en aquelles comunitats autònomes –també val la pena recordar-ho– on governa el Partit Popular, això ja és un fet, això ja és una realitat; preocupats, a més, perquè Catalunya, de totes les comunitats autònomes, és la número u en el sector turístic, i, per tant, creiem que anem un pas al darrere en aquesta qüestió.

I, com deia el representant d'Esquerra Republicana, jo vull agrair-li també en la seva intervenció tots els beneplàcits, totes les felicitacions que ha fet des d'Esquer-

ra Republicana cap a la Secretaria d'Estat del Ministeri d'Economia i Finances, la Secretaria d'Estat de Turisme, perquè, és cert, s'ha tirat endavant tot el tema del Pla Futures, a la comarca del conseller, doncs, al Maresme; a Calella, precisament, s'ha tirat endavant i s'ha engegat una gran iniciativa en aquest sentit i hi ha participat tothom.

De la intervenció de l'illustre diputat senyor Clofent en la interpellació, que jo vaig seguir atentament, com també de la resposta del conseller, jo diria que no estem ni en un costat ni estem a l'altre: estem al centre –estem al centre. Estem al centre en aquest sentit, i li ho he de dir, perquè hi ha coses que compartim, altres que no les compartim, i, en coherència amb el que sempre hem defensat nosaltres en el tema concret aquest de la Sindicatura de Comptes, doncs, ahir ja va quedar claríssima quina era la nostra posició, posant en alerta el Govern de la Generalitat –amb el nostre posicionament ahir– que realment havia d'aclarir totes aquestes qüestions i que hi ha un compromís fet pel mateix conseller, que és a qui més li interessa d'aclarir totes aquestes situacions, totes aquestes qüestions, perquè el mateix conseller així ens ho va manifestar, i hi consta en el *Diari de Sessions*, i, per tant, són paraules que queden gravades i paraules en les quals un no es pot tirar enre, perquè interessin al conseller, però sobretot interessin al sector i interessin al país.

Indiscutiblement, lamento i lamentem el Grup Parlamentari Popular el fet concret que avui no estigui present el conseller aquí, que no hi estigués present tampoc ahir, i, segurament, doncs, tindrà les seves ocupacions, i jo en això, segurament, no hi tinc res a dir. Però crec, a diferència d'algunes manifestacions que s'han fet, que una reprovació és quelcom important, com també la creació d'una comissió d'investigació, perquè el conseller hi sigui present, com a mínim per donar recolzament a aquells diputats, a aquella diputada, en aquest cas concret, que després s'haurà de posicionar i defensar la Conselleria, qüestió que, evidentment, no em toca a mi.

Senyores i senyors diputats, respecte a l'actuació del Departament de Comerç, Indústria i Turisme, és cert que hi ha hagut una davallada important pressupostària, tan cert que s'han fet tota una sèrie de rectificacions que el Grup Parlamentari Popular, pressupost darrere pressupost, anava, doncs, pressionant, i que ja fa molts anys nosaltres vàrem dir que era la millor manera de gestionar els recursos públics. Perquè no és només la variació que hem aconseguit nosaltres de tendència pressupostària en comerç i en turisme, que és petita –ho reconec–, no és aquesta la qüestió. La qüestió és un increment..., o sigui, més ben dit, a través de l'Institut Català de Finances, 25.000 milions de pessetes per un costat; 25.000 milions de pessetes per a aquelles iniciatives empresarials que comportin una millora de la qualitat del turisme. I aquesta és una qüestió que aquest diputat sempre hi estava en contra, i des d'aquí, en coherència amb el que ha manifestat el nostre Grup Parlamentari, sempre –sempre– hem dit que menys subvencions i més a la iniciativa productiva.

I, per tant, hi ha una altra actuació en aquest sentit concret per part del Govern de l'Estat que val la pena re-

7706

marcar. En aquelles èpoques estàvem parlant d'uns crèdits de l'11, 12, 13, 15% d'interès, i era difícil que l'empresari pogués fer innovacions. Ara, en aquests moments, estem amb uns interessos molt més baixos i abaixant impostos, i això crec que beneficia el sector.

A tota la resta de la Moció, nosaltres hi votarem en contra. Respecte al tema de Prisma, dir-li que la informació que nosaltres tenim és que no és res més que un petit estudi sobre el qual no s'ha pres cap tipus de decisió. I, pel que fa a la defensa de la preocupació que tenia l'il·lustre diputat quant a les diputacions, a les competències de les diputacions, nosaltres sempre ho defensarem, perquè hi creiem.

El vicepresident primer

Senyor Ros, que no es mengi el temps del seu portaveu.

El Sr. Ros i Casas

Com que no em vull menjar el temps, evidentment –no del meu portaveu, sinó del meu president–, doncs, evidentment, amb això acabo.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com a ampliació del posicionament del nostre Grup Parlamentari, per l'envergadura dels fets i també per la major responsabilitat política que implica la sospita de corrupció que plana sobre el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme a Catalunya, m'he volgut involucrar personalment en la recepció de la documentació que el Grup de Convergència i Unió se va comprometre a remetre al Grup Parlamentari Popular, com a condició per a no donar suport a una comissió d'investigació en relació amb el que nosaltres enteníem que havia de ser una proposició no de llei per a instar la Sindicatura de Comptes, i la verificació d'esta documentació que nos enviava lo Departament d'Indústria, Comerç i Turisme.

Los fets i els antecedents documentats estan en poder de la Sindicatura de Comptes, segons me va manifestar a mi lo dilluns passat lo mateix conseller d'Indústria, senyor Subirà. I perquè consti al *Diari de Sessions* que lo Grup Popular vol assumir, també, la responsabilitat històrica que vostè li reconeixia abans, jo estic autoritzat per a dir en esta cambra que el mateix conseller senyor Subirà m'ha manifestat que, una vegada hagi evacuat la Sindicatura de Comptes l'Informe de fiscalització, i a la vista de les irregularitats o de les corrupcions que pugui denunciar la Sindicatura de Comptes, serà lo mateix conseller d'Indústria, el senyor Subirà, qui es presentarà amb una denúncia al fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per assumir la responsabilitat que li correspon.

I he volgut formular esta manifestació perquè consti al *Diari de Sessions*, en lo sentit d'advertir el mateix con-

seller de les meves paraules, i, si ell no ho fa, serem lo Grup Popular qui acudirem a la Fiscalia a denunciar els fets que pugui documentar la Sindicatura de Comptes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, bé, una vegada més, s'ha dit aquí que tornem a parlar d'un tema recurrent. En la interpellació que va fer, el senyor Clofent va començar la seva intervenció tot fent referència a dues interpellacions que, sobre la política turística, havien presentat al final del passat període de sessions els grups d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana. I deia que aquestes iniciatives de caràcter turístic, totes elles, tenien un denominador comú –paraules seves, senyor Clofent!–: la insistència en el que vostè anomena o diu que podríem anomenar «capítol d'irregularitats».

Agafant aquest inici de la seva intervenció, queden clares dues qüestions: en primer lloc, penso –i li ho dic amb tota cordialitat– que vostè ha presentat aquesta interpellació perquè està preocupat pel tema, evidentment, però, potser, va trobar-se una mica despenjat en veure que els grups d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana ho havien fet i que a vostè li havia passat per alt, també, de presentar la mateixa interpellació. Bé, en tot cas, aquesta, una mica, ha sigut la meua interpretació.

D'altra banda, és ben lícit per part seva presentar totes les interpellacions que cregui convenient, en tant que diputat d'aquesta cambra, i les interpellacions –que, evidentment, haurien de ser sobre la política general de turisme– acaben, com molt bé vostè ha reconegut –i també ho ha reconegut el senyor Puigcercós–, fent referència a un sol tema: el capítol d'irregularitats. Però jo m'atreviria a dir que, en el seu cas, encara és més flagrant: quan avui veiem una moció sobre la política turística que sols parla d'irregularitats..., almenys –almenys–, les mocions d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana varen fer tot un seguit de punts, en la Moció, que parlaven, realment, de la política turística, punts als quals –a través d'unes esmenes presentades pel Grup Popular– el nostre Grup es va poder afegir.

Però, tornant al tema de la seva Moció, miri, jo no tornaré a repetir, senyor Clofent, tots els arguments que vaig donar ahir en el torn en contra de la proposta de la creació de la comissió d'investigació. Em sembla que he explicat o que vaig explicar quin era l'abast de tota aquesta problemàtica que afecta el Consorci de Promoció Turística de Catalunya –avui, Turisme de Catalunya. No tornaré a dir que els expedients que han desaparegut corresponen als anys 91 i 92 –i no fins al 95–, com diu la seva Moció; no tornaré a parlar d'aquests documents, perquè no són essencials, i la Conselleria ha denunciat el furt o la desaparició d'aquesta documentació, però, a més a més, em consta que no són essencials per fer la investigació que ha de fer la Sindi-

catura de Comptes. Per tant, jo vull puntualitzar que aquest tema és important; que, una vegada més, ens refermem en l'acord unànime d'aquesta cambra en la Comissió de la Sindicatura de Comptes, perquè aquest tema està en mans de la Sindicatura de Comptes, i no puc entendre com, realment, un organisme que depèn d'aquest Parlament, que és qui ha de fiscalitzar, precisament –ho vaig dir ahir–, el mateix Govern..., resulti que nosaltres, aquí, estem intentant de mirar de passar al davant de tot això... Esperin-se que la Sindicatura elabori aquest informe; després, demanin totes les responsabilitats.

A més, el tema està a mans de la Fiscalia –vostès ho han dit, vostès ja l'hi han portat, també. Llavors, aquest Parlament no pot parlar d'actuacions delictives sense tenir unes proves, o, almenys, que sigui provat per la mateixa justícia... El diputat senyor Curto ha dit que el mateix conseller va dir que, una vegada aquest informe..., si, realment, s'hi constaten delictes, ell serà el primer de comparèixer davant de la justícia. Per tant, a això em remeto. I ho repeteixo, tantes vegades com hàgim de parlar d'aquest tema, tornarem a repetir el mateix: el nostre Grup no amaga res, espera l'informe de la Sindicatura de Comptes. Senyor Puigcercós, no amaguem res; ens refermem en el que aquest Parlament va demanar per unanimitat: l'informe de la Sindicatura de Comptes, que és qui ha de fiscalitzar el Govern de si actua o no actua correctament.

Per tant, no em referiré al tema Prisma, perquè he vist que hi donava molt poca importància, però, en tot cas, al diputat del Grup Popular, el senyor Víctor Ros, em sembla que ja n'hi he parlat, i dir-li que no és cap projecte, el projecte Prisma.

Per tot el que he exposat, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra dels tres punts de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El senyor Clofent em demana la paraula? Per què me la demana?

El Sr. Clofent i Rosique

Sí, senyor president. Per contradiccions i per judici de valoracions respecte a les iniciatives del diputat.

El president

Per contradiccions, exclusivament.

El Sr. Clofent i Rosique

Per contradiccions.

El president

Mig minut.

El Sr. Clofent i Rosique

Senyora Trinitat Neras, la nostra iniciativa apareix en el Parlament un cop podem aconseguir el dictamen de la

firma d'advocats. No hi ha hagut altra raó; sabíem que existia, aquest dictamen, no vam presentar cap iniciativa fins que el vam conèixer. No ha estat cap altre el motiu que l'haguéssim presentat ni abans ni després.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, iniciarem la votació. Hi ha hagut una petició de votació separada al punt primer, que ha formulat el diputat senyor Salvador Morera en nom del seu Grup.

Hi ha alguna petició més de votació separada? *(Pausa.)* Doncs, ho farem tal com acabo d'expressar. Votarem, primer, el punt número 1 de la Moció i, després, els punts 2 i 3.

Iniciem la votació del punt 1.

El punt 1 ha sigut refusat per 39 vots a favor, 66 en contra i 4 abstencions.

Votarem, seguidament, els punts restants de la Moció.

Iniciem la votació.

La resta de la Moció ha sigut refusada per 44 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Demano un moment d'atenció a les senyores diputades i als senyors diputats. Hi ha una proposta, no d'alteració... Perdó, sí, un moment. Abans d'iniciar el pròxim punt, el secretari primer de la Mesa llegirà dues declaracions institucionals preparades per la Junta de Portaveus.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president.

Declaració institucional sobre el Dia Internacional de la Dona Treballadora

La primera diu així: «Declaració institucional sobre el Dia Internacional de la Dona Treballadora. El dia 8 de març, es va commemorar arreu del món el Dia Internacional de la Dona Treballadora. Es tractava, una vegada més, de recordar la violència exercida contra unes dones que defensaven els seus drets laborals i que van morir per fer-ho.

»Després de commemorar el cinquantè aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans, reiterem l'exigència d'igualtat de drets d'homes i dones, igualtat de drets que no és respectada en molts països llunyans i propers. Constatem, en efecte, discriminacions flagrants contra la situació laboral de la dona.

»Denunciem, també, les vexacions contra les dones que viuen situacions inhumanes; lamentem els maltractaments, i instem a aprofundir en les polítiques per eradicar la violència contra les dones.

»El Parlament de Catalunya assumeix el compromís i apella a totes les institucions, organismes empresarials i sindicals, entitats i societat civil en el seu conjunt, a lluitar sense ambigüitats contra les discriminacions de

7708

què són objecte, en aquest 1999, les dones d'arreu del món.» Segueixen les signatures dels portaveus.

Declaració institucional sobre la situació actual de les dones afganeses

L'altra declaració diu: «Declaració llegida a la Comissió de Seguiment de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors del Parlament de Catalunya el dia 4 de març de 1999:

»En ocasió de la visita de la senyora Fatana Ishaq Galiani, presidenta del Consell de Dones de l'Afganistan, que fou rebuda pel president de la cambra, per la Mesa i pels portaveus dels grups parlamentaris amb motiu d'haver rebut el Premi per la Pau d'enguany, atorgat per l'Associació de les Nacions Unides, aquesta Comissió:

»a) Manifesta la seva preocupació pels esdeveniments que es produeixen a l'Afganistan, amb l'agreujament de la repressió dictatorial que imposa el règim dels talibans.

»b) Expressa la més ferma condemna per la violació dels drets humans que es produeix a l'Afganistan, ja sigui per motius polítics, ètnics, religiosos, de sexe, o d'una altra mena.

»c) Condemna específicament, coincidint amb la celebració, el 8 de març proper, del Dia Internacional de la Dona, la violació dels drets humans que pateixen les dones afganeses, sotmeses pel règim dels talibans a una doble opressió com a dones i com a demòcrates, i

»d) Fa trasllat d'aquesta Declaració a la Mesa i a la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer de la Mesa.

Aquesta Presidència té a la taula, en aquest moment, la proposta –que ha d'aprovar el Ple– d'iniciar la substanciació dels punts números 19, 20, 21 i 22, que són pràcticament de continguts iguals, a través d'una intervenció única de cada un dels representants dels grups que defensaran la Moció; després, que es produeixi la intervenció dels grups que no han presentat la Moció –per tant, del Grup de Convergència i Unió i del Grup Mixt–, i, finalment, la votació. Si el Ple de la cambra aprova aquesta proposta, iniciariem la substanciació conjunta d'aquestes quatre mocions. Hi ha acord? *(Pausa.)* D'acord; doncs, així procedirem.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els serveis d'urgències hospitalàries que depenen de la Generalitat de Catalunya

En primer lloc: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els serveis d'urgències hospitalàries que depenen de la Generalitat de Catalunya. Presentada pel Grup Popular, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Isidre Bonet. Deu minuts. *(Remor de*

veus.) Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci perquè el diputat pugui començar la seva intervenció.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar la Moció que ha presentat el meu Grup envers la substanciació de la interpellació que varem fer al Ple passat sobre el problema de les urgències que va viure el nostre país arran d'una epidèmia de grip el passat mes de..., a finals de desembre i primers de gener.

Portava jo tot un discurs estructurat envers aquesta Moció, però penso que els el puc estalviar del tot, perquè per primera vegada hem aconseguit en aquesta cambra una cosa important, que és deixar de banda aquells plantejaments partidistes de cadascú per aconseguir una unió de tots els partits amb una esmena transaccional que regularà una mica totes aquelles propostes a les mocions que cada un dels partits presentava.

I penso que això és important perquè ens hem basat, aquesta vegada, en una cosa, que és defensar la salut dels ciutadans i no defensar els plantejaments polítics de cada formació, i, això, penso que és una cosa important i que els ciutadans del nostre país ens ho agrairan.

Ha sigut un exercici que, com deia el sempre recordat humorista del nostre país, en Capri, en un dels seus monòlegs, quan parlava del matrimoni, sempre deia que: «Quan un estiri, l'altre arronsi». Doncs, això hem fet aquesta vegada: els uns hem estirat, els altres han arronsat, no significat que hagin renunciat, també, aquells que arronsaven i que hàgim estirat més els que estiràvem, sinó que hem arribat a una posició de consens, que penso que és molt important –ho repeteixo– i que significarà que, si bé no ho podem evitar –i tinguem-ho ben present, això–, si bé no podem evitar que, possiblement, hi hagi algun altre col·lapse a urgències –segur que no ho evitarem–, si més no, hem posat les primeres pedres –i dic «les primeres» perquè ningú digui que ha posat ell sol la primera, sinó que tots hem posat una primera pedra– perquè algunes de les situacions que es donen en els serveis d'urgències del nostre país puguin ser, si més no, apaivagades.

És per tot això que, evidentment, a aquells grups que no van presentar la interpellació, els demanem el vot favorable, i a mi m'agradaria acabar donant la felicitació a tots els portaveus dels partits que hem arribat a aconseguir aquesta transacció el dia d'avui.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat a Catalunya

Té, a continuació, la paraula el diputat senyor Ernest Benach, per presentar la Moció, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, com deia el senyor Bonet, sortim aquí per defensar una Moció que sabem que no es votarà, perquè, d'alguna manera, el fet d'haver arribat a un acord en un text transaccionat entre els quatre grups que havien presentat la Moció subsegüent a la interpellació, facilita, d'alguna manera, una cosa que no és massa habitual en aquesta cambra quan parlem, sobretot, de temes de sanitat, i és el fet que pugui sortir un text bàsicament consensuat i que, doncs, d'alguna manera reclami tot un seguit d'actuacions a nivell del Govern.

Tot i amb això, jo crec que sí que és lògic fer una certa referència al perquè vam presentar la interpellació, al perquè vam presentar la Moció, a què deia la Moció, i, en definitiva, després es veurà reflectit en el text transaccionat que hem acordat, perquè tampoc es tracta de renunciar a les opcions polítiques de cadascú, sinó que del que es tracta és d'intentar adaptar-les bàsicament.

És evident que, per Nadal, els últims mesos de l'any passat i el començament d'aquest any van representar greus problemes en molts serveis d'urgències del nostre país i van representar-los, segurament, degut a un increment de malalties en un moment determinat, degut a la climatologia, degut a tot un seguit de factors que es van donar ocasionalment i puntualment, però que es van donar, i això va provocar, en definitiva, que, com a mínim, es qüestionés el funcionament i la utilitat dels serveis d'urgències de l'assistència sanitària pública.

És evident que aquest increment de la necessitat d'assistència no va tenir la resposta adequada i és evident que, una mica, això ens ha de motivar a la reflexió per tal d'intentar trobar les solucions més adequades. També és evident que no només amb la reflexió s'hi trobaran solucions, perquè, en definitiva, estem parlant d'un problema d'infraestructura, d'infraestructura sanitària; estem parlant d'un problema que, moltes vegades, no hi ha prou espais físics; que, moltes vegades, doncs, els espais físics ja no tenen les condicions adequades que haurien de tenir; estem parlant que, segurament, no hi ha prou personal; estem parlant, també, que el personal que hi ha fa més hores de les que hauria de fer i, per tant, és un personal hiperestressat, un personal que, al final, demostra una certa desmotivació pel fet que té tot un seguit de problemes que l'estan afectant en la seva tasca quotidiana. Per tant, en aquest sentit, és evident que tot això, tot això és, una mica, la realitat del que va passar aquells dies.

Nosaltres plantejàvem tot un seguit de solucions –pràctiques, evidentment–, més enllà de les solucions globals que deia abans que caldria plantejar en l'àmbit de la sanitat a casa nostra –i n'hem parlat en moltes oca-

sions–, però nosaltres entenem que hi ha tot un seguit d'aspectes que caldria posar en marxa. Un és, sens dubte, l'aplicació urgent de la reforma de l'assistència primària i concretar, una mica ja, d'una vegada per totes, això, com s'ha d'acabar. És a dir: allò que s'ha començat, que ja hauria d'estar en un cert nivell d'execució i que encara no hi està –allò–, com s'acaba? I, a més a més, dèiem: com s'acaba això a la ciutat de Barcelona, que és un lloc on es pateixen, especialment, les conseqüències d'aquesta no-aplicació de la reforma?

Aquest era un aspecte, un àmbit de treball important, un àmbit de treball que nosaltres plantejàvem que es pogués plantejar a la Comissió de Política Social del Parlament, fins i tot, i que poguéssim tenir una certa discussió i debat entre els diversos grups parlamentaris.

D'altra banda, també plantejàvem de manera urgent la utilització dels recursos intermedis que permetin una major coordinació entre l'activitat ambulatoria i els serveis d'urgències, d'una banda, i entre els CAP i les consultes dels hospitals, de l'altra. És evident que aquest també és un repte que, més enllà d'infraestructures o de plantejaments globals de la sanitat, és possible; és aplicar una certa manera d'actuar, una manera de fer política sanitària, en definitiva. Per tant, en aquest sentit, tampoc entenem que plantejava grans dificultats.

Un altre aspecte, que, segurament, és més pressupostari –i, en tot cas, les dificultats que pot tenir per aplicar-lo són de tipus pressupostari, però no de tipus funcionament–, seria l'ampliació del servei d'urgències 061 al conjunt del territori de Catalunya, entre altres coses, perquè això ens serviria, també, per anar definint com ha de ser aquest model. I, finalment, potenciar els serveis d'urgències a la base, és a dir, una mica que, als centres d'assistència primària, a les àrees bàsiques de salut, els serveis d'urgències fossin uns serveis d'urgències adequats, que tinguessin un espai suficient, el material mèdic..., i que els professionals –sobretot, els professionals–, amb una certa experiència, fins i tot, poguessin atendre aquests serveis d'urgències, perquè, si no, moltes vegades, el que passa és que, directament, la gent, quan té una malaltia, va al servei d'urgències de l'hospital i, per tant, també es produeixen col·lapses perquè la gent, segurament, no té la cultura d'anar, en primer lloc, on ha d'anar, que és al metge de capçalera i, després, doncs, si convé, ampliar l'activitat.

En definitiva, aquí ens trobem, també, una mica amb un problema que es va repetint, i, en aquest sentit, és evident que caldria anar-hi trobant solucions.

Tot això era la nostra aportació a aquesta Moció i, d'alguna manera, la interpellació que s'havia plantejat l'altre dia –ja fa uns quants dies, perquè, en definitiva, estem parlant del Ple de fa un mes i estem parlant d'una situació que es va viure a finals de l'any passat–, en tot cas, nosaltres la retirem, evidentment, en funció de l'acord, aquest, a què s'arriba, amb un text consensuat entre els quatre grups que van presentar les diferents mocions i que, per nosaltres, diguem-ne, és important. És important per dos motius: primer, perquè no deixa de plantejar res del que s'ha de plantejar; és a dir, el text és prou clar i planteja tot un seguit de qüestions

7710

que, per nosaltres, són urgents i que, per tant, podrien donar solució al que és –o, almenys, una part de la solució– el problema de les urgències a casa nostra. I, en segon lloc, perquè crea un precedent, un precedent que esperem que serveixi en el futur per a altres temes, en l'àmbit sanitari, de debat, que hi ha hagut en moltes ocasions, com he dit abans, en aquest Ple i en comissió, i per als quals difícilment s'ha pogut..., o s'ha trobat, una mica, el marc adequat per poder-ho fer de manera conjunta.

Per tant, expressant el desig que això no sigui una flor que no faci estiu, sinó que sigui un precedent clar, que, d'alguna manera, serveixi per a altres ocasions, li anuncio, senyor president, que el nostre Grup retirarà la Moció en favor de la transacció que s'ha pactat entre els diversos grups i, en tot cas, també agrair l'esforç que s'ha fet per part de tots i, especialment, pel senyor Fernández Burgui per aconseguir aquest acord.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les urgències sanitàries

A continuació intervindrà, pel Grup Socialista, en el vint-i-unè punt de l'ordre del dia, la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, en la interpellació que varem fer en el moment del tema de les urgències en el Ple, en què es van substanciar les quatre interpellacions, de les quals avui fem la Moció, el conseller de Sanitat va reconèixer que el Pla extraordinari d'urgències d'hivern no havia funcionat prou bé.

De fet, era el tercer Pla que fèiem i és cert que no ha funcionat. Era la tercera vegada que fèiem un pla com a tal, perquè el problema de les urgències d'hivern, de les epidèmies gripals, ja fa molts anys que dura, massa anys que dura.

El conseller de Sanitat en la resposta a les interpellacions va anunciar un pla integral d'urgències d'hivern. Canviem el nom de «Pla extraordinari» pel nom de «Pla integral». El dubte és si canviarem alguna cosa més que el nom. I, sobretot, la pregunta, la gran pregunta que volem deixar aquí palesa és si s'incrementaran els recursos, perquè, si no és així, el que aprovarem avui serà un brindis al sol, un brindis més, i un any més el Pla d'urgències serà un pla insuficient.

Per tant –hi insisteixo–, el tema està en el fet de si, realment, a part de fer un nou pla hi haurà un increment de recursos.

De fet, si insistim en les restriccions pressupostàries indiscriminades als equips d'atenció primària, a no cobrir les vacants, a no contractar suplències a les va-

cances, doncs, l'any que ve, tornarà a passar el mateix que ha passat aquest any. Per tant, nosaltres, d'acord, d'acord a fer un nou pla, d'acord amb un nou pla d'urgències que li diguem «pla integral», però –hi insisteixo– amb més recursos. Més recursos al 061, increment dels metges consultors, els que responen a les trucades un cop els les passen les operadores, i no increment només de les teleoperadores, que és el que s'ha fet en el darrer col·lapse, sense incrementar el nombre de metges consultors. Perquè, llavors, el que passa és que tens el ciutadà en espera durant vint i trenta minuts, fins que el metge consultor pot, doncs, atendre aquella trucada i fer la valoració de la urgència i de la necessitat.

També, increment de metges que fan l'atenció domiciliària del 061 i tenir molta cura que disposin de l'utillatge necessari per fer les visites domiciliàries, que els aparells d'electrocardiogrames estiguin en condicions –els professionals del 061 han denunciat que, massa vegades, tenen aquests aparells espatllats–, que tinguin l'utillatge necessari i increment de recursos.

En definitiva, increment de recursos al 061 respecte al que és el disseny inicial, habitual de la plantilla, i no increment de recursos, com s'ha fet aquesta vegada, respecte a un servei que ja estava «mermat», doncs, per festius, per vacances i per no haver substituït les baixes del personal i no haver-se contractat suplències en el seu moment.

D'altra banda, queda i seguirà quedant pendent el tema de l'extensió del 061 a tota la conurbació de Barcelona i a les grans ciutats de Catalunya. Una vegada més, haurem de deixar aquest tema per a quan canviem el Govern. Aquesta és una proposta que hem posat sistemàticament, que hem plantejat sistemàticament en aquest Parlament i que sempre ha estat rebutjada, i també seguim fent un toc d'alerta respecte al 112. Esperarem la compareixença que el nostre Grup ha demanat al Govern respecte a aquest tema, però la posada en marxa del 112 a Catalunya, de moment, està essent un exemple de precipitació, de desconsideració i de descoordinació del tot desaconsellable en la posada en marxa d'un servei que hauria de ser i hauria de representar una millora important en l'atenció a les emergències a Catalunya. De moment, funciona –com deia l'altre dia– amb quatre operadores, que, sense connexió a temps real, és a dir, sense digitalització, atenen les trucades d'emergències de tot Catalunya, és a dir, les emergències que poden suscitar sis milions d'habitants –quatre operadores de dia i dos operadors a la nit. I tampoc s'ha establert cap acord o conveni amb els centres operatius municipals pel que faria a la policia municipal, i ni funciona i, per tant, no s'ha previst, realment, la coordinació amb els altres dispositius d'emergències i d'altres cossos.

D'això, ja en parlarem quan sigui el moment. En tot cas, el que ens queda clar a nosaltres –i volem que quedi clar– és que Catalunya ha de tenir un veritable servei d'atenció, de gestió i de coordinació de les urgències i de les emergències a tot el territori català, i que nosaltres no podem ser menys que altres comunitats autònomes. És un tema en el qual havíem de ser capdavaners i, finalment, serem els darrers i, a més a més, serem els pitjors i els que posem en marxa un servei de

pitjor qualitat. I això no pot ser ni ens ho podem permetre.

Per tant, creiem que aquest tema és una tema pendent i esperem poder-lo debatre properament en aquest Parlament.

Nosaltres, en la proposta de la nostra Moció, fèiem tota una sèrie de propostes en el sentit de millorar les urgències dels hospitals. Algunes estan recollides en la proposta transaccional que ha presentat el Grup de Convergència i Unió; es tracta de millorar les urgències dels hospitals. Creiem que s'ha de fer un esforç molt important en aquestes àrees, s'han de fer reformes i adaptar aquests serveis dels hospitals a les necessitats reals. Hem d'acabar amb aquesta imatge nefasta de les urgències que no funcionen. I, per tant, crec que s'han de reforçar els serveis d'entrada i de triatge de les urgències dels centres; millorar i ampliar la dotació de personal sanitari que fa aquesta primera orientació i que determina quin és el procediment que s'ha de seguir en cada un dels casos que van a urgències; millorar també la informació als usuaris, tant a l'entrada com a la sala d'espera, i donar informació continuada als familiars; adequar aquestes sales d'espera també, que han de ser àmplies i confortables per disminuir al màxim l'angoixa que provoca als malalts i familiars estar moltes vegades en llocs en què no poden estar en unes mínimes condicions d'habitabilitat; dotar els serveis d'urgències hospitalàries d'una àrea d'espera controlada –i això vol dir que tots els serveis d'urgències haurien d'estar dotats d'aquesta àrea d'espera controlada–, o una àrea d'ingrés que, com a mínim, disposés d'un nombre de llits igual al del servei d'urgència que té el centre per cobrir les situacions de necessitat; és a dir, àrees que es poguessin obrir en aquells moments de col·lapse i, per tant, poder donar resposta igual que a una àrea annexa de malalts semicrítics, que també es pogués obrir en aquests situacions de necessitat.

Un altre dels temes que plantejàvem és reforçar l'operativitat dels laboratoris d'urgències i dels serveis de radiodiagnòstic, perquè moltes vegades el bloqueig, la cua es forma en aquests serveis, en la manca de recursos d'aquests serveis, que no poden donar resposta a tota la demanda que hi ha.

Hi ha d'altres temes importants, que en certa mesura estan recollits en l'acord que hem consensuat, en el qual també estan d'una manera més diluïda, però que també val a dir i aprofito per dir, doncs, que més val això que res. I que el tema de les urgències és un tema important, que ens hem sumat a aquest consens i que agraïm també la voluntat del Grup de Convergència i Unió i del diputat senyor Fernández Burgui per fer i per arribar a aquest acord, i de la voluntat de la resta de grups interpellants perquè val la pena, doncs, que el que avui traguem i es tregui com a conclusió de les interpellacions de l'altre dia, doncs, sigui una resolució presa per unanimitat en aquesta cambra, que intenti avançar en aquesta problemàtica.

Crec que el tema d'endegar campanyes informatives i de sensibilització ciutadana que fomentin la confiança dels ciutadans i de les ciutadanes en els equips d'atenció primària és bàsic, s'ha de fomentar la confiança dels

metges de capçalera en els centres d'atenció primària per, realment, abaixar la pressió sobre els serveis d'urgència dels hospitals, però no hem d'oblidar que això està molt bé dir-ho, però que si no fem la reforma de l'atenció primària, si no s'avança, sobretot, en la ciutat de Barcelona en la reforma de l'atenció primària, que encara més de la meitat dels ciutadans no tenen reforma de l'atenció primària, doncs, realment, això és un brindis al sol, perquè és difícil fomentar la confiança en els centres d'atenció primària no reformats. I, de fet, la reforma de l'atenció primària és una d'aquelles coses, de les poques coses en què el centre està pitjor que la perifèria; en aquest cas, doncs, la ciutat de Barcelona està molt pitjor que no pas la resta de Catalunya.

El Pla de desplegament de la reforma de l'atenció primària és encara pendent de presentar-se en aquest Parlament, incomplint l'acord que va aprovar aquest ple-nari en aquest sentit. S'ha incomplert del tot el termini atorgat pel Parlament i, en aquest cas, doncs, esperem que l'acord que avui adoptem no sigui també un acord més incomplert, i que abans del 30 de juny, com posa la resolució que avui prendrem, és a dir, abans que acabi aquesta legislatura i l'actual període de sessions, puguem, de veritat, discutir novament el Pla que presenti el Govern, el nou Pla d'urgències, aquest Pla integral d'urgències, i que hi puguem fer les nostres aportacions i que de veritat puguem millorar...

El president

Senyora diputada ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, ja estic, senyor president. Puguem millorar molt l'atenció que donem als ciutadans quan arriben les epidèmies gripals, i que no ens torni a passar l'espectacle vergonyós que hem hagut de viure aquest any.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència..., perdó, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds té la paraula per defensar la Moció la diputada senyora Carme Tolosana.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària als serveis d'urgències

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, de la mateixa manera que tres altres grups que m'han precedit, vam presentar al Ple anterior una interpellació sobre el tema de les urgències sanitàries.

La coincidència de les quatre interpellacions pot ser un reflex –és, a la nostra manera d'entendre– de la gravetat del problema, i també podríem dir que és un problema repetit. És a dir que no és un problema ocasional o

conjuntural que ha succeït enguany, i que no havia succeït més, i que, per tant, pot tenir una resposta també conjuntural, sinó que és un problema perquè es repeteix, perquè sempre hem estat amatents a la necessitat d'una solució i no hem trobat la resposta adequada; podríem dir que és un tema estructural i de fons de l'organització, de les insuficiències de les urgències en aquest país.

És per tant que nosaltres ens hem alegrat, igual que la resta de grups, d'haver arribat a una proposta consensuada que, si bé –i en part és lògic– no recull exactament el que nosaltres proposem, pensem que dóna una resposta, si més no suficient, a aquelles demandes que nosaltres fèiem.

En qualsevol cas, nosaltres pensem que no es tracta de dir que les propostes de cada Grup, o almenys les nostres no les interpretem així, són propostes partidistes, i que ara hem arribat a la veritat dels fets en arribar a una proposta consensuada, sinó que nosaltres entenem que la defensa dels drets és una activitat política i que aquesta cambra és una cambra de debat i activitat política, i que el consens forma part també de l'activitat política. I, per tant, entenem que hem fet una bona tasca política, una bona defensa dels drets, arribant a aquesta resolució transaccional, a aquesta Moció, perdó, conjunta.

En qualsevol cas, per no allargar massa la meua intervenció que, en ser la darrera, inevitablement, pot ser repetitiva respecte a les que m'han precedit, només voldria destacar un parell d'aspectes que no queden recollits a la proposta transaccional i que, en canvi, per nosaltres tenien importància.

Nosaltres proposàvem que hi hagués una posada en funcionament, o que s'estudiés la posada en funcionament de recursos intermedis entre l'atenció ambulatoria i l'atenció hospitalària, que estiguessin suficientment dotats: serveis de traumatologia, radiologia, proves senzilles de laboratori, per tal d'evitar el recurs quan no siguin necessàries les urgències als hospitals. Això no ha pogut ser recollit. Nosaltres pensem que fóra una bona aportació, i hi pensem insistir per si pot ser recollit en properes situacions.

També, com ja s'ha esmentat abans, la tipologia... «Estendre la tipologia del servei coordinador de les urgències del 061 al conjunt de Catalunya, i, sobretot, prioritzar el Baix Llobregat i l'Hospitalet de Llobregat.» Nosaltres pensàvem que aquests recursos haurien de ser diferents, naturalment, segons les comarques, atenent les seves característiques de fets diferencials, però també pensem que hauria estat una molt bona aportació per millorar la situació que nosaltres entenem com a deficitària i conflictiva.

I també un aspecte que potser queda dit, però d'una manera menys contundent, perquè nosaltres parlem d'«incrementar i garantir la presència dels professionals amb experiència als serveis d'urgència, per tal de supervisar el treball dels metges i metgesses residents que hi intervenen»; tampoc queda recollit amb aquesta contundència. Però, en qualsevol cas, ho repeteixo, nosaltres, com la resta de grups, ens congratulem d'haver pogut arribar a una moció transaccional i esperem

que el compliment d'aquesta sigui efectiu per al millorament de la sanitat a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Fernández Burgui.

(Algú diu: «President, hi ha el Grup Mixt, eh?»)

Després, després intervindrà el Grup Mixt. No me'l descuido, no. Perquè escolti la proposta transaccional i es pugui pronunciar també sobre ella.

Gràcies.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem, doncs, substanciant les mocions subsegüents a les interpellacions, presentades pel Ple de fa ara un mes, sobre les urgències, motivades, probablement, per la repercussió als mitjans de comunicació d'una situació excepcional, i ho repeteixo, excepcional d'aquest any, que segurament ha provocat moltes hores de debat a molts parlaments de tot l'Estat i de tot Europa.

No crec que calgui reiterar les respostes que l'honorable conseller va explicitar i que per a qualsevol observador imparcial serien absolutament suficients i aclaridores sobre la situació, sobre el fet i el que es continuarà fent.

Només voldria puntualitzar, per fer èmfasi, això de l'excepcionalitat, reconeixent que les urgències tenen un grau de saturació més o menys permanent, depenent de molts factors, sobretot la climatologia, i que, concretament aquest any, això va ser més que una saturació.

Però el motiu fonamental d'això –i és l'excepcionalitat– és que aquest any el brot epidèmic que es va sumar als casos respiratoris crònics de cada hivern per la climatologia –ho torno a repetir– es va presentar la darrera setmana de desembre, i no, com és habitual, a mitjans de gener o a principis de febrer. I, a més, coincidint amb les festes nadalenques.

Això té una connotació evident que –i em sembla que la illustre diputada senyora Imma Mayol ho mencionava en el moment de la substanciació– és que tots els centres estaven plens de gom a gom. És a dir, la capacitat de contagi d'una malaltia viral que s'elimina per via respiratòria era immensa, la qual cosa va crear una explosió molt brusca, de molts casos en molt poc temps, i a més, en casos festius.

També responc la pregunta que ella feia al conseller, en el sentit que com és que després de tornar de vacances, del 7 i 8, havia desminuït aquest nombre? Senzillament, perquè la gent ja no estava en els grans magatzems i el contagi es feia en els mitjans habituals de contagi, que és la feina, en un nucli reduït de gent, o a casa o en nuclis petits de població.

Parlant de les urgències: les urgències són un fenomen molt complex, que hi anem donant voltes, que s'han de conèixer molt des de dintre per entendre el perquè de

totes les urgències. El nombre d'urgències, que ja hem dit que varia molt segons l'època de l'any i sobretot de la climatologia –també dels dies de la setmana; és molt més intens, per exemple, el dilluns que el dijous–, depèn d'altres factors també, algunes vegades, curiosos. És evident que hi ha moltes urgències als hospitals. Aquesta preferència per les urgències hospitalàries és realment per desconeixement de tots els sistemes que existeixen d'urgències?, o és per una preferència personal?, o per l'angoixa que en un moment determinat pugui trobar qualsevol persona o els seus familiars, i el camí més ràpid, i més còmode que troben és anar a un hospital? Primer, perquè és més ràpid perquè hi han fet bones vies de comunicació, perquè té pàrquing i perquè allà, teòricament, segons la seva mentalitat, estarà millor atès.

En tot el que envolta la medicina està sempre aquest factor personal, factor personal que afecta el pacient, que afecta els familiars i, no ho oblidem, també el personal sanitari. Això és difícilment homogeneïtzable ni organitzable.

El nombre d'ingressos de totes aquestes urgències oscil·la quasi sempre entorn a un 12% fix, per tant, hi ha moltes urgències hospitalàries que, teòricament, és cert, s'haurien de solucionar a altres nivells, però que es troben allà. Aquesta és una de les dificultats del triatge. I el metge del triatge no és que indiqui quins camins han de seguir, simplement el grau de gravetat i a quin nivell d'urgència s'ha d'anar.

Això ens porta a parlar dels MIR. Els MIR cal dir, primer, que ja són metges; segon, que són fonamentals als hospitals i que sempre tenen el nombre d'*staff* suficient a darrere per cobrir la seva responsabilitat en tot el que el mateix MIR pugui demanar. En casos d'aquests pics de major demanda, els mateixos hospitals i, sobretot, els serveis d'urgències intenten organitzar un reforç d'aquest *staff* a més dels MIR.

També es va parlar –i està recollit– dels espais. Senyors, als espais, durant els últims cinc anys s'han invertit –i ho va dir el conseller, no ho vull repetir– 6.300 milions de pessetes per arreglar i anar condicionant tots aquests espais, dintre de les possibilitats, naturalment, perquè els espais no són de goma, són edificis, i s'han de fer les reubicacions necessàries per poder donar més confort no solament als pacients, als familiars, sinó també a tot el personal sanitari que treballa a urgències.

Quant a la informació –un altre tema fonamental que surt aquí–, la informació més important i més tranquil·litzadora és la que el mateix personal sanitari fa a pacients i familiars. I aquí també intervé com sempre aquesta diferència personal del sanitari que pot o no tenir més o menys capacitat de comunicacions. A vegades això és insuperable. Quant a la informació, es va mencionar també, es farà una informació general amb les guies de serveis dels CAP, i també dels hospitals, i particularment amb campanyes específiques coincidents amb aquests pics de demanda d'assistència urgent. Es van fer, es van endegar moltes accions, en aquests últims anys, amb el Pla d'urgències d'hivern. Realment, hi ha hagut una millora substancial de tots aquests sistemes que han fet, per exemple, que parlant

amb l'Hospital de Badalona, fins i tot amb aquest pic extraordinari –perquè ha sigut extraordinari–, han estat saturats, però no desbordats, perquè tots els mecanismes que tenien d'aquests plans d'hivern que han fet estaven en marxa i van poder-los aplicar. Altres hospitals han fet el mateix, i això s'ha de tenir en compte, que, per exemple, l'any 1997-98 la inversió amb les millores de tots aquests sistemes d'urgències va ser d'un 80% en els hospitals de nivell B i d'un 199% en els hospitals de nivell C.

També queda registrat –i ho va mencionar també l'honorable conseller en la seva interpellació– el Pla integral d'urgències de Catalunya, que serà presentat a aquest Parlament abans de l'estiu, amb el qual s'estableix i s'aprofundeix en tots aquests temes que ja estaven al Pla d'urgències d'hivern, però que anava per darrere de la realitat. És a dir, és veritat que hi havien en moments puntuals una sobresaturació d'urgències, que s'intenta solucionar i, amb aquest Pla integral, a més, tenir la capacitat, l'elasticitat suficient perquè no solament aquests habituals –que s'han de solucionar, en això estem d'acord–, sinó aquests brots epidèmics intensos, com el que hem tingut, aquesta flexibilitat permeti poder-los superar. A més, també s'estableix amb ell el funcionament de les unitats de curta estada d'urgències –UCEU–, que algun il·lustre diputat que m'ha precedit ha mencionat.

He d'agrair també a tots els grups el fet que hàgim pogut presentar en aquest Ple aquest text transaccional que recull, penso –i almenys aquesta és la intenció i suposo que els il·lustres diputats consideraran el mateix–, tot el que estava en les diferents mocions i que es referia fonamentalment a urgències. Aquesta capacitat de diàleg que he trobat ha permès que per fi fem, en sanitat, una moció conjunta. I penso que aquest és el millor camí si volem solucionar un problema com és el sanitari, que torno a dir que és un problema complex per la complexitat que té, a diferència de totes les altres professions o situacions en les quals el motiu fonamental no són persones humanes malaltes. I penso que la solució vindrà per un consens polític a què podem arribar, i després per un consens professional, que també és importantíssim.

No m'allargaré, doncs, més. Espero –també s'ha comentat– que el Grup Mixt també ens pugui donar el recolzament en aquest text transaccional que entregaré ara per a la seva lectura a la Mesa, i que així sigui realment de tots els grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El Grup Mixt, per pronunciar-se sobre les mocions; ja sap que les quatre són retirades i hi ha la transaccional...

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, senyor president. I tinc, a més a més, el text d'aquesta proposta transaccional, a la qual, evidentment i no podia ser d'altra manera, ens sumem. Simplement voldria subratllar algunes coses, molt breument. En primer

7714

lloc, remarcar que amb la Conselleria de Sanitat sempre hi ha hagut bastant diàleg, un nivell de relació amb l'oposició millor que amb altres conselleries, on s'ha pogut discutir, jo crec, amb molta serenitat i sense cap mena de crispació. També, quan hem parlat de sanitat en aquest Parlament, s'ha debatut i s'ha arribat, sovint, a acords que creiem que són positius per al servei al ciutadà que tots volem, no?

Per altra banda i si em permeten aquest comentari, si hem de fer cas de la televisió, tot el món sanitari és molt bo; tots són bones persones. Segons la sèrie *Bellvitge hospital* els metges, els pacients, els gerents i tot el personal administratiu són absolutament unes bones persones que fan el que poden per atendre el ciutadà. Per tant, amb aquest panorama, si és així, evidentment, no podem estar més que a favor d'ells i, si la televisió ho diu, deu ser alguna cosa de veritat. En qualsevol cas, però, malgrat aquesta imatge, en certa manera una mica idíl·lica, la gent que va anar a urgències el mes de gener per una grip o per alguna altra complicació es va trobar amb seriosos problemes per ser atesos. Es va trobar, com deia ara el portaveu de Convergència i Unió, amb col·lapses, amb uns col·lapses realment enormes que van provocar tot un rebombori als mitjans de comunicació.

Voldria dir, però, també –i com també s'ha dit, però hi vull donar una especial importància–, que els serveis d'urgències en general, si bé no estan col·lapsats, sí que estan saturats. I les esperes en una època sense epidèmies o sense una especial problemàtica de tipus climàtic també són molt llargues i, a vegades, exasperants. I en tot cas, els puc posar el meu propi testimoni, ja que he estat usuari, algunes vegades, d'aquests serveis. I la manca d'informació i la manca d'atenció i les llargues esperes, realment, fan molt problemàtica l'estada a urgències. Crec que si ens hem de posar d'acord tots –com ens hi hem posat– ha de ser per aconseguir d'eliminar els col·lapses en moments extraordinaris, però també eliminar la saturació que, per desgràcia, no és notícia als mitjans de comunicació, però que existeix, que és constant i que, per desgràcia, no acaba d'eliminar-se.

Per tant, aquestes propostes escrites en aquesta transacció de fer un pla d'urgències d'hivern per als casos excepcionals d'epidèmies ens semblen molt bé; aprofundir aquesta reorganització del personal sanitari d'acord amb les necessitats de cada moment, també; que la informació als pacients i als seus familiars sigui acurada, ens sembla absolutament fonamental; la informació en relació amb els diferents dispositius alternatius a les urgències hospitalàries també és molt important; però voldria remarcar el fet que aquesta saturació de les urgències amb aquests principis, en principi, no es resol. Calen mesures a llarg termini que confiem que aquest Pla d'urgències que ens volen presentar el 30 de juny pugui intentar resoldre. Unes solucions, però, que han d'anar acompanyades de més recursos. Calen més diners per a les urgències, més personal, i no només reorganitzant el que hi ha o no només fent planificació per atendre en moments de col·lapse podem resoldre la saturació habitual.

Hem de tenir en compte, doncs, tots aquests elements i confiem que avui el suport que tots els grups d'aquesta

cambra, suposo –estic segur– que per unanimitat, donarem a aquesta proposta que s'ha transaccionat, serveixi per donar força a la nostra Conselleria de Sanitat per resoldre d'una vegada, no només que es quedi en una declaració d'aquest Parlament, sinó que hi hagi prou mitjans i prou recursos perquè el sistema d'urgències al nostre país funcioni a la perfecció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Abans de passar a la votació, pel secretari primer de la Mesa es procedirà a donar lectura a l'esmena transaccional.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text diu així: «1. Aprofundir en el desplegament del Pla d'urgències d'hivern, en el sentit d'incrementar la capacitat de resposta immediata dels serveis d'urgències, tant de l'atenció primària com de l'hospitalària, davant d'increments aguts de la demanda assistencial. Aquest increment es veurà reflectit tant en la capacitat de contractació de recursos addicionals, professionals i materials hospitalaris com en el 061, atenció primària i serveis d'atenció continuada, així com el de l'increment de la capacitat de drenatge i internament dels hospitals de la XHUP i de l'augment de la contractació d'activitat si les necessitats ho requereixen. 2. Aprofundir en la reorganització del personal sanitari en els serveis de triatge dels centres, d'acord amb les necessitats de cada moment. 3. Garantir una informació acurada, tant als pacients com als familiars, al llarg de tota l'estada als serveis d'urgència. 4. Garantir una informació sostinguda, anticipativa i homogènia a la població sobre els diferents dispositius existents i sobre els mecanismes d'accés als diferents serveis d'urgències. I 5. Presentar al Parlament de Catalunya, abans del 30 de juny, el Pla especial d'urgències, a fi i a efecte que pugui fer front als probables brots epidèmics de l'any 2000.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer.

Iniciarem, seguidament, la votació d'aquesta esmena transaccional a les quatre mocions retirades, i ara passem a la votació de la Moció transaccionalada.

Senyores diputades, senyors diputats, iniciem la votació.

Aquesta Moció transaccional ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia; presentada pel Grup Mixt, té la paraula per

exposar-la el diputat senyor Benet Tugues. (*Remor de veus.*)

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el tràmit processal de les interpellacions, en ser el conseller l'últim a fer ús de la paraula, fa que a vegades et quedis amb les ganes de replicar alguna afirmació que aquest fa. És el que em va passar a mi durant la substanciació de la interpellació que ha motivat la present Moció, quan en el darrer torn el conseller va fer algunes afirmacions com a mínim qüestionables.

El president

Pari un moment. Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci, perquè el diputat intervinent pugui ser escoltat per tothom.

El Sr. Tugues i Boliart

Quan jo reclamava al conseller que l'Administració intervingués en la crisi derivada del preu del porcí, ell intentava ridiculitzar aquesta demanda dient: «Si sobren garrins, que els compri l'Administració. Si sobren cafès, que el compri l'Administració. Si sobren pisos, que els compri l'Administració.» Afirmacions com aquestes no les pot fer ningú que es dediqui a la cosa pública, i menys que ningú un conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Perquè, si no, voldrà dir que no ha entès que està al capdavant d'un departament que no tracta o gestiona únicament un sector productiu, i com a tal intenta guanyar-se la vida amb el seu producte, sinó que gestiona un sector productiu que alhora té una funció social més que evident, acceptada aquí i fora d'aquí per tothom i que, per tant, necessita i mereix l'atenció i el suport de l'Administració, perquè atenció i suport és el que tenen els pagesos i ramaders del conjunt dels països de la Unió Europea.

El reequilibri territorial, la voluntat de fixar els pagesos al territori ajudant a fer viables les seves explotacions i fer-les atractives per als seus fills, evitar el despoblament del món rural, etcètera, són funcions que depassen l'àmbit estrictament productiu i que fan que ara mateix nosaltres reclamem que l'Administració intervingui en el sector; que hi intervingui de la mateixa manera que va intervenir durant la pesta porcina, gastant-se milers de milions per superar aquella situació. Per tant, la comparació del sector porcí amb el sector immobiliari em va semblar especialment desafortunada i, ja que en aquell moment no vaig tenir ocasió de dir-ho, ho dic ara i així queda escrit.

També vull dir una altra cosa: quan passa alguna desgràcia o, sense cap desgràcia, algun fet transcendent, sempre hi ha algú que recorda que ell ja ho havia previst i avisat, i el conseller fa una cosa similar. Diu en la seva intervenció que ell durant un discurs que va fer a la fira de Sant Miquel de l'any passat ja ho havia advertit, i és cert que durant la fira el conseller va fer aquesta predicció; però d'aquí a passar per guru o endevinar-hi un tret llarg. Per la fira de Sant Miquel, el setembre del 98, el porc anava ja a 110 pessetes i en franca

davallada, i que s'acostaven temps difícils ho deia el conseller i ho deia tothom.

Repassem, en canvi, què deia el conseller un any abans, el setembre del 97, en plena problemàtica de pesta porcina clàssica, però quan el preu del porc anava a 210 pessetes. 18 de setembre del 97, diari de sessions del Senat, versió original: «Si España supera la crisis de la PPC —yo creo que estamos en el buen camino—, las perspectivas del sector del porcino en los próximos meses son excepcionalmente buenas.» Unes ratlles més avall: «Luego, el sector del porcino tiene ante sí unas perspectivas muy positivas en el sentido de que se ha reducido notablemente la cabaña ganadera en toda la Comunidad Económica Europea y no ha afectado excesivamente al consumo, por lo cual, repito, creo que las perspectivas del sector son muy positivas.» I dos minuts de discurs més endavant: «Para el conjunto del sector la problemática de la peste, aunque parezca una barbaridad decirlo, ha sido positiva, porque el precio del cerdo se mantiene muy alto, sobre las 300 pesetas canal, y las perspectivas de futuro inmediato son de precios elevados.» Des que el conseller va fer aquestes prediccions el preu del porc no ha fet més que baixar.

I és cert que durant la pesta hi va haver ramaders que van guanyar molts diners, i encara hi va haver una cosa pitjor i espero que no motivada per l'eufòria i les prediccions del conseller, i va ser la inversió estrictament especulativa en granges de porcí de persones que no havien vist mai un porc en la seva vida, excepte en la seva versió finalista del pernil o del fuet, però que en canvi van pensar, com el conseller, que era un bon sector per fer diners amb facilitat. I se'm dirà que el mercat és lliure i que tothom pot destinar els diners a allò que consideri més productiu, i és cert, però també és cert que l'Administració té l'obligació, si ens creiem realment allò de la funció social de la pagesia, de recolzar aquell que fa aquesta funció discriminant-lo positivament respecte al que s'ho mira des d'una vessant estrictament especulativa.

I la Moció que presentem té en essència aquesta motivació. De fet, els quatre primers punts són peticions de qüestions puntuals i conjunturals derivades de l'actual situació de crisi, tot i que des de la interpellació —ara fa un mes— el preu del porc ha passat de les 90 pessetes a les 126, malgrat la baixada de l'última setmana. Tot i això, continua a uns preus per sota el preu de cost i, per tant, aquestes mesures presentades l'11 de febrer continuen de plena actualitat. Pel que fa als crèdits, és cert que la línia està oberta, però la rapidesa amb què s'aproven i s'atorguen és francament millorable. De fet, en aquests moments alguns pagesos acaben de rebre els crèdits concedits i aprovats per a la PPC, per tant, amb molts mesos de retard, motivats moltes vegades per la presència i exigència d'excessives traves burocràtiques. La urgència que reclamem, doncs, està més que justificada, precisant que quan parlem en aquest primer punt de ramaders, ens estem referint als del sector porcí. Dins del context de la Moció s'entén clarament, però probablement fóra convenient introduir, com a esmena tècnica, una precisió en aquest sentit.

El segon punt, la promoció del consum dels productes derivats del porc, creiem que també és necessari tot i

que és cert que l'Administració ha fet alguna cosa al respecte. Demanem, en tot cas, que es continuïn fent i es potenciïn aquestes actuacions.

El tercer punt pot semblar que escapa a les funcions de l'Administració: reclamem que es facin les gestions pertinents per tal que el preu final al consumidor dels productes derivats del porc estigui en relació amb el preu de l'animal. I això l'Administració ho pot fer; jo diria que té l'obligació moral de fer-ho; fins i tot ho pot fer al marge que es presenti o s'aprovi o no s'aprovi aquest punt de la Moció; són aquelles gestions que no cal que surtin als diaris, que es poden fer d'una manera discreta però que, en canvi, poden tenir resultats efectius. Si ho ha fet algun sindicat agrari, la Unió de Pagesos, i en algun cas n'ha tret algun resultat positiu, si ho fes l'Administració, segur que el resultat encara fóra més apreciable.

Pel que fa al quart punt, el referent a les gestions davant del Govern central per aconseguir determinats beneficis fiscals d'IRPF i IVA, després de la presentació de la Moció hi ha hagut novetats satisfactòries sobre aquesta qüestió en deixar el Govern central els mòduls de l'IRPF a uns nivells pràcticament simbòlics. De tota manera, el retorn de l'IVA per a aquells ramaders que haguessin reclamat la seva devolució d'una manera més ràpida del que és habitual fer, ajudaria ramaders que estan en una situació precària, i, per tant, insistim per aquesta banda.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I, finalment, el cinquè punt no té una voluntat conjuntural, sinó estructural: reclamem que l'Administració, amb la participació del sector, elabori un pla d'ordenació del sector ramader que fomenti la petita i mitjana empresa i el cercle tancat, considerant alguns aspectes que relacionem que ni són exhaustius –i, per tant, n'hi pot haver molts d'altres–, i en tot cas poden ser discutits i millorats. Nosaltres parlem i reclamem la potenciació de les granges de mares; la limitació de les dimensions de les granges, limitació que hauria d'afectar el conjunt de l'Estat i de la Unió Europea –i aquí s'ha de demostrar també la capacitat d'influència del Govern i de la seva coalició que li dóna suport–; la incentivació de la comercialització dels productes o el control dels purins. Per cert, la limitació de les dimensions hauria d'anar acompanyada d'una certa sensibilitat sobre quin model volem afavorir. I en aquest sentit, la subvenció de 900 milions, que va aprovar inicialment el ministre d'Indústria espanyol a unes macrogranges, a banda de ser il·legal, em sembla immoral i, sense pal·liatius, escandalosa.

En qualsevol cas, crec que és hora –i no perquè ara hi hagi crisi, sinó perquè ja fa anys que s'havia d'haver fet– d'ordenar el sector de la manera que convingui al conjunt el país i no deixar-lo a les lleis sovint irracionals i insolidàries del lliure mercat. En aquests moments de crisi perden diners els petits ramaders, els mitjans i els grans. I els grans, com és natural, en perden més que els petits, però els grans sempre tenen més possibilitats de superar les crisis que els petits, i no són

els grans els que fixen la gent al territori, els qui garanteixen el reequilibri territorial, els qui eviten el despolament del món rural. Si l'Administració no actua, el sector es reconverirà, però serà una reconversió salvatge, insolidària. La reconversió s'ha de pactar i s'ha de racionalitzar; i per això reclamem aquest pla d'ordenació, i per això reclamem el seu suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benet Tugues. A aquesta Moció hi ha presentada una esmena de substitució pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula per presentar-la el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de res voldria donar dues dades per recordar als diputats i diputades que no estem parlant de qüestions anecdòtiques per al país, perquè a vegades es fa la broma: «...i ara parlen dels porcs». Parlar dels porcs significa parlar del 43% de la producció final ramadera de Catalunya i significa parlar del 26% del conjunt de la producció agrícola i ramadera i pesquera de Catalunya; per tant, és parlar del sector més important de l'economia a Catalunya, del sector primari. Per tant, és un tema que no és en absolut anecdòtic i que al nostre Grup el preocupa d'una manera molt important; el preocupa sobretot perquè estem a un lloc fruit del que en el seu dia vam denunciar. La crisi de la pesta porcina clàssica recent va comportar una reestructuració del mercat, de la producció i de la comercialització del porcí, i aquesta reestructuració, evidentment, feta a l'estil salvatge –com deia, com recordava molt bé el diputat senyor Benet Tugues–, ha portat uns problemes, la majoria d'aquests problemes per als petits i els mitjans productors, molts indefensos davant d'aquesta situació actual de crisi de preus, de perdre diners; com més porcs es produeixen, més diners es perden. I això, encara que sigui cert que en certs moments han pogut guanyar molts de diners; ara no sols no en guanyen, sinó que en perden cada dia que passa pel que costa d'engreixar i pel que costa de mantenir-los i pel que després cobren quan els venen. Per tant, d'acord amb la interpellació del Grup Mixt, d'acord també amb el seu contingut.

El nostre Grup ja va presentar fa bastants dies –crec que fins i tot la vam presentar el 29 de gener– una proposició no de llei que anava a tocar pràcticament els mateixos temes que la Moció aquesta de què estem parlant. He de dir que no vam tenir temps, per raons diverses, de fer esmenes de detall, i per això vam introduir la nostra Proposició no de llei en forma d'esmena de substitució, perquè a més creiem que en algunes coses..., una proposició no de llei es fa amb més temps, amb més calma, no les vint-i-quatre hores que té entre la substanciació de la interpellació i la moció subsequent, i algunes coses jo crec que fins i tot algunes esmenes tècniques, com a mínim, s'haurien d'introduir perquè, si en el text actual proposat pel Grup Mixt diem

que «el Parlament insta el Govern a facilitar als ramaders» –punt primer– «amb la urgència que la situació requereix crèdits a baix interès...», els ramaders són tots; no el 46%, sinó tots els ramaders. Llavors seria el sector de l'oví, el sector del vacum..., i s'entén que, com que estem parlant del sector porcí, en alguna esmena tècnica hauríem de dir «als ramaders del sector porcí». És una de les qüestions que jo suposo que, com a esmena tècnica, es podria assumir.

La resta de temes, el nostre Grup els havíem plantejat, potser també especificant més algunes coses, perquè..., un pla d'ordenació del sector ramader, no perquè desconfiem del Grup proponent, sinó que en tot cas desconfiem del Govern que interpreta les resolucions i que els agrada l'ambigüitat per després usar-la de la manera que més els convé. Per exemple, si diu: «potenciació de les granges de mares», una mesura d'ordenació, són capaçes de dir després que «hem complert amb aquesta resolució del Parlament perquè hem potenciat dues granges de mares al territori». I aquesta és una realitat a què ens tenen acostumats, lamentablement –i ahir n'eren exemples les resolucions del debat d'incendis–, el Govern.

Per tant, les nostres propostes anaven encaminades o van encaminades a concretar molt més algunes de les propostes: estem d'acord en allò dels crèdits, estem d'acord en allò de la promoció del consum dels productes, estem d'acord que s'han d'arbitrar mesures de manera que el preu final al consumidor ha d'estar en relació amb el preu del productor, amb el preu que cobra el productor; no pot ser que el productor cobri a 100 pessetes i al mercat estigui al mateix preu que quan estava a 200; per tant, està claríssim que algun mecanisme s'ha d'arbitrar. I afegíem algunes coses, també d'acord amb els beneficis fiscals, com és el tema de la moratòria per a noves construccions de granges d'engreix i fins i tot de mares per a la situació en què estem, que segurament només poden absorbir noves granges aquelles grans empreses que es poden permetre el luxe –estes sí– de perdre molts de milions durant uns mesos perquè després en guanyaran molts més als mesos següents, quan s'haurà fet l'aclarida aquesta salvatge del sector. I estàvem plantejant que precisament, amb aquesta voluntat de contribuir a la defensa de l'explotació familiar agrària, algunes de les mesures eren especificar clarament el tema d'ordenar la producció porcina evitant la superproducció, impulsant de forma clara i decidida les petites i mitjanes explotacions, reduir les grans concentracions. És a dir, són ja mesures molt específiques que nosaltres estàvem plantejant. I diríem també: fomentar el cooperativisme i l'associacionisme, és a dir, fomentar que les grans explotacions siguin fruit de l'associació voluntària entre els petits i els mitjans productors, de manera que tant en l'apartat de producció com en l'apartat tan important de comercialització tinguin més control i puguin dependre menys d'aquelles grans empreses que en aquests moments són mestresses i senyores del mercat.

I, finalment, també, plantejàvem algunes gestions que dèiem, com que no són competència de la Generalitat i tampoc no són competència de l'Estat, modificar algunes de les normatives..., no modificar, sinó fer apli-

car algunes normatives de la Unió Europea que ara com ara no vol aplicar la Unió Europea perquè ja li va bé també tot aquest funcionament actual, i llavors plantejàvem l'aplicació de les mesures d'intervenció sobre els mercats, l'establiment d'un sistema de comptes d'intervenció del porc d'engreix destinant-lo a l'ajuda alimentària internacional –en alguns moments estem dient que som molt solidaris i som capaços de sacrificar porcs de la manera més absurda que es pugui entendre des d'un plantejament col·lectiu–, i també un sistema de compte d'intervenció pública per als petits garrins, de manera que no arribessin als preus irrisoris que en aquests moments, en aquestes setmanes passades, s'ha arribat a produir.

Jo no hi entraria més perquè crec que, de tota manera, aquesta Proposició no de llei nostra s'haurà de discutir a la Comissió d'Agricultura, quan li correspongui per a la seua tramitació i, en tot cas, diria al senyor Benet Tugues que, si la resta de grups voten favorablement aquesta proposta d'ells, tot i que hem dit que entenem que és una mica genèrica i que dóna massa marge de maniobra al Govern per a interpretar quin és l'abast de les propostes que vostès fan, no li demanaríem que ens l'acceptés, la retiràrem, vostè no tindria per què dir que no l'accepta, i tornàrem a discutir el tema aquest quan toqui, com he dit, a la Comissió d'Agricultura.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Gimeno. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes, per fixar llur posició. El senyor Jordi Ausàs demana la paraula. La té, sí, sí.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant, per posicionar-nos respecte a aquesta Moció, una moció sobre la ramaderia, que presenta el Grup Mixt en aquest Ple, i que és una moció subsegüent a la interpellació substanciada en la darrera sessió plenària; una moció que té com a objectiu implicar més l'Administració en la salvaguarda, en la protecció de la ramaderia catalana i, en aquest cas, de manera molt particular, de manera molt concreta, del sector porcí, i en la defensa també de l'explotació familiar agrària, de l'empresa familiar agrària com a model, com a eix vertebrador, com a nervi del sector primari català.

Coincidim, doncs, en el contingut expressat en la interpellació pel diputat Benet Tugues, una interpellació que ha donat lloc a aquesta Moció, com he dit, en el sentit d'apostar perquè les actuacions del Govern de la Generalitat vagin en la línia de donar suport i de garantir el paper de l'explotació familiar agrària.

De fet, l'Administració catalana ja ha intervingut en nombroses, en altres ocasions, almenys, en un sector tan important per a la ramaderia del nostre país com és el sector porcí. De fet, ja ho ha dit el diputat proponent de la Moció, com a conseqüència de la declaració de la pesta porcina clàssica, el Govern va comportar la participació de les administracions del Govern de la Generalitat, del Govern de l'Estat, i també de l'Administració europea.

7718

La declaració de la pesta porcina clàssica a les comarques de Lleida va provocar, efectivament, que hi hagués unes granges, uns productors, uns guanyadors i uns perdedors en aquesta crisi, i on es van posar de manifest, també, una vegada més, els dos models existents en el sector porcí: el model de les grans empreses integradores, i el model, també, que nosaltres entenem que cal preservar, que cal defensar, que cal protegir, i que cal mantenir, que és el de l'explotació familiar agrària i les granges de cercle tancat.

El contingut de la Moció fa unes propostes graduals de suport al sector porcí català; unes més a curt termini i de caràcter també més immediat, i unes altres més a llarg termini i que precisen, entenc, un acord parlamentari, i, segurament, la modificació d'un text legislatiu. En el camp més immediat, però també més general, és cert, se'ns proposa de facilitar als ramaders –amb la urgència que la situació greu, actual, requereix– crèdits de baix interès, promocionar el consum dels productes derivats del porc, i que el Govern faci les corresponents gestions, les gestions que facin falta per tal d'equiparar els preus dels productes que es deriven del porc amb els preus de l'animal, i que faci també gestions davant del Govern espanyol per tal que aquest Govern pugui concedir beneficis fiscals als ramaders afectats per aquesta crisi del sector porcí. Propostes, aquestes, que queden recollides a la Moció del Grup Mixt, que, com he dit, tenen un caràcter molt general, però que, com és obvi, el nostre Grup hi donaria suport decidit. Tot i que entenc també que seria desitjable un text transaccional amb l'esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, perquè entenem que, si més no en alguns punts, aquesta esmena de substitució del Grup d'Iniciativa per Catalunya pot ser més detallada i pot ser també més precisa que el mateix text de la Moció.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El cinquè punt de la Moció que presenta el Grup Mixt té un caràcter més ampli que la resta de punts, i proposa un pla d'ordenació del sector porcí, una ordenació que el nostre país necessita de manera urgent, que el sector primari necessita de manera urgent, doncs, que quedin establertes, per exemple, les dimensions de les granges, les distàncies que hi ha d'haver entre una granja i una altra, el radi de separació, etcètera. En aquest sentit, i ja per acabar, recordar que el nostre Grup –igual com altres grups d'aquesta cambra– ha reclamat una nova llei d'integració del sector porcí, que vingui a endreçar la situació actual, i amb més raó encara després de la reconversió traumàtica que va comportar o que es va originar després de la declaració de pesta porcina clàssica a les comarques de Lleida.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular té la paraula el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostès saben, tractem un problema molt conegut per tots vostès; l'abast no és solament de la comunitat autònoma, sinó que l'abast és a nivell de la Unió Europea, i es produeix, com vostès saben, per un augment ràpid del cens dels animals aquests, del porquí, i al mateix temps això produeix una baixada del preu, raó per la qual s'ensorra, en part, aquest sector.

Jo, abans de continuar, voldria respondre un apunt que ha fet l'il·lustre diputat senyor Benet Tugues, quan ha parlat d'uns ajuts «immorals», segons ell, per part del Ministeri d'Indústria.

Bé, jo crec que a l'hora de parlar d'ajuts s'ha d'anar amb molt de compte, perquè tothom tracta d'estirar cap a la seva comunitat autònoma, cap al seu sector, el màxim d'ajuts possibles, i vinguin d'on vinguin, sempre són magnífics. Per tant, jo crec que en això es podria dir que el que estigui lliure de pecat, que tiri la primera pedra. Però és que, a més, jo em suposo que vostè també es referia a l'ajut d'una sèrie de milions de pessetes –em sembla que eren 900– per part del Ministeri d'Indústria a una sèrie d'indústries del porquí a una altra comunitat autònoma. Com vostè sap, aquesta ajuda no s'ha portat a terme, i, com vostè també podrà endevinar, totes les ajudes, tant per part de l'Administració central com també per part de les administracions autonòmiques, jo crec que tenen un temps determinat i tenen unes circumstàncies determinades. En aquestes circumstàncies, per descomptat, mai s'hauria donat un ajut a una indústria que pertany a un sector que vostè ja sap que està immersit en una problemàtica molt greu. I «greu» ho dic amb molt de sentiment, donat que sóc diputat d'una circumscripció, que és Lleida, que, com vostè sap, pateix més que cap aquests mals temps per a aquest sector.

Bé, nosaltres, jo voldria dir que el nostre Grup es posicionarà de forma positiva en els cinc punts. Creiem que són cinc punts assumibles; creiem que són, a més, uns cinc punts que expressen d'una forma o d'una altra un cert interès, una preocupació, que és la que tenim tots, per aquest sector i l'estat actual que està travessant. Per tant, nosaltres hi donarem lo vot favorable.

L'últim punt fa referència a un pla d'ordenació del sector ramader; nosaltres creiem que des de l'Administració autonòmica això s'ha d'impulsar, i anant cap endarrere voldria fer menció –que és en el que acabaré fent més èmfasi, posant més èmfasi– del punt quart, ja que tracta de l'IRPF i de l'IVA, que són impostos de l'Administració central. Tota la resta, tot el que fa referència a facilitar als ramaders amb urgència crèdits de baix interès, també hi faré referència, pel que fa a l'Administració central, a promocionar el consum, també; però, de totes formes, nosaltres som coneixedors de tots los acords que l'Administració autonòmica, en aquest moment, duu a terme amb els gremis i amb el mateix sector, per tal de potenciar el producte i, per tant, com que després ja parlarà el representant del Grup, que en aquest moment està en el Govern de l'Administració autonòmica, jo faria més referència a la forma com ha encarat el problema l'Administració central.

Des de l'Administració central s'ha arribat a un acord que inclou la implantació d'una línia de crèdit als ramaders per part de les entitats financeres, amb un import global de 10.000 milions de pessetes. I aquest import serà cedit a aquestes institucions financeres per l'Institut de Crèdit Oficial a preu de Mibor més 0,5. Com vostè sap, amb aquestes ajudes s'ha d'anar amb compte, com vostès saben, senyores i senyors diputats, s'ha d'anar amb compte de donar una ajuda, entre cometes, d'una forma «indirecta», per no rebre alguna penalització de la Comunitat Econòmica Europea, que no està d'acord amb un tipus d'ajuda directa.

Un altre tipus de mesura, des de l'Administració central, seria l'ajornament —és interessant, aquesta mesura— durant un període llarg, del pagament de les quotes de la Seguretat Social i del seu fraccionament durant cinc anys. Jo crec que aquesta mesura pot ajudar també a impulsar el sector.

Així mateix, es reajustaran els mòduls de les activitats del porcí intensiu acollides al règim d'estimació objectiva de l'IRPF, per adequar-los a la realitat econòmica de les explotacions durant l'any 1998. En aquest sentit voldria llegir parcialment una part del *Boletín Oficial del Estado* del Ministerio de Economía y Hacienda, l'Ordre 4408, *Orden* del 10 de febrer de 1999. «Orden de 10 de Febrero de 1999, por la que se reduce el índice de rendimiento neto aplicable en 1998 a las actividades ganaderas de explotación de ganado porcino de carne y de ganado porcino de cría, y se prorroga para 1998 lo dispuesto en el apartado tercero de la Orden de 11 de Mayo de 1998.» Bé, això ve a dir, diu: «En su virtud, el Ministerio ha dispuesto que el índice de rendimiento neto aplicable a la actividad ganadera de explotación del ganado porcino de carne será, en 1998, de 0,05.» Abans era del 0,013. Per altra banda «el índice de rendimiento neto aplicado a la actividad ganadera de explotación de ganado porcino de cría será en 1998 del 0,05», i abans era del 0,032. Això ho dic a compte del que expressa el punt quart sobre fer gestions davant del Govern central per tal que concedeixin beneficis fiscals.

Cal significar, com deia abans, que tot l'establiment d'aquestes mesures per compensar la renda als ramaders tindria la consideració d'ajuda d'Estat, que és incompatible amb el Mercat Comú, segons diuen los articles 92 i 93 del Tractat. Per tant, tot això se porta d'una forma, diguéssim, indirecta.

També voldria fer esment que la Comissió de la Unió Europea, amb la representació influïda per l'Administració del Govern central, va donar suport a ajudes destinades a finançar l'emmagatzemament privat, així com un pla d'ajuda alimentària a Rússia, que ara s'està tractant que s'augmenti, amb la qual cosa es contempla un enviament de 100.000 tones de carn porcina. Es tracta que, en lloc de 100.000 ja fossin 200.000, i, a més, una proposta de l'Estat és que de la mateixa forma com s'està ajudant Rússia en aquest sentit, que també es faci el mateix amb Sud-amèrica, tenint en compte que han patit l'huracà Mitch, que ha causat, com vostès saben, molts mals.

Per tant, les propostes espanyoles presentades en l'últim Comitè de Gestió de la Unió Europea del passat

mes de febrer s'assenten, a més, també, en uns altres aspectes, per exemple: sollicitud de la inclusió dels embotits curats en les restitucions a les exportacions a Rússia i als països de Sud-amèrica; establiment d'una prima de reducció dels pesos dels canals; compra per la intervenció, o ajuda a l'emmagatzemament privat dels canals de garrins; campanya comunitària de promoció del consum, i ampliació de 200.000 tones de l'ajuda alimentària a Rússia, com abans he fet menció.

Totes aquestes propostes compten amb el suport explícit de la Comissió de seguiment creada per a l'anàlisi de la situació i evolució del sector porcí, integrada pel Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, i organitzacions representatives del sector, així com el de la Conferència Sectorial celebrada en la seu del MAPA —Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació— el passat 12 de febrer.

Bé, nosaltres, ja he dit en un principi que donaríem el suport, votaríem positivament aquests cinc punts, més des de la preocupació d'aquest diputat que els parla —que, com deia abans, és de la circumscripció de Lleida—, però sí que caldria, de totes formes, aclarir que el punt quart, que fa referència als beneficis fiscals, nosaltres lo votem positivament perquè creiem que en definitiva ja està complert. Tot és millorable, com per exemple fa menció a l'IVA, amb un retorn ràpid de l'IVA, que és qüestió d'agilitar més aquest retorn; creiem que tot és millorable, però creiem que en la qüestió de beneficis fiscals ja s'està fent molt, encara que tot sigui, com deia abans, millorable.

Bé, nosaltres desitgem que totes aquestes mesures es portin a terme amb èxit, millorin tot aquest sector i, per tant, vegem retornar tot aquest sector del porcí als nivells en què estava abans.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Aige i Sánchez

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta, que veig que ho fa des de l'escó.

El Sr. Vilalta i Oliva

Sí, senyor president, des de l'escó mateix, si m'ho permet. Senyor president, senyores i senyors diputats, jo no insistiré en la importància que té el sector porcí per a l'economia agrària catalana, i en general per a l'economia catalana. Ho han fet altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula i en percentatges han assenyalat el que significa la producció del sector porcí respecte a la producció final agrària. Queda clar, doncs, que és un sector que podem considerar estratègic de l'economia catalana i que, per tant, qualsevol circumstància negativa que l'afecti ens afecta molt negativament a tots pels efectes econòmics que indueix en el

7720

conjunt de l'economia. I d'una manera molt especial perquè les explotacions ramaderes s'ubiquen aquí a Catalunya, en molt bona part, en aquell tram d'explotacions que podem considerar explotacions familiars agràries. A Catalunya també hi ha grans explotacions, però hi ha sobretot una estructura d'empresa familiar agrària que conté en general un segment de producció ramadera i, en molts casos, de producció porcina. I per tant, la desestabilització d'aquest sector és no solament una desestabilització en general del sector agrari, sí d'una manera concreta i específica d'una bona part de les explotacions agràries que vertebraven el teixit agrari català. I per tant, és un tema extremament important, més enllà fins i tot de les xifres econòmiques, per l'impacte que té des del punt de vista social.

Per tant, ens sembla molt oportuna la interpellació que va realitzar el Grup Mixt. El Grup socialista en té una en curs, que decaurà o es mantindrà en funció de com evolucionin les coses. I em sembla molt oportuna la Moció que proposa el Grup Mixt avui. També em semblava bé l'esmena que proposava a aquesta Moció el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; era d'alguna manera una concreció major dels cinc punts que conté la Moció del Grup Mixt. Per tant, d'entrada, nosaltres recolzarem aquesta Moció, de la mateixa manera que hauríem recolzat també l'esmena si s'hagués mantingut en curs.

Alguns diputats han assenyalat, el mateix proponent ha assenyalat, i després el portaveu del Grup Popular ara s'hi ha referit amb molta més extensió, que alguns dels punts de la Moció estan en tràmit de compliment. Efectivament, s'han habilitat crèdits, s'ha habilitat una línia de crèdits aquí a Catalunya i en el conjunt de l'Estat per poder ajudar aquestes explotacions ramaderes a fer front a l'impacte econòmic que els representa. I també des del Govern central s'han posat en marxa una sèrie de mecanismes tendents a beneficiar les implicacions fiscals que tenen més clarament aquesta davallada de preus en el sector del porcí. Per tant, les mesures que afectarien els punts 1 i 4, que són les referents a línies de crèdit i a mesures fiscals, estan en curs de compliment, ens sembla bé i el que cal és insistir perquè arribin a bon port, finalment.

De les cinc propostes que fa el Grup Mixt, de tota manera, a nosaltres ens sembla important insistir en la cinquena. S'assenyalava abans que el problema es produeix en aquest moment, es presenta en aquest moment perquè, com a conseqüència de la reducció de l'oferta que va significar la situació de pesta porcina que vam viure fa uns mesos, es va incentivar la producció, i en un moment en què han millorat moltíssim no solament les tècniques genètiques, sinó també les tècniques de gestió, ha arribat al mercat una superproducció molt gran que ha ensorrat els preus. Aquesta és bàsicament la causa del problema. Com s'hi fa front? Home, evidentment, estem en un mercat obert, un mercat que va molt més enllà de Catalunya i d'Espanya. Estem en un mercat europeu i és difícil posar restriccions si les restriccions no s'imposen d'una forma general a tot el conjunt de la Unió Europea. Per tant, produir mesures, determinades mesures restrictives aquí a Catalunya i no fer-ho a la resta d'Espanya o no fer-ho a la resta

d'Europa, és realment utòpic pensar que produirien efectes per si mateixes.

Per tant, jo crec que estem en una d'aquelles situacions en què caldria integrar posicions. I aquest és el suggeriment específic que fa el Grup Socialista respecte al cinquè punt de la Moció del Grup Mixt. Cal anar efectivament a un pla de reordenació del sector porcí, però en la mesura del possible cal que les posicions i que les decisions s'integrin des de baix cap a dalt. Vull dir que cal que aquí a Catalunya clarifiquem les nostres pròpies posicions, les de tots, i en aquest cas a l'entorn de la Conselleria, per tant, prenent la Conselleria i el Govern com aquell que ha de transmetre al conjunt de l'Estat quina és la posició del conjunt del sector i de les forces polítiques d'aquí a Catalunya, per integrar aquestes mateixes posicions en el conjunt de l'Estat a través de la Conferència sectorial, que ja s'ha reunit aquests dies passats però que convindria que es tornés a reunir, perquè la ministra porti a Brussel·les la necessitat d'actuar en el conjunt del sector porcí de la Unió Europea. Si no es fa així –si no es fa així–, els preus no es podran estabilitzar, perquè l'oferta no podrà reduir-se d'una manera coherent en el conjunt del mercat de la Unió Europea, que és en definitiva del que es tracta. Quan aquí es parla d'introduir situacions de moratòria –que nosaltres compartim en la seva conveniència–, és obvi que introduir una moratòria en la construcció de granges només a Catalunya, perquè aquestes granges es puguin construir en els Monegros, al costat mateix de Catalunya, i després els seus productes, les seves produccions afectin al mercat català, no produirà els efectes que volem.

Parlem d'una situació gravíssima de crisi, i avui els mitjans de comunicació de Lleida es fan ressò que ahir agents del Departament d'Agricultura i la Guàrdia Civil van haver d'intervenir a la Jonquera un carregament de 1.500 garrins procedents d'Holanda en males condicions sanitàries, i van haver de ser sacrificats a la frontera mateix. És a dir, parlem de sobreproducció, parlem de caiguda dels preus com a conseqüència d'aquesta sobreproducció, i en canvi, i al mateix temps, i simultàniament, s'importen garrins d'Holanda –una altra vegada– i en males condicions sanitàries, com aquest sacrifici que es va haver de produir ahir demostra. Doncs, és evident que si no integrem les posicions i no s'actua de manera coherent en el conjunt de la Unió només posarem pegats i el problema no es resoldrà.

S'ha alludit abans també a la utilització de recursos dels fons miners, de les àrees de reconversió minera destinats a la construcció de macrogranges, segons s'ha sabut ara, a través de subvencions del Ministeri d'Indústria. Bé, el Ministeri d'Indústria ja ha anunciat que precisament perquè el Ministeri d'Agricultura hi ha posat fortes objeccions això no tirarà endavant. Però, és clar, és un altre despropòsit en la línia que apuntava abans; és a dir, estem en una situació de sobreproducció i en canvi entren en escena macrogranges de milers de caps de bestiar, en aquest cas subvencionades –aquesta no és la qüestió que vingui al cas en aquest moment– a través de fons procedents de les zones mineres en reconversió. És igual els fons amb els quals es subvencionen. El que

és cert és que en una situació de sobreproducció i, per tant, d'increment excessiu de l'oferta, construint macrogranges que tenen més un caràcter industrial que estrictament agrari per a produir milers de caps de bestiar, és evident que encara dificultem més la situació de mercat.

Algú alludia abans a la retirada de carn que s'havia produït aquestes setmanes passades per intentar encongir l'oferta. Bé, el cert és que aquesta carn emmagatzemada amb fons de la Unió Europea comença a sortir ja al mercat en aquests moments i, per tant, cal preveure que aquesta oferta de producte o aquest increment de l'oferta encara es produirà en major mesura a mesura que aquesta carn vagi sortint al mercat, com ha començat a succeir.

Per tant, a mi em sembla que aquest pla de reordenació és absolutament necessari i que aquest pla hauria d'integrar la posició de Catalunya, la posició del conjunt de les comunitats autònomes en el marc estatal i, si és possible, el pla de reordenació hauria de ser en el conjunt de la Unió Europea si volem que sigui efectiu. La Moció no va tan enllà per a detallar-lo, però sí que apunta la necessitat de treballar en la línia d'elaborar un pla de reordenació que permeti aquests objectius amb els quals nosaltres coincidiríem absolutament, i per tant votarem a favor de la Moció que se'n proposa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Senyores diputades, senyors diputats (*remor de veus*), bé, crec que el debat de la interpellació, enriquit per aportacions d'avui, deixa clar el coneixement que aquesta cambra té del sector porcí no a Catalunya, sinó a nivell d'Europa, en aquests moments.

Quant al Grup proponent i a l'il·lustre diputat senyor Benet Tugues, va quedar de manifest en la interpellació, i sobretot en el mateix *Diari de Sessions*, quan el conseller en la seva primera frase, en resposta a la seva interpellació, li diu: «És que quasi no sé què dir-li, perquè estem cent per cent d'acord.» Avui semblava, amb la intervenció del senyor Tugues, que hi havia alguns temes de desacord de la resposta segona del conseller, que no hi vull entrar perquè suposo que discutir què passa amb els estocs immobiliaris o els estocs de cotxes o els estocs d'altres productes, si el mercat els regula o no, avui no ve al cas i potser ens faríem més savis que rics en la discussió. Però sí que és evident que molts sectors s'autoregulen sobre la demanda i l'excés de producció.

El cas del porcí, relacionat cada vegada menys, per desgràcia, amb el tema d'implantació de la gent en el territori, perquè les grans productores són grans empreses i moltes vegades allunyades del tema propi agrari. Vull dir, l'empresa agrària familiar tradicional sí que

tenia el camp i la granja, però cada vegada més els sectors importants, i que a vegades han produït un excés de producció, han vingut no d'aquest sector, de l'empresa familiar agrària, sinó d'una espècie de multinacionals ja del sector porcí, que algunes d'elles són catalanes.

Bé, en tot cas, jo crec que sí que es va constatar una diagnosi coincident entre el Govern i el Grup interpellant i que al final de la seva intervenció l'il·lustre diputat senyor Benet Tugues deia: «Doncs esperem que, si som tan coincidents, quan proposi en coherència amb la intervenció meva d'avui la Moció, doncs, tingui el suport no tan sols del Govern sinó del Grup que li dona la majoria.» Li avanço que vostè ha sigut congruent amb la presentació de la Moció en la seva intervenció, que va coincidir en l'anàlisi o diagnosi del conseller, que algun altre diputat que m'ha antecedit en l'ús de la paraula ha fet referència que hi ha qüestions que estan endegades en la línia de la Moció que vostè proposa i que no cal enumerar, perquè se n'ha parlat en altres intervencions. Alguna qüestió més complicada i que el Govern hi pot fer alguna cosa, i per tant reunir-se amb el sector, amb la Federació Catalana d'Indústries Càrnies, sobre el cost de la intermediació, no tan sols de la compra i la venda, sinó de l'elaboració, el cost de la industrialització dels productes del porcí, el cost de la mà d'obra, o sigui el valor afegit de la matèria primera fins que arriba al mercat, quina incidència en l'abaratiment de costos quan... arriba al consumidor; que s'han començat a fer reunions, no tan sols amb el gremi de xarcuters, sinó amb la Federació Catalana d'Indústries Càrnies.

Tot i així, he trobat interessantíssima –i l'hem comentat en passadissos, i aquí als mateixos escons amb vostè mateix, senyor Tugues– la reflexió del senyor Vilalta quant al punt cinquè. Interessantíssima perquè qualsevol mesura que pugui fer el Govern en l'àmbit de la seva competència, que és Catalunya, si no està acompanyada a les comunitats autònomes veïnes, a l'Estat o a Europa, el que farem és acabar d'agreujar el sector nostre. Perquè si els altres van produint excés de producció i nosaltres la intentem regular a través d'aquest Pla, és evident que el marc és molt més ampli que Catalunya, i el que sí que ja s'està donant en les relacions que tenen els diferents consellers de les comunitats autònomes amb el MAPA és aquesta reflexió, que es traslladi, també en el si de la Unió Europea, una regulació del sector.

I un tema importantíssim, que el mateix fet, el sacrifici de 1500 garrins, ahir, d'importació continua demostrant que un excés de producció de porcí, no a Catalunya sols, sinó a tota Europa..., però que a Catalunya encara continuen faltant garrins. Per tant, la incidència, la importància de la potenciació de granges de mares o de granges de truges és importantíssim per no haver d'anar a tenir granges de cicle tancat o no haver d'anar a la importació de garrins.

Per tant, la filosofia i la lletra i l'esperit de la Moció corresponen a la voluntat del Govern, corresponen a la diagnosi i a la voluntat del mateix Grup que li dona majoria, i, per tant, senyor Benet Tugues, senyores i

7722

senyors diputats, tindrà el vot positiu del Grup que, en aquests moments, represento.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El diputat senyor Gimeno em demana la paraula consegüentment amb l'oferta que ha fet en la seva intervenció. La té.

El Sr. Gimeno i Sanz

Moltes gràcies, senyor president. Molt breument, per dir que, en nom del consens i vist que coincidim en la lletra, en el contingut, en l'esperit i, per tant, en la interpretació, ens donem per satisfets i retirarem la nostra esmena.

El president

Retirada l'esmena, només procedeix posar a votació la Moció, que és el que fem de manera immediata. Perdó: hi ha una esmena tècnica, en el primer punt de la Moció, que és allà on diu: «Facilitar als ramaders...», afegir-hi: «del sector porcí», que és, realment, una esmena tècnica que clarifica exactament el contingut de la Moció.

Hi ha acord en la incorporació d'aquesta esmena tècnica? Doncs, procedirem a la votació d'aquesta Moció.

Senyores diputades, senyors diputats, iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i dels senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions de les forces de seguretat de l'Estat a Catalunya

Passem al vint-i-quatrè punt i darrer punt de l'ordre del dia d'aquest plenari: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions de les forces de seguretat de l'Estat a Catalunya. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Fidel Lora, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Bé, aquesta Moció és la subsegüent a la interpellació que vam presentar des del Grup Mixt, des d'Esquerra Unida i Alternativa a l'anterior Ple.

Primer, quant als incidents esdevinguts el 14 de gener a la Universitat Autònoma de Barcelona, l'actuació de les forces de seguretat va suposar un atac a la llibertat d'expressió i de manifestació; una actuació desproporcionada davant d'una manifestació de reivindicació per la defensa de la universitat pública davant de la visita del president del Govern espanyol.

Aquestes afirmacions són afirmacions ni del Grup Mixt, ni d'Esquerra Unida i Alternativa, sinó que són afirmacions del mateix claustre de la Universitat Autònoma de Barcelona, que denuncia aquesta actuació de les forces de seguretat i que, per altra banda, situa, reivindica i declara la necessitat que el Parlament de Catalunya es manifesti sobre els fets ocorreguts el 14 de gener a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Per tant, sabent que, durant aquests mesos, s'han fet moltes declaracions polítiques a través dels mitjans de comunicació, doncs, sembla lògic, sembla molt lògic que el Ple del Parlament es pronunciï sobre l'actuació de les forces de seguretat. I aquest –i, concretament, aquest i no cap altre– és l'objectiu del punt primer de la Moció que presentem des del Grup Mixt.

En segon terme, les declaracions del Ministeri de l'Interior al Congrés dels Diputats, al Senat i les diverses declaracions de la delegada del Govern no han representat cap mena d'assumpció de responsabilitats polítiques. Tot al contrari. Primer, es manté la lògica argumental de resposta legítima a grups violents. Fins i tot, es presenten llistes al Congrés dels Diputats. Per part de la delegada de Govern es traslladen, fins i tot, responsabilitats als mateixos grups operatius de la policia, com si la cosa no fos amb ella. No existeix cap tipus de rectificació als operatius pel que fa referència a la previsió, a la coordinació; al contrari: els fets continuen repetint-se. En aquest cas, divendres passat a Cornellà.

I ara –i, això, sí que ho vull ressaltar en el debat d'aquesta Moció– no es tracta de discutir o de posar damunt la taula altres competències o altres actuacions de les policies en diferents administracions. Ara i aquí estem parlant dels fets de l'Autònoma i de l'actuació de les forces de seguretat i de l'actuació de la policia nacional. No estem parlant d'altres fets. I aquest és el contingut de la Moció. Per tant, no val confondre el debat.

Per nosaltres, per Esquerra Unida i Alternativa, assumir responsabilitats és corregir, és canviar. Des del nostre punt de vista, cada dia hi ha més motius per demanar la dimissió de la delegada de Govern.

Però, com que en aquest cas, en funció del Reglament –en funció del Reglament–, en la Moció no es pot contemplar aquesta demanda, nosaltres situem en la Moció una reivindicació, un posicionament que pensem que també és lògic: «El Parlament de Catalunya, com a representant del poble de Catalunya i fent-se ressò de l'opinió d'aquest, insta el Consell Executiu que trameti al Govern de l'Estat la seva protesta per la manca d'assumpció de les responsabilitats polítiques derivades de l'actuació policial.»

En tercer lloc, seria convenient –i també està proposat en la Moció– que la Comissió de Justícia i Seguretat Ciutadana rebés informació de la Junta de Seguretat sobre l'actuació de les forces de seguretat, en el cas de l'Autònoma i en altres casos semblants.

Aquests tres punts són el contingut de la Moció. Primer: declaració de rebuig per l'actuació de les forces de seguretat a la Universitat Autònoma. Dos: deixar cons-

tància de la manca d'assumpció de responsabilitats polítiques. I tres: que la Comissió de Justícia conegui en profunditat els fets.

I ara vull ressaltar algunes qüestions. Primer –i hem de ser-ne conscients i crec que en som–: existeixen sectors de joves amb un alt grau de crispació pel fets de la Universitat Autònoma de Barcelona i pels fets de Cornellà.

Segon: les manifestacions, les denúncies polítiques no passen per casualitat. Hi ha condicions subjectives, de caràcter socioeconòmic, polític i cultural perquè el grau de mobilització sigui present.

Un altre debat i una altra cosa és com s'expressa la mobilització, i tenir present que es podria entrar en una espiral d'una certa conflictivitat, que no és positiva, que no és bona des del punt de vista d'Esquerra Unida i Alternativa. I, per això, fan falta mesures concretes de caràcter polític. Per nosaltres, la primera és assumir les responsabilitats polítiques –la primera.

També –i és important perquè estem parlant de mobilitzacions d'estudiants, de joves, etcètera–, ni als comunistes, en particular, ni a Esquerra Unida i Alternativa, ni penso que a ningú..., des del nostre punt de vista, des del nostre projecte ideològic i polític, no ens interessa un moviment juvenil que estigui basat en violència i en actituds de caràcter marginal; ens interessa un moviment juvenil que, des de la mobilització, des de la defensa dels drets de la joventut i de polítiques de treball, de polítiques socials, de polítiques d'habitatge, es pugui enfrontar a les polítiques conservadores i a les polítiques de dretes i que es pugui confrontar des d'una concepció no marginal, sinó des d'una concepció de majoria, perquè les idees de l'esquerra, encara que no s'expressen en l'electoral, són les idees de la majoria. I això està ben clar: encara que no s'expressa en l'electoral, algun dia ja s'expressarà en l'electoral. (*Remor de veus.*)

Per últim –per últim–, encara que no pot quedar manifestat en la Moció, està clar que, en aquest moment, ha de ser –i és–, si un fa seguiment dels mitjans de comunicació, un objectiu i una reivindicació de tota l'esquerra la dimissió de la delegada de Govern. Nosaltres ho hem dit a la premsa, però ara ho diem aquí: és necessari que la delegada de Govern dimiteixi, i que dimiteixi per manca de previsió, per descoordinació, per actuacions desmesurades i, també, per la no-assumpció de responsabilitats polítiques. I és necessari perquè, cada vegada més, això fa pudor de temps passats, de temps franquistes. I a nosaltres, els comunistes, a l'esquerra i a Esquerra Unida i Alternativa, aquests temps no ens van agradar; vam lluitar contra ells i ho seguirem fent.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades esmenes pel Grup Socialista. Per exposar-les, té la paraula el diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Gràcies, senyor president. Per defensar les esmenes que hem presentat i per posicionar-nos entorn de la Moció que acaba de defensar el senyor Fidel Lora. Jo voldria començar recordant dues obvietats –almenys, per al nostre Grup ho són–: el convenciment profund del dret que assisteix qualsevol ciutadana i ciutadà a expressar-se lliurement, a manifestar-se i a donar la seva opinió en qualsevol lloc i en qualsevol moment.

A la vegada, expressar el nostre respecte i la nostra consideració més profunda per les forces de seguretat –totes–: els mossos d'esquadra, les policies locals i els cossos i forces de seguretat de l'Estat, que són garantia de la nostra llibertat –i ho han de ser– i, de vegades, tenen una feina molt dura, arriscada i no sempre prou agrada.

Per tant, dues afirmacions, d'entrada. I, per continuar, dir dues coses que són el moll de l'os de les nostres esmenes. Entenem que la funció de la policia és, bàsicament, de previsió, d'estar alerta; és, bàsicament, de prevenció, és de conciliació, i, quan no hi ha més remei, de repressió –també de repressió–, però quan s'ha fet tot l'*iter* que he dit abans: previsió, prevenció i intent de conciliació.

Entenem que, en els fets que hem comentat, el que va faltar va ser, justament, la previsió, la prevenció i l'intent de conciliació. I aquest és el problema, aquest és el problema. Quan no hi ha aquesta previsió, prevenció i intent de conciliació, a vegades poden resultar absolutament inevitables excessos. Nosaltres entenem que hi va haver excessos, excessos imputables directament a la manca de previsió i a la manca de prevenció. Per tant, les nostres esmenes van en la direcció de deixar constància d'on està el problema i de no desviar-lo cap on no està.

I la segona esmena és una esmena molt concreta, que, intentant no violentar el Reglament del Parlament, ens permet parlar d'una cosa de què no va parlar el senyor Fidel Lora en la seva Moció, perquè encara no s'havia produït.

Els fets de Cornellà tenen punts d'analogia amb els fets de Bellaterra, per les mateixes raons. Hi ha una diferència: els fets de Bellaterra eren uns fets institucionals, el president del Govern anava a visitar una universitat; a Cornellà, no, a Cornellà era un acte de partit, per més que hi havia un ministre en aquest acte de partit. Doncs, bé, en aquesta reunió de Cornellà no hi va haver previsió, no hi va haver prevenció i no hi va haver intent de conciliació. I l'excés –que hi va ser– va ser probablement inevitable per part del funcionari que va fer ús de la seva arma –probablement inevitable–, perquè es va crear una situació complicada; complicada com la que es podia haver complicat ahir aquí i que va tenir una resposta, per mi exemplar, des del punt de vista dels Mossos d'Esquadra, ahir, al Parlament de Catalunya.

Doncs bé, les nostres esmenes indiquen clarament on està el problema, amb la voluntat que això es transmeti –aquesta protesta ciutadana, com deia ahir el president de la Generalitat– on s'hagi de transmetre, perquè fets com aquests no tornin a produir-se.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una moció que ens sembla oportuna, sobretot a partir que fa ben pocs dies a la Comissió de Justícia d'aquest Parlament no va ser possible perquè els vots del Grup de Convergència i Unió, el vots del Grup Popular, no van fer possible la compareixença, tant de la delegada del Govern com del mateix conseller de Governació. I, a més a més, després d'aquella votació en el si de la Comissió de Justícia, es va produir un altre fet, un episodi que també hem lamentat –ho hem dit públicament–, que van ser els fets recents també de Cornellà.

Per tant, aquest debat ens permet, si més no, confrontar algunes qüestions i alguns aspectes que, de manera coincident amb els fets de l'Autònoma, que eren els que van motivar la interpellació del senyor Lora i que val la pena, en tot cas, de tenir presents.

Mirin, perquè divendres passat a Cornellà es va produir un incident, és un incident que no és un fet aïllat, no és un episodi esporàdic sinó que constitueix un fet ja francament preocupant per la reiteració amb què es van produint fets en què intervenen, de forma decisiva, els cossos de seguretat de l'Estat i, en aquest cas, especialment, el Cuerpo Nacional de Policía. Perquè tots aquests fets tenen una constant; una constant que és l'excés de zel, és la desproporció, i, en definitiva, també és la manca de professionalitat amb què han actuat en molts casos. I, a més a més, amb un record de cara al que és el paper d'una policia en una etapa o en una època, sobretot en aquest país, precisament, més pròpia d'una policia predemocràtica que d'una policia autènticament moderna i autènticament democràtica. Una policia que serveixi, d'una banda, per protegir autènticament el que és el lliure exercici dels drets individuals, inclòs també el dret de qualsevol persona a manifestar-se públicament i al dret a la seva lliure expressió. I, a més a més, fer-ho de manera compatible amb la seguretat ciutadana i amb l'ordre públic, com és natural en qualsevol estat de dret. I a més a més, fer-ho, com deia, amb la deguda proporcionalitat; fer-ho sense arbitrarietat; fer-ho sense cap mena d'abús de poder. I, fins i tot, jo hi afegiria un altre element, una altra exigència, que és la de l'oportunitat, perquè en el cas de l'Autònoma, per exemple, és evident que el senyor Aznar té tot el dret del món a passejar-se i anar on vulgui; evidentment, no només com a ciutadà, sinó com a president del Govern de l'Estat. Això és indiscutible. Però m'hauran de reconèixer que anar, en aquest cas, a un centre universitari, anar a una universitat no és com passejar al vespre a la fresca per la Moncloa. I és evident que, en molt casos –i ho deia l'exrector de l'Autònoma, el senyor Pascual, en un article a *La Vanguardia*– l'oportunitat hi és i n'hi ha molts altres que no hi és.

Com en el cas de Cornellà, per exemple. Vostès saben que és un centre neuràlgic, absolutament important, de contestació, per exemple, a la presència de les empreses de treball temporal, i en què la sola presència de la ministra de Treball podia constituir per a algun col·lectiu –i no vol dir que hi estem d'acord–, però podia constituir una autèntica provocació i, per tant, excitar..., excitar d'una o altra forma els ànims d'aquesta gent.

Si, a més a més, aquesta actuació policial està presidida per la manca de previsió, per la manca de coordinació, no només amb les autoritats acadèmiques, sinó amb el mateix Govern de la Generalitat, és evident que si es juga amb foc, si es juga amb foc hi pot haver un incendi. I en aquest cas sembla, a més a més, per a més inri, que els que juguen amb foc són els mateixos bombers, en aquest cas, les forces de seguretat.

Si, en comptes d'assumir, a més a més, la responsabilitat, s'hi diuen falsedats –que se n'han dit moltes i de tot signe, per part de la mateixa delegada del Govern, per part d'altres responsables policials–; que si l'anomenat Centro Nacional de Microelectrónica està fora del campus; que si es van disparar vuit pilotes de goma, quan, evidentment, les imatges de les televisions revelen que van ser moltes més; que es veuen fantasmes pertot arreu, connexions amb sectors alternatius marginals, amb el lumpen, amb Jarrai i amb no sé què. Home!, si es diuen, a més a més aquestes falsedats en comptes d'assumir públicament les responsabilitats i reconèixer els errors que s'han produït i, si a més a més hi afegim que no hi ha cap disculpa pública, perquè el ministre de l'Interior es va limitar a disculpar-se i a demanar perdó a aquelles persones que no hi haguéssim tingut res a veure i ens hi haguéssim pogut veure perjudicades... Home!, tot plegat, la suma de tot plegat és evident que ens porta a la repulsa, i ens porta a la denúncia, i ens porta a reiterar, una vegada més en aquest cas –i hi afegim el cas de Cornellà–, la dimissió de la mateixa delegada del Govern.

Per tots aquests motius, per tant, aprofito també com ha fet el diputat que ha presentat la Moció subsegüent a la seva interpellació, el senyor Lora, evidentment reiterar també, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i fer-ho públicament, la dimissió de la delegada del Govern.

Per la resta, la Moció que ha estat presentada en els seus termes, en la seva literalitat ens sembla autènticament impecable i, per tant, no ens hem atrevit ni hem gosat presentar tan sols una esmena i, per tant, la votarem íntegrament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo també he de començar, com el se-

nyor Guitart, imitant-lo, encara que ell, evidentment, és inimitable, plantejant unes obvietats però que em semblen absolutament imprescindibles perquè hi ha coses que a vegades, per sabudes, per conegudes, no s'assenyalen, no s'expressen i es plantegen fins i tot certs malentesos.

Jo crec que valdria la pena començar assenyalant la funció constitucional de les forces i cossos de seguretat, tant les de l'Estat com les de la Generalitat, com, en el seu àmbit, les policies locals. Perquè l'article 104 de la Constitució assenyalava que les seves funcions són, per aquest ordre: protegir l'exercici dels drets i llibertats i garantir la seguretat ciutadana. Alhora, vull assenyalar també que quan nosaltres ens hem posicionat ho hem fet ja en la Comissió corresponent; ho hem fet públicament i ho farem ara, amb un sentit altament crític amb les actuacions del Govern en aquesta matèria, ho fem des de la necessitat de defensar l'actuació de les forces d'ordre públic, globalment considerades: les de l'Estat, les de la Generalitat i les policies locals, fan una tasca molt important, molt meritòria, complicada –perquè evidentment és molt més complicada en un règim de llibertats democràtiques– i que, essencialment, quan nosaltres fem aquesta crítica –i la farem, i la farem durament– la fem, precisament, en defensa d'aquesta professionalitat, d'aquesta actuació, en la majoria dels casos, en la immensa majoria dels casos, de caràcter democràtic i respectuosa amb els drets i llibertats.

Ho dic perquè, clar, hem llegit coses aquests dies com que hi havia una campanya contra les forces de seguretat, com que cada vegada que es fa una crítica resulta que estem o bé atacant els Mossos d'Esquadra o bé atacant la Guàrdia Civil, o bé atacant la policia estatal i és, exactament, al revés; és exactament al contrari. És, precisament, per defensar aquesta actuació, sempre que cal defensar-la, que nosaltres serem molt crítics, essencialment amb qui ho hem de ser. Perquè també diu la Constitució que aquestes funcions de les forces i cossos de seguretat es fan sota la dependència, sota la responsabilitat del Govern. I aquí hem d'entendre l'expressió «govern», naturalment, al govern corresponent, que pot ser el de l'Estat, que és el de l'Estat, en molts casos; però que també és la Generalitat, i que també ho són, al seu àmbit, els poders locals.

Aleshores, fetes aquestes consideracions, quines són les funcions del Govern? Quines són les responsabilitats del Govern? Per què avui estem debatent això? Avui estem debatent aquesta qüestió, perquè a la Universitat Autònoma de Barcelona, en el seu campus, el 14 de gener es van produir uns fets que atempten, des del nostre punt de vista, contra els drets i les llibertats fonamentals a la llibertat d'expressió i a la llibertat de manifestació, i això és, en principi, imputable a la manca de compliment de les obligacions del Govern i dels seus delegats a Catalunya, les obligacions de prevenció, les obligacions de planificació. Naturalment que el senyor Aznar pot anar a la Universitat i ha d'anar a la Universitat; el senyor Aznar és el president del Govern de l'Estat espanyol i, per tant, és el president del Govern de l'Estat, de tots nosaltres. I, evidentment, que ha d'anar a la Universitat, però, precisament, precisament la Delegació del Govern ha de posar els mitjans ade-

quats perquè això es pugui fer complint aquests dos objectius. Que ell, amb tota llibertat, amb tota tranquil·litat, amb tota seguretat, pugui anar a la Universitat i, alhora, que els drets i les llibertats dels estudiants a expressar-se i a manifestar-se també quedin garantits. I això no es va fer. I això no es va fer per part del Govern, i això va donar lloc que es produïssin aquests fets tan lamentables que atempten –hi insisteixo– contra el moll de l'os dels drets fonamentals reconeguts en la Constitució.

Però és que, a més a més, es produeix a continuació una actuació encara més inacceptable, perquè és cert que tothom es pot equivocar i que es pot haver actuat sense posar els mitjans adients. I jo estic convençut que si per part del Govern s'haguessin assumit les responsabilitats corresponents i s'haguessin pres les mesures corresponents, en lloc de plantejar una batalla ideològica, una batalla desqualificant les persones per la seva ideologia, desqualificant les persones amb un llenguatge... –i és cert que jo he de lamentar que em recordés el que molts de vostès, segurament, per la seva edat, que jo envejo, no han hagut de patir, però que molts altres sí que hem patit–, i és quan se'ns qualificava per la nostra ideologia, per la nostra manera de ser, per la nostra manera de pensar, quan estàvem reclamant llibertats per a aquest país.

I, per tant, això és un altre element afegit que fa que sigui inacceptable el que s'ha produït per part del Govern. És a dir, hi ha aquests tres temps: la manca de compliment de les seves responsabilitats prèvies, que això ha donat lloc a aquesta situació extremada en el moment de produir-se els fets, les actuacions, declaracions posteriors i la manca d'assumpció de responsabilitats.

Per tot això, ens sembla que aquesta Moció és perfectament acurada, adequada i, jo diria que està plantejada amb un llenguatge perfectament assumible. Nosaltres la votarem en tots els seus punts i, a més a més, pensem que és el que realment correspon. Què és el que correspon? Home, correspon, evidentment, fer la crítica i la reprovació d'aquestes actuacions; fer la crítica i la reprovació de la manca d'assumpció de responsabilitats. I, aleshores, demanar al Govern de la Generalitat, perquè el Govern de la Generalitat –encara que aquí no té la responsabilitat directa sobre aquestes matèries, sí que té, ho ha dit sempre i nosaltres li donem suport, l'interès per tot el que passa a Catalunya i, sobretot, en una matèria tan sensible com són els drets i llibertats– té l'obligació de preocupar-se per aquestes qüestions, té l'obligació de plantejar això al Govern, té l'obligació de plantejar-ho a la Junta de Seguretat i pensem que també el Govern de la Generalitat i el Grup de Convergència i Unió, que li dona suport, tenia i té l'obligació de facilitar la compareixença en aquest Parlament de la delegada del Govern i del conseller de Governació, cosa que no va fer l'altre dia a la Comissió de Justícia. Per cert, que ens va impedir precisament que poguéssim tenir aquesta compareixença, que poguéssim tenir tots els elements.

Per tant, nosaltres pensem que aquesta Moció és adequada, que els punts que planteja són correctes, que cal ser molt curosos amb les qüestions que estem plante-

jant, que es poden produir circumstàncies no volgudes en aquests àmbits –no hi ha dubte d'això–, però que s'ha de ser capaç, en primer lloc, de complir les funcions de planificació, de prevenció, d'adequar els mitjans necessaris quan s'ha de produir una situació com la de la presència del president del Govern a Bellaterra, i, en qualsevol cas, si això no s'ha fet i no s'ha fet adequadament, s'han d'assumir les responsabilitats corresponents, amb la qual cosa jo estic convençut que avui no hauria estat necessari que nosaltres haguéssim de debatre i votar favorablement, com ho farem, aquesta Moció.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Ridao, jo li demanaria que en acabar el Ple em pogués lliurar un mapa amb els indrets de Catalunya on pot anar el Partit Popular i els membres del Partit Popular sense que sembli una provocació. Malgrat el que s'ha dit en els darrers dies i en les darreres setmanes per part de diferents representants polítics i fins i tot avui en aquest Parlament, vull deixar de manifest que el Grup Popular al Parlament de Catalunya, el Partit Popular en el seu conjunt i el Govern al qual el partit que represento dona suport, és especialment sensible davant de fets violents que es puguin produir dins dels centres universitaris i també fora d'aquests.

El senyor Fidel Lora considera que «l'actuació de les forces de seguretat de l'Estat i dels seus responsables davant la manifestació» –diu– «dels estudiants universitaris ha significat un atac a la llibertat d'expressió i de manifestació», i demana en la seva Moció que aquest Parlament, que el Parlament de Catalunya reprovi l'actuació de la policia i del Govern. Com saben tots els grups d'aquesta cambra, el Govern de l'Estat ha reconegut els fets, ha assumit públicament la manca de previsió, ha identificat no pas els estudiants sinó els elements violents i radicals que van provocar els desagradables fets del dia 14 de gener, i a més a més, el mateix ministre de l'Interior va ordenar una investigació interna. Per això crec que la petició que el senyor Lora fa per tal que aquest Parlament insti el Govern de la Generalitat perquè trameti al Govern de l'Estat la seva protesta per la manca d'assumpció de les responsabilitats polítiques derivades de l'actuació policial no té raó de ser.

I dic això perquè, a diferència d'altres èpoques també democràtiques però de govern socialista, el ministre de l'Interior del Govern del Partit Popular va comparèixer a petició pròpia –i no pas a instàncies de Convergència i Unió, com ahir va dir el president de la Generalitat– davant la Comissió de Justícia i Interior del Congrés dels Diputats quatre dies després, concretament el dia 18 de gener, per donar les explicacions oportunes sobre els fets de Bellaterra, demanar disculpes i assumir les responsabilitats polítiques. Però és que, a més a més

d'aquesta compareixença, el ministre Mayor Oreja ha respost a setze preguntes parlamentàries sobre aquesta qüestió: vuit preguntes per escrit dels diputats Jordi Pedret i Pere Jover, del Grup Socialista, sis preguntes de la diputada del PI Pilar Rahola, una pregunta per escrit del diputat Joan Saura i una pregunta oral del senador de Convergència i Unió Josep Varela. El nostre Grup Parlamentari creu sincerament que el Govern de l'Estat ha donat resposta suficient als fets produïts el dia 14 de gener a Bellaterra.

Nosaltres, senyor president, tampoc donarem suport al tercer punt d'aquesta Moció, ja que considerem que els representants del Govern de la Generalitat en la Junta de Seguretat de Catalunya ja disposen de tota la informació, tal com va posar de manifest el mateix conseller de Governació en el debat de la interpellació que ha motivat aquesta Moció. Vostè, senyor Lora, diu que és necessari que els representants de la Generalitat en la Junta de Seguretat informin el Parlament sobre l'actuació dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. Jo li recordo, com vostè deia, que la setmana passada la Comissió de Justícia va rebutjar aquesta compareixença del conseller Pomés i, per tant, el nostre vot d'ara serà el mateix que vam fer la setmana passada.

De tota manera, no voldria acabar, senyor president, sense fer una petita reflexió adreçada fonamentalment a la resta de grups parlamentaris que avui han utilitzat aquest Parlament per fer d'oposició al Govern de l'Estat. Com saben, perquè ja s'ha dit, fa només vuit anys, l'11 d'abril de l'any 1991, es va produir un incident similar en el Centre de Microelectrònica de Bellaterra que va provocar, l'any 91, la intervenció de la policia i que set estudiants resultessin ferits, dos d'ells molt greus. Doncs, bé, en aquell moment el ministre de l'Interior socialista no va donar explicacions; el Partit Socialista, d'esquerres, progressista i avui defensor de les llibertats, ni va explicar al Parlament, ni va assumir les seves responsabilitats polítiques per aquells incidents. Per això puc afirmar i afirmo, com a constatació de la realitat objectiva, que amb el Govern del Partit Popular s'ha avançat molt, moltíssim pel que fa a les llibertats al nostre país.

I a la resta de grups, al d'Esquerra Republicana de Catalunya, al d'Iniciativa per Catalunya i també al diputat del Grup Mixt, dir-los que la utilització política de fets com el del 14 de gener o els de Cornellà de la passada setmana és legítima en democràcia, però deixa de ser-ho quan l'únic que interessa en la qüestió és purament i exclusivament electoral i de desgast d'un govern d'un determinat color polític. No els negaré que les seves crítiques als fets de l'Autònoma i també al que va succeir divendres a Cornellà són o poden ser molt oportunes. Ara bé, senyores i senyors diputats, el fet que no aparegui en el *Bulletí* del Parlament cap proposta, cap sollicitud de compareixença, cap pregunta, cap interpellació dels grups que avui –torno a dir, avui– han utilitzat aquest Parlament com a instrument d'oposició al Govern de l'Estat sobre els fets que van passar a l'any 1991 a Bellaterra ens fan sospitar que més que oportunes aquestes crítiques han estat oportunistes.

El que nosaltres demanem, senyor president, als diferents grups parlamentaris és que la seva actitud sigui la

mateixa actitud de prudència i de moderació que ha demostrat no només el Partit Popular, sinó també tots els partits d'aquesta cambra davant de fets similars o molt més greus que s'han produït recentment a Sabadell, on saben que un jove va morir d'un tret a l'esquena i on l'Ajuntament, senyor Fuentes, governat per Iniciativa per Catalunya, i l'oposició van decidir no pronunciar-se políticament fins concloure la investigació; o a Reus, on un policia local va ferir a un company mentre jugava a la ruleta russa i l'alcalde, exdiputat socialista d'aquest Parlament, va encarregar una investigació interna i alhora va defensar els policies locals que van encobrir l'acusat; o els fets, per exemple, de Sant Adrià, on un policia local va matar una persona que havia robat uns pantalons; o a Badalona; o el mateix divendres a Lleida, on la policia va encanonar uns joves després de saltar-se un semàfor.

Entenc, senyores i senyors diputats, que per a alguns partits és molt difícil fer d'oposició a un govern eficaç com és el del Partit Popular, però els convido a continuar treballant tots plegats amb responsabilitat, amb moderació i també amb molta prudència per aconseguir que fets com els de Bellaterra, del 1991 o del 1999, com els de Cornellà, com els de Sabadell, com els de Reus, com els de Sant Adrià o com els de Badalona no tornin a produir-se sigui quina sigui l'Administració responsable o el color polític del partit que la governi.

Per tant, senyor president, nosaltres hi votarem en contra.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Bustos, per què em demana la paraula?

El Sr. Bustos i Garrido

Senyor president, no sé ben bé si per contradiccions o per deixar les coses molt clares quan el diputat Sirera ha mencionat Sabadell...

El president

No, no hi ha possibilitat d'intervenir...

El Sr. Bustos i Garrido

I en defensa...

El president

Senyor diputat, no li dono la paraula. No hi ha possibilitat d'intervenir un diputat que no ha intervingut en el debat si no és per al·lusions; o el que hi ha intervingut, per contradiccions.

El Sr. Bustos i Garrido

Senyor president, per al·lusions a l'Ajuntament de Sabadell i a la ciutat de Sabadell per part del senyor Sirera.

El president

Perdó. No és cap al·lusió, un lloc geogràfic no és una al·lusió personal. (*Remor de veus.*) Ho lamento, però no li puc donar la paraula.

Senyor Camps, en nom del Grup de Convergència i Unió, Senyor Camps, té la paraula. (*Remor de veus.*)

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres votarem negativament la integritat de la Moció. Arran dels incidents ocorreguts el 14 de gener, s'ha explicat que tots els grups de la cambra, tots, van acudir immediatament a escatir l'ocurrència dels fets i les responsabilitats al ministre de l'Interior; nosaltres també. Ja s'ha explicat que s'han formulat setze preguntes –ho ha explicat el senyor Sirera– i, malgrat la limitació competencial en aquest cas concret, com que tot el que passa a Catalunya és poc o molt responsabilitat de la Generalitat i d'aquesta cambra, òbviament, també nosaltres vam substanciar just ahir mateix preguntes, proposicions, compareixences, sol·licituds de compareixença en comissió i aquesta mateixa interpellació al conseller Pomés i posteriorment la Moció que estem substanciant avui mateix. Vol dir que avui ens trobem, en un legítim control parlamentari, en condicions d'afirmar que coneixem en el seu mínim detall –segurament falten algunes coses, però coneixem a bastament amb matisos– quins han estat els fets i el nostre Grup Parlamentari considera que els fets són greus, són lamentables.

Un altre punt és que qui tenia la màxima responsabilitat, el ministre de l'Interior, ha reconegut un error de previsió. Estem molt d'acord amb tots els temes de previsió, planificació que ha esmentat el senyor Guitart; després en parlarem també; de tota manera, jo també em permetré una reflexió final. El dispositiu policial segurament va ser insuficient i això va provocar..., degut a aquesta insuficiència –diuen els tècnics– que es provoca una reacció desproporcionada; en tot cas, s'ha reconegut l'error, fins i tot s'han demanat excuses a tots aquells que van sentir-se imbricats i que van trobar-se imbricats quan o formaven part del grup radical que va provocar aquesta reacció policial, i s'ha anunciat una investigació interna. Mirin, i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha acceptat aquestes explicacions i ha fet confiança democràtica a l'autoritat responsable, en aquest cas, d'aquests cossos i forces de seguretat.

I –ho saben?– això no és gens insòlit en el Grup de Convergència i Unió, perquè és exactament aquest respecte democràtic a l'autoritat que comanda els cossos i forces de seguretat de l'Estat, que ha reconegut l'error, que n'ha demanat excuses i que ha manifestat la voluntat política ferma que no es tornin a reproduir i n'ha anunciat la correcció, si s'escau, en el règim intern, és exactament el mateix que va presidir l'actuació d'en Jordi Casas a Sabadell, d'en Tomàs Barberà a Reus i estic convençut que serà segurament la mateixa d'en Marcel Riera a Badalona, la mateixa que vam tenir amb el ministre Barrionuevo, la mateixa que tenim amb el ministre Mayor Oreja o amb l'autoritat que correspongui. I això és respecte democràtic a l'autoritat que només pot ser vulnerat, aquest respecte, o menys-

tingut en dues ocasions: quan en aquest difícil, difícilíssim –s'ha explicat pel dret i pel revés– binomi entre la seguretat, la garantia de la seguretat, paràgraf 2 de l'article 104 –com vostè diu molt bé; el primer és la garantia de les llibertats, la garantia de la salvaguarda de les llibertats d'expressió, manifestació i llibertats ciutadanes; el segon és el que parla... Té raó, vostè segur, coneix millor la Constitució que jo, però en tot cas estem dient el mateix. El difícil binomi aquest, aquesta frontera tan, tan difícil, mai una autoritat pot donar..., una autoritat política, pot donar als seus cossos i forces de seguretat l'«axament», la prioritització d'una de les dues. I en aquest cas no s'ha donat. S'ha produït un error –cert–, però no ens consta, no és cert que una autoritat democràtica, sigui local, sigui governativa estatal, sigui autonòmica, que nosaltres tinguem constància i ho hem escatit, hagi «axat» qualsevol d'aquests tres grups. Segona: s'ha compromès a la voluntat política que no es reproduïx i que es depurin en l'àmbit administratiu intern les possibles responsabilitats. I en aquesta dialèctica, en aquesta frontera difícil, nosaltres serem exactament iguals en l'opinió i en el capteniment sigui quina sigui l'autoritat, sigui quin sigui el color polític de l'autoritat a la qual nosaltres democràticament donem suport; avui és el Partit Popular, ahir va ser Iniciativa, el Grup Socialista o qui sigui, també evidentment amb Convergència i Unió quan ens correspon l'autoritat de govern.

I fixin-se, deixin-me per acabar que els manifesti una anècdota d'ahir a la nit, i els proposi un mínim pensament. Ahir a la nit jo vaig parlar sorprenentment, perquè ho desconeixia, amb el company d'una mosca que ahir va estar protegint aquest Parlament –no ho sabia, evidentment– i vam estar parlant. Diu: «Què fareu demà?» Dic: «No sabia que la teva companya, la teva dona, fos mosca, no ho sabia, sincerament i encara menys sabia que era en la unitat concretament –no sé si es diu antiavalots, no sé com es diu–; evidentment no la vaig conèixer amb la cara, amb la visera i amb el casc, etcètera.»

I jo li vaig explicar, és clar, aquesta difícil frontera, i com era necessari preservar el dret, la llibertat d'expressió, la llibertat de manifestació, que és sagrada i per a la qual havíem lluitat molts anys. I hi havíem lluitat molts anys –senyor Lora, vostè ho coneix molt bé, perquè li ho han explicat (*rialles*). Jo li asseguro... –i no em faig el màrtir, perquè, afortunadament, jo vaig tenir una actitud molt poc heroica; vull dir que, amb quatre apallissades, vaig passar la dictadura, eh? No, no em faig el màrtir, ni em faig l'heroi. Li asseguro que, quan corríem per la Diagonal, quan ens estossinaven, ens hauria encantat poder llançar tots els insults imaginables que, davant de ses senyories, aquí al Parlament, ens van llançar ahir –i els grapat de terra i les pedrades. I dir –en aquest cas, també era fins i tot sarcàstic dir-ho a una dona–: «Què diràs a la teva dona quan arribis a casa, avui?» I dir coses pitjors que no repeteixo per respecte a la cambra.

Home, els drets de manifestació i d'expressió són sagrats, però jo els trasllado la pregunta que em feien ahir a la nit: «El preu de la salvaguarda d'aquests drets ha de ser cinc ferits dels nostres, dels companys?» És aquest, el preu? Jo no vaig saber respondre la pregun-

ta; els la faig a vostès. Però el que no podem fer, el que nosaltres no podem tutelar, senyores i senyors diputats, és –evidentment, respecto la llibertat d'expressió un cop més– que no podem tutelar el peu de foto que surt en un diari, avui, a Barcelona. I el peu de foto diu: «Un mosso agredix un estudiant davant la porta del Parlament». (*Remor de veus.*) Perdonin, senyores i senyors diputats: ara m'agafaria aquella temptació ciceroniana de dir: «*ubi gentes sumus, qua rem publicam habemus.*» No fumem! Si algú sap què va passar, ahir, al Parlament, són vostès, som nosaltres, que ho vam veure. Segurament, la foto és certa –no en dubto–, però el peu de foto és terriblement injust, terriblement injust. Algú que no llegeixi el diari i no pugui conèixer la informació, i passi plana i digui: «Mira, davant de la porta del Parlament, els mossos d'esquadra apallissen un pobre estudiant». Home, fem-nos-ho mirar!

Senyores i senyors diputats, no pas per aquesta anècdota final, que posava com a punt de reflexió, simplement, sinó pel capteniment polític davant del respecte democràtic a l'autoritat que comanda, nosaltres votarem negativament la Moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Falta que el diputat senyor Fidel Lora es pronunciï sobre les esmenes presentades a la seva Moció. Ho pot fer des del mateix escó.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, gràcies, senyor president. Sí: primer, per assumir les esmenes del Grup Socialista, perquè representen ampliar la proposta que el nostre Grup feia a la Moció, i, sobretot, perquè significa assegurar també –i és una proposta que té com a objectiu, doncs, posar en pràctica una competència que té aquest Parlament, que és la de controlar l'acció del Govern... Per tant, creiem que és oportú que aquestes esmenes que ha fet el Grup Socialista es puguin incorporar a la Moció, perquè el que hem fet avui és controlar l'acció de Govern i parlar sobre els fets que han ocorregut. Totes les anècdotes que vulguem, però la realitat són els fets ocorreguts el 14 de gener a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si s'ha pronunciat sobre les esmenes, hem acabat el debat; per tant, iniciarem la votació de la Moció en la qual han quedat incorporades les dues esmenes acceptades pel diputat proponent de la Moció.

Anem a la votació. Iniciem la votació.

La Moció ha estat refusada per 64 vots en contra, 36 a favor i cap abstenció.

I amb aquesta votació acaba el Ple d'avui.

Per tant, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i sis minuts.